CADRAN POLITIC

Săptămîna trecută a avut loc Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Desfășurate sub președinția tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, lucrările plenarei au relevat intensa muncă politico-organizatorică desfășurată de partid care, prin întreaga sa politică, mobilizează toate forțele țării în înfăptuirea Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism. Ca în atîtea rînduri, am putut urmări încă o dată adeziunea întregii națiuni față de politica partidului, unitatea strînsă a tuturor celor ce muncesc,români, maghiari și de alte naționalități, în jurul Partidului Comunist Român, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Plenara a subliniat că prin înalta pildă pe care o dă, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, îi mobilizează însuflețitor pe activiștii de partid și de stat, pe toți comuniștii și oamenii muncii, le inspiră încredere deplină în forțele și resursele de energie creatoare ale întregului popor.

Plenara a hotărît să se acorde în continuare o preocupare deosebită pentru ridicarea în funcții de conducere a unor oameni competenți, cu înalte calități politice, profesionale și morale, a căror viață și comportare la locul de muncă și în societate corespund întrutotul principiilor eticii și echității socialiste.

Plenara a analizat modul în care se acționează pentru aplicarea Hotărîrii C.C. al P.C.R. referitoare la audiențele oamenilor muncii și a adoptat noi măsuri pentru ca această activitate să se desfășoare în condițiile cele mai bune. Tot în această importantă plenară, semnificativă pentru ampla activitate politică pe care partidul o desfășoară sub directa îndrumare a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a fost adoptată Hotărîrea Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la politica internațională a partidului și statului nostru. Aprobînd în unanimitate politica externă, activitatea intensă a partidului și statului nostru care corespunde intereselor vitale ale întregii noastre națiuni, progresului și bunăstării poporului, plenara a dat o înaltă apreciere contribuției hotărîtoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele țării, care prin acțiuni neobosite, printr-o înaltă competență și un mare prestigiu aduce un inestimabil aport în soluționarea unor probleme majore cu care este confruntată omenirea contemporană.

Tot în cadrul Plenarei, ținîndu-se seama de starea sănătății tovarășului Manea Mănescu și la cererea sa, s-a aprobat eliberarea din funcția de prim-ministru al Guvernului Republicii Socialiste România. Plenara a desemnat, în unanimitate, la propunerea Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., pe tovarășul Ilie Verdeț, în funcția de prim-ministru al Guvernului Republicii Socialiste România.

Sesiunea Marii Adunări Naționale, care a avut loc în aceeași săptămînă, a abordat o bogată ordine de zi. Deputații au votat, în unanimitate, eliberarea tovarășului Manea Mănescu din funcția de prim-ministru al guvernului. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a propus, în numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român și al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, alegerea ca prim-ministru al Guvernului Republicii Socialiste România a tovarășului Ilie Verdeț.

Marea Adunare Națională, a ales, în unanimitate, pe tovarășul Ilie Verdeț în funcția de prim-ministru al guvernului. În aceeași zi, în fața tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, a avut loc solemnitatea depunerii jurămîntului de credință și devotament față de Republica Socialistă România de către primul ministru al guvernului, tovarășul Ilie Verdeț.

*

Zi de zi oamenii muncii de pe tot întinsul patriei își exprimă prin eroice fapte de muncă aderiunea lor, devotamentul lor față de politica partidului prin realizări remarcabile. Alături de ei, milioanele de copii, șoimi ai patriei și pionieri, urmînd îndemnurile celui mai apropiat prieten și îndrumător al tinerei generații, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, înscriu la rîndul lor în chenarul de onoare al faptelor frumoase note tot mai bune la învățătură, bogate și rodnice activități de muncă patriotică, de înfrumusețare a școlii, a satelor și orașelor.

Săptămîna trecută, secretarul general al partidului, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-a întîlnit cu oamenii muncii din județul Arad, moment care se înscrie în neîntreruptul și fertilul dialog pe care cel mai iubit fiu al poporului nostru îl poartă nemijlocit cu cei ce muncesc din toate sectoarele de activitate, din întreaga țară. Oamenii muncii arădeni și-au exprimat și cu acest prilej voința unanimă de a înfăptui exemplar, alături de întregul popor, Hotărîrile Congresului al XI-lea, sub semnul dragostei și încrederii profunde față de gloriosul partid comunist, de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Președintele țării a participat totodată la sărbătorirea împlinirii a 2000 de ani de la întemeierea cetății dacice Ziridava și a 950 de ani de la prima mențiune documentară a municipiului Arad.

Prin decret prezidențial, municipiului Arad i s-a conferit cu acest prilej «Steaua Republicii Socialiste România» clasa I.

INELEX PIONIERESC

ROFEE ALE HĂRNICIEI

u al hărniciei pe care l-au obținut Școlile generale nr. 1 din Luduș și Mureș: ei au realizat pînă la sfîrșitul e 50 la sută din angajamentul lor otică. Ceea ce înseamnă că — dacă el și în continuare — pînă la sfîrșitul vor reuși să depășească procentul de a sută, prevăzut pînă la această dată. cces!

DEZBATERI

«Importanța chimiei în economia patriei noastre» s-a intitulat o dezbatere, urmată de experiențe practice, ce a avut loc în cadrul Clubului tehnico-științific de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Sebeș, județul Alba.

DRUMEȚIE

Pionierii din localitatea Salva, județul Bistrița-Năsăud, membri ai cercului de cicloturism din școală, au pornit, pe biciclete, într-o drumeție spre orașul Năsăud, unde au vizitat Întreprinderea textilă și filatura. Ei s-au întors acasă, cu noi impresii și date despre frumusețea meseriilor din acest domeniu.

Printre prietenii noștri, muncitorii utecești. (Cercul foto, Liceul industrial Chișineu-Criș, județul Arad).

VERNISAJ

În cadrul concursului național de artă plastică «Românie, plai de aur», la «Muzeul de pictură a copiilor» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Jibou, s-a deschis expoziția județeană care cuprinde cele mai frumoase desene, acuarele și picturi ale pionierilor și șoimilor patriei din județul Sălaj.

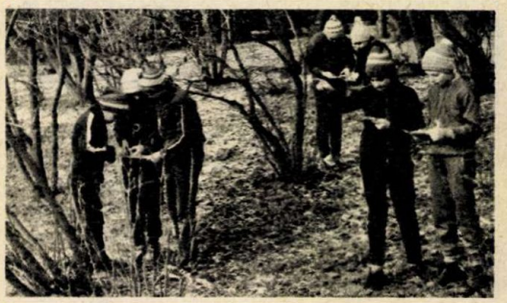

În pădurea Ciric, pregătind o nouă acțiune de orientare turistică. (Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei Iași).

CARNAVALUL PRIMĂVERII

Peste 200 de pionieri de la Școala generală nr. 1 din Drăgănești de Vede, județul Teleorman, au participat la un atractiv carnaval pionieresc. Printre oaspeții de onoare ai carnavalului, s-au aflat acei colegi care au obținut cele mai frumoase rezultate la învățătură și la munca patriotică.

Primăvară, soare și... noi desene pe asfalt, într-un concurs. (Foto: Vasile Nonea, Iași).

Pionierii din Băileşti (Dolj) au un sat de vacanţă de vară pe care îl pregătesc încă de pe acum!

Multe ferestre vor străluci de lumina florilor crescute cu răbdare, în sere, de către pionieri!

Alis Roman, de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Iaşi, ne trimite această fotografie în care îi vedem pe colegii ei îngrijind monumentul care cinsteşte memoria marelui cărturar Gh. Asachi.

Pe terenul de sport îngrijit de tine, ai parcă mai multe şanse de... record!

CHEMAREA

Biroului Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor

Dragi pionieri şi şcolari,

Acţionînd pentru înfăptuirea hotărîrilor celui de-al XI-lea Congres şi ale Conferinţei Naţionale ale Partidului Comunist Român, a indicaţiilor tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretarul general al partidului, preşedintele Republicii Socialiste România, cel mai apropiat şi iubit prieten şi îndrumător al tuturor copiilor patriei noastre, Biroul Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor vă cheamă ca, în cinstea zilelor de 1 Mai, 8 Mai şi a celei de-a 30-a aniversări a creării primelor detaşamente pionereşti în ţara noastră, să declanşaţi, în perioada 20—30 aprilie a.c., sub genericul «**Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei**», ample acţiuni de bună gospodărire şi înfrumuseţare a tuturor şcolilor, satelor, comunelor, oraşelor şi municipiilor.

Această acţiune, cu un profund caracter patriotic, de educaţie prin muncă şi pentru muncă, de formare şi educare a pionierilor şi şcolarilor ca buni gospodari şi cetăţeni, va cuprinde în principal următoarele genuri de activităţi:

— buna gospodărire a şcolilor, atelierelor, laboratoarelor, internatelor şi grădiniţelor;

— amenajarea terenurilor sportive, de joacă, a pistelor aplicative;

— îngrijirea şi înfrumuseţarea unor drumuri, străzi şi parcuri, monumente şi locuri istorice;

— plantări de pomi fructiferi, arbori, gard viu şi flori, pe marginea drumurilor, precum şi întreţinerea lor;

— sprijinirea cetăţenilor în vîrstă pentru întreţinerea gospodăriilor proprii.

Fiecare pionier să răspundă prezent, cu trup şi suflet, la această amplă acţiune de bună gospodărire şi înfrumuseţare!

Şcolile şi grădiniţele să strălucească de curăţenie! Să pregătiţi terenurile de sport şi de joacă pentru viaţa în aer liber, pentru sport şi călire fizică.

La capătul acestei decade a hărniciei pionereşti, parcurile să zîmbească cu chipul a milioane de flori şi arbuşti, să fie mai bogate livezile în pomi roditori, pe toate drumurile ţării să se simtă că pe acolo au trecut braţe harnice de pionieri!

Să îngrijiţi, aşa cum ştiţi voi, cu dragoste şi emoţie, monumentele şi locurile istorice, mărturii ale trecutului nostru eroic, ale luptei poporului, ale clasei muncitoare, ale Partidului Comunist Român.

Prin tot ce veţi realiza în aceste zile, să dovediţi încă o dată, cu fierbinte recunoştinţă faţă de grija şi atenţia cu care vă înconjoară întregul nostru popor, ce înseamnă a fi purtători ai cravatei roşii cu tricolor.

După această mare şi entuziastă acţiune de muncă, veţi fi mai oţeliţi şi mai viguroşi, gata de noi şi noi înfăptuiri pentru înflorirea patriei.

Pionieri şi şcolari! Participaţi cu toţii, harnici şi voioşi, la marea acţiune «**Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei**», din cadrul concursului anual pentru desemnarea detaşamentelor şi unităţilor fruntaşe la buna gospodărire şi înfrumuseţare a localităţilor patriei!

Tot înainte!

BIROUL CONSILIULUI NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

Inițiativa pionierilor de la Școala generală nr. 13 din Pitești — «Școala noastră — casa noastră» — a declanșat o amplă întrecere între detașamente. O vizită în această școală demonstrează că fiecare încăpere, fiecare sală de clasă poate arăta ca o adevărată «expoziție» în care își dau mîna utilul cu frumosul.

Cutezătorii

EDIȚIE SPECIALĂ

ARGEȘ

Trăind într-un județ care cunoaște creșteri spectaculoase pe orizontala și verticala împlinirilor, într-un județ ce dă țării autoturisme și produse chimice, motoare electrice și articole din cauciuc, producții agricole record și mari cantități de bunuri de consum, pionierii argeșeni sînt demni continuatori ai tradițiilor și hărniciei oamenilor din această parte de țară. I-am surprins în rîndurile de față în cîteva ipostaze care au ca numitor comun pasiunea și perseverența în munca pe care și-o organizează cît mai bine și mai eficient, dăruirea cu care își îndeplinesc sarcinile ce le revin.

SÎNT MÎNDRĂ DE COLEGII MEI

Un milion de lei. E mult? E puțin? În orice caz, această cifră are pentru pionierii argeșeni o semnificație deosebită. Ea reprezintă valoric angajamentul nostru la muncă patriotică pentru acest an. Nu ne îndoim de faptul că-l vom realiza, ba avem deplina convingere că îl vom depăși. Ce ne determină să fim atît de încrezători în reușita acțiunilor noastre? Numărul purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din județul Argeș este de 70 566, ceea ce înseamnă că 97,30 la sută dintre școlarii argeșeni sînt pionieri. Ei bine, acționînd cu toții în campania agricolă din toamna anului 1978, am reușit să recoltăm mai mult de 2,5 milioane kilograme de porumb, cartofi, fructe, legume etc. Vă rog să nu socotiți o lipsă de modestie din partea mea dacă voi spune că îi socotesc pe tovarășii mei, pionierii argeșeni, drept o forță redutabilă!

Sfîrșitul anului 1978 ne-a adus o altă mare satisfacție, ne-am depășit angajamentul la muncă patriotică cu peste 200 000 lei. Strădania noastră s-a materializat în strîngerea și valorificarea a peste 304 tone de materiale textile, 42 tone fructe de pădure, 17 tone de plante medicinale și aproape un milion de sticle și borcane.

Spiritul de inițiativă, de bună organizare și de disciplină și de entuziasm, pentru care sînt mîndră de colegii mei, ne dau convingerea că și în 1979 ne vom situa printre județele cu rezultate bune în acțiunile de muncă patriotică.

DANIELA NUȚĂ
pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P.

CÎND 63 000 DE PASIONAȚI SE PREGĂTESC PENTRU TEHNOLOGIILE DE MÎINE

În fiecare săptămînă, 150 de pionieri pătrund pe porțile Combinatului petrochimic din Pitești. În mod obișnuit își desfășoară activitatea în laboratorul de chimie experimentală de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Pitești, dar ei au ajuns să cunoască însă și fazele proceselor tehnologice uzinale, iar cei aflați în pragul alegerii profesiei au și optat pentru una din meseriile practicate pe această mare platformă industrială. Pionierii chimiști au realizat zeci de aparate demonstrative, necesare laboratoarelor de chimie din școlile județului. Este încă o dovadă a pasiunii și priceperii lor.

În acest an școlar își desfășoară activitatea în județ 940 de cercuri tehnico-aplicative și 2 020 cercuri și activități științifice care cuprind, în total, aproape 63 000 de pionieri și școlari. Ei obțin realizări demne de luat în seamă. Astfel, montajele la care lucrează acum pionierii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Costești cer nu numai îndemînare, dar și numeroase cunoștințe din domeniul electrotehnicii. Schemele electronice, oricît de complicate ar fi, nu mai prezintă prea multe necunoscute. Lucru valabil și pentru colegii lor din laboratorul de radio — electrotehnică de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Curtea de Argeș. Aici există o adevărată întrecere între pionierii tehnicieni de a veni cu soluții originale, de a contribui în permanență la îmbunătățirea parametrilor tehnici ai aparatelor pe care le realizează.

DE PATRU ANI — CEI MAI BUNI DIN ȘCOALĂ!

«De patru ani detașamentul nostru deține locul întîi pe școală pentru rezultatele obținute la învățătură» precizează pioniera Diana Niță, comandanta detașamentului clasei a VI-a A, de la Școala generală nr. 11 din Pitești. Este, într-adevăr, o performanță ca, încă din clasa a III-a, elevii acestei clase să se situeze pe locul fruntaș. Există un secret al acestui frumos succes? Răspunsul pe care-l primim este pe cît de scurt pe atît de convingător: «Nu uităm că principala datorie a pionierului este aceea de a învăța. Învățătura este munca ce ne revine nouă. Așadar, ne străduim să o desfășurăm la nivelul celei mai înalte ștachete a exigenței».

Să mai adăugăm că 20 dintre elevii clasei au numai note de 8, 9 și 10, că pionierii Constantin Seraru, Cristina Gheorghe, Marius Maximencu, Diana Niță, Gabriela Dragomir și Diana Stan au media generală 10, că toți cei 39 de pionieri din detașament au încheiat primele două trimestre fără nici o corigență.

O INIȚIATIVĂ CÎȘTIGĂ TEREN: COPIII ȘI ORAȘUL!

Încă de la debut, inițiativa pionierilor piteșteni de a se constitui în colective de sprijin a asociațiilor de locatari s-a bucurat de un larg ecou. Prezenți la acțiunile de înfrumusețare și întreținere a blocurilor, străzilor și spațiilor verzi, membrii acestor colective pionierești își desfășoară activitatea cu pricepere și tragere de inimă. Iată și un argument în acest sens, așa cum ni l-a prezentat tovarășa Ileana Mateica, președintele Consiliului Municipal al Organizației Pionierilor: «**La Școala generală nr. 10 am organizat o întîlnire a conducerilor de asociații de locatari și pionieri. S-a realizat o amplă analiză a activităților desfășurate, reprezentanții pionierilor făcînd totodată o serie de propuneri care au fost prezentate Consiliului popular al municipiului. După studiile efectuate de serviciul de arhitectură și sistematizare s-a trecut la amenajarea celor 9 spații de joacă propuse de pionieri, la amplasarea meselor de tenis printre blocuri etc. A devenit un lucru obișnuit ca propunerile pionierilor să constituie obiect de studiu pentru factorii de răspundere din municipiu**».

Duminica și în timpul liber din celelalte zile ale săptămînii, uneltele care încap pe mîinile pionierilor sînt din plin solicitate. Ambiția de a avea un cartier cît mai frumos și original amenajat, dorința ca blocul ori școala să arate cît mai îngrijit și mai frumos fac ca întrecerea să capete proporții! Cine sînt cei mai harnici și pricepuți gospodari? Pionierii de la Școlile generale nr. 1 și 10 se află în fruntea acțiunilor din cartierul București, cei de la Școlile generale nr. 12 și 13 s-au dovedit a fi cei mai harnici din cartierul Trivale, iar locuitorii cartierului Craiovei știu că purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la Școlile generale nr. 2 și 11 se numără printre autorii numeroaselor amenajări care au schimbat fața cartierului.

Redactorul paginii: IOAN VOICU

La etapa de masă a celei de a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» au participat 3 000 de formații artistice din școli și Case ale pionierilor și șoimilor patriei, antrenînd peste 80 000 de pionieri și șoimi ai patriei. Imaginile de jos vă prezintă pe căluașarii de la Școala generală «Zorile» din Costești (foto 1) și pe membrii formației artistice a șoimilor patriei de la grădinița din aceeași localitate (foto 2).

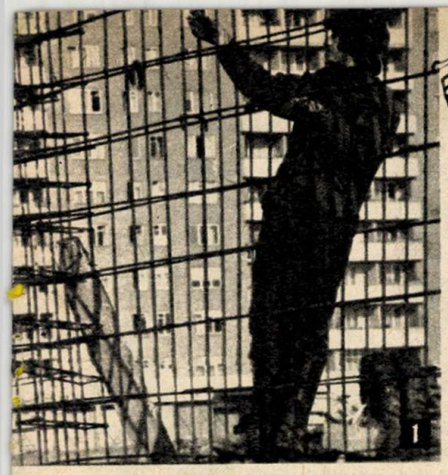

FOTO
cronică pionierească

1. **Construim!** (Foto: Daniela Şchiop, Casa pionierilor şi şoimilor patriei, Oradea).
2. **Un simbol... poetic.** (Fîntîna aflată în curtea Casei memoriale «Ciprian Porumbescu». Foto: Gabriel Popescu, Şcoala generală nr. 18, Craiova)
3. **«Pe pedale, în luptă cu secundele!»** (Foto: Mircea Negruţ, Casa pionierilor şi şoimilor patriei, Oradea).
4. **«O lecţie mai puţin obişnuită... pentru colegi».** (Foto: Richard Tuşcă, clasa a III-a, Şcoala generală nr. 1 Costeşti, Argeş).

FOILETON

Poftim de vezi!

Ah! Ce clipă minunată! Ghiozdanul în cui, cărţile în ghiozdan; soarele în geamuri, miros de muguri şi de frunze: vacanţă! Năpădit de roiuri de proiecte, Costel P. simţi un fior de fericire în adîncul fiinţei sale; dădu jos plapuma de pe el şi se ridică agale. Deodată, privirea îi căzu pe coperta manualului de geometrie rămas stingher — nu înţelegea cum — pe fotoliu. Semn rău! Îşi aduse aminte ce-i spusese ieri, în ultima zi de şcoală, tovarăşa profesoară: «Pavelescule, eşti un leneş. Dacă făceai şi problema 15 îţi dădeam mai mult. Aşa, ai un amărît de cinci».

Gata cu şcoala, cu învăţătura, cu notele, cu temele pentru acasă. E vacanţă! — decise el categoric şi ascunse repede sîciietoarea imagine a manualului. Înviorat din nou, simţi nevoia să audă o muzică veselă. Apăsă clapa sub care scria «M» şi în cameră apăru vocea voioasă a unui copil care tocmai termina o frază avîntată: «...iată deci că şi în vacanţă, manualul, caietul, compasul sînt prietenii noştri nedespărţiţi, de aceea noi, pionierii...» şi pac, clapa. Uf! — se înnegură din nou Costel. Ce idee: să-i strice prima zi de vacanţă aşa de dimineaţă. Da, da — deduse el cu perspicacitate — mişcarea tactică cea mai rodnică e aceasta: Cît mai repede afară, la copii.

...Uşa, scările, etajul 3, 2, 1 — gata, e jos. Ce frumuseţe! În dreapta intrării blocului, moş Berindei, pensionarul de la parter, om tare cumsecade, moţăia la soare. Omul îl privi cu bunătate şi îl întrebă: «Ce faci tu, Costele?» Dar pînă să găsească el dificilul răspuns, bătrînul continuă: «Cum stai cu şcoala? Bine, bine?»

Îl furnică ceva pe şira spinării, dar, bănuind că moşul nu ştie că a început vacanţa, îl informă rapid: «Sîntem în vacanţă, acum, nene Berindei». «Nu-i nimic, băiete, niciodată nu trebuie să uiţi că eşti şcolar, pentru că cine are carte, are parte, pentru că...» — şi moşul îşi continuă sfaturile, sărind sprinten de la un proverb la altul. Formidabil! Nu trecuseră nici două ore din prima lui zi de vacanţă şi cuvintele «şcoală», «învăţătură» etc. îl urmăreau insistent, îl persecutau nemilos, ca nişte viespi întărîtate. Ah, dar iată salvarea: pe terenul dintre blocuri se afla strînsă cipor toată floarea împrejurimii: corigenţii de la blocul A-12, leneşii de la A-15 — să tot huzureşti, nu alta, fără riscul că cineva ar putea aduce — printre miuţe, invizoace şi pocnitori — vreunul din neodihnitoarele cuvinte. Cînd se apropie de ei, mingea tocmai răsufla pe-un muşuroi, iar Tinel, aprins la faţă, îi spunea Claudiei: «Habar n-ai! Ţara Galilor nu e în Franţa, ci în Anglia, acolo mai jos şi la stînga». Tinel care abia trecea anul! Îi ardea de geografie! Ei nu, ăsta e un complot! Nimeni nu-şi vede de vacanţă!

Se-ntoarse, neştiind ce să facă şi, cînd să dea colţul blocului, îşi dădu seama: problema nr. 15! Asta era explicaţia. Decise eroic să înfrunte pieptiş «duşmanul»: urcă scara gîfîind, deschise uşa, — «Ce e, mamă, cu tine, nu te joci afară?» — traversă surd sufrageria, ajunse la el în cameră, scoase geometria din ghiozdan, rezolvă problema 15 fără milă şi-şi zise sarcastic: acum să poftească cineva să mă întrebe! Da, da, se va răzbuna copios.

...Ajunse din nou jos. Tot soare, tot muguri, doar moş Berindei dispăruse. Hm! — cînd ai poftă tu de-o astfel de întrebare, nu se arătă nimeni s-o pună. Aha! Uite-o pe tanti Ţurcanu, grădinăreasa de la patru. Ah, ce noroc, această pisăloagă superbă îi va da satisfacţie. De obicei, cum îl vede, îl şi întreabă ce note are, dîndu-i sfaturi cu nemiluita. Tanti Ţurcanu se apropia împovărată de sacoşele cu trufandale; îl văzu, îl privi cu ochii ei negri, iscoditori... Acuma, acuma o să-l întrebe — şi Costel simţea răspunsul duduind în el, ca un cal nărăvaş. Abia auzi «Ce faci tu, puiule?» şi el slobozi frîiele: «Învăţ, tanti, învăţ. Am făcut două probleme, diseară mai fac cinci şi mîine trec la gramatică, apoi...» dar femeia îl mîngîie blajin pe creştet şi-i zise tandru: «Da, de ce maică? Acum e vacanţă, mai odihneşte-te şi tu, că eşti copil. Ce-ai făcut în timpul trimestrului?»

Costel îşi struni brusc debitul verbal, înghiţi în sec şi rămase privind năuc cele două plase cu trufandale care dispăreau în umbra scării

ILIE TRAIAN

FESTIVALUL NAŢIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

PIONIERII
PE SCENELE ETAPEI ZONALE

● Catalog Împărat şi... notele de aur ● Grupul folk de la Troianul ● Ştiţi ce este «zongora»? ● Dansatorii şi cîntăreţii din Mărginimea Sibiului ● Două brigăzi care debutează şi... punctează!

Vacanţa de primăvară începe sărbătoreşte prin numeroase şi strălucitoare manifestări cultural-artistice din cadrul celei de-a doua ediţii a Festivalului Naţional «Cîntarea României». Pe numeroase scene, în douăsprezece centre din ţară, se întrec, în etapa pe zone, formaţiile artistice pioniereşti distinse în fazele judeţene, cei mai talentaţi pionieri dar şi cei evidenţiaţi în muncă şi învăţătură. În ajunul acestei frumoase competiţii artistice, care va dura trei zile, am ales spre publicare un mănunchi de ştiri din multele sosite la redacţie.

● **— ALO, LA TELEFON SLATINA!** Sîntem gazde şi ne face plăcere să vă comunicăm că totul este pregătit pentru a-i întîmpina, aşa cum se cuvine, pe colegii noştri din judeţele Argeş, Vîlcea, Ilfov şi Olt. În ceea ce ne priveşte, vom fi prezenţi pe scenă cu **opereta «Catalog Împărat şi... notele de aur».** Cu toate că nu sîntem la premieră — am mai prezentat acest spectacol la Casa de cultură a oraşului şi la mai multe şcoli — avem mari emoţii. Cîteva amănunte: sîntem 60 de pionieri interpreţi. Fiecare replică este... muzicală. Paralel cu dezvoltarea subiectului, opereta noastră cuprinde numeroase dansuri. Aşa cum arată titlul, aţi înţeles că este vorba de o fantezie muzicală din viaţa noastră de şcoală.

● **TOT DINTR-O ŞTIRE TELEFONICĂ,** aflăm că au plecat spre Tîrgovişte reprezentanţii judeţului Teleorman. Aşadar, la etapa pe zonă, vom avea prilejul să-i reîntîlnim pe celebrii căluşari teleormăneni, laureaţi republicani în trecuta ediţie a «Cîntării României». De data aceasta, formaţia a fost reîmprospătată cu forţe noi, pionieri din clasele a IV-a şi a V-a. «Sperăm să ţinem ştacheta sus şi în continuare, ne spun participanţii. Este vorba doar de păstrarea tradiţiei căluşului, la care ţinem foarte mult.» O surpriză plăcută o rezervă, fără îndoială, formaţia fluieraşilor din Dobroteşti. Repertoriul lor este în întregime nou, alcătuit din cîntece culese din regiune chiar de fluieraşi. Două formaţii se vor prezenta în premieră la Tîrgovişte: grupul folk de la Şcoala generală Troianul şi o brigadă nou constituită a Şcolii generale Dideşti.

● **ŞI DE DATA ACEASTA,** etapa zonală de la Oradea va pune juriul la grea încercare. Nu este uşor să hotărăşti care este cea mai bună atunci cînd se prezintă numeroase formaţii bine pregătite.

Spicuim din programul pe care îl prezintă judeţul Satu Mare: un moment folcloric legat de obiceiurile păstoreşti, adus în scenă de pionierii Şcolii generale Huta-Certeze. Cuceritoarele melodii oşeneşti, cu nota lor specifică, se vor face auzite pe scenă de către un grup vocal de ceteraşi şi zongonari (zongora — o chitară cu un acordaj special) a Şcolilor generale Racşa, Călineşti-Oaş, Trip-Băi şi Negreşti-Oaş.

Copiii români, maghiari, germani de la Şcoala generală nr. 10, Satu Mare, legaţi într-o strînsă prietenie, vor prezenta o originală suită de jocuri populare. Mai semnalăm debutul brigăzii artistice a pionierilor români şi maghiari de la Liceul industrial nr. 5 Satu Mare, participantă pentru prima dată la «Cîntarea României».

● **DE LA SIBIU** ni s-a transmis că fanfara de la Mediaş se prezintă în etapa pe zonă la Braşov, cu un repertoriu în întregime nou, format din cîntece româneşti, maghiare şi germane dedicate patriei, partidului, pionieriei. «Sîntem siguri, ne mai comunică Sibiul, că montajul folcloric cuprinzînd felurite obiceiuri legate de întîmpinarea primăverii în Mărginimea Sibiului va cuceri prin inedit.» Ne bucură mult şi vestea că ne vom întîlni în această etapă cu pioniera Emilia Munteanu, o solistă vocală «de nota zece», care ocupă un loc întîi şi la învăţătură.

Dorindu-le tuturor participanţilor succes, îi anunţăm că vom reveni cu ştiri de la aceste bogate manifestări artistice.

B. CARAGIALE

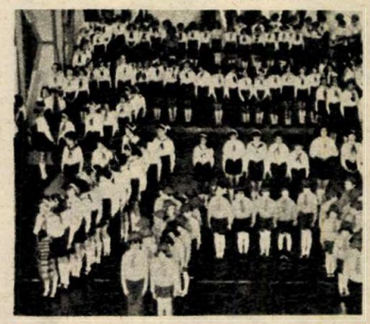

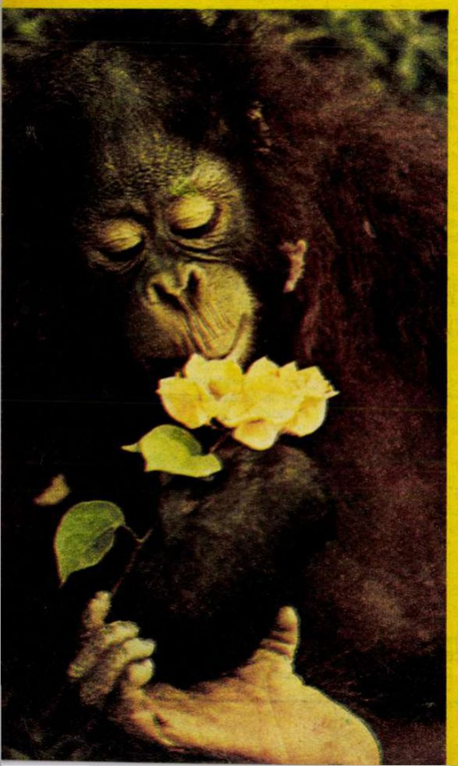

DRUMUL OMULUI

UN DRUM DE MILIOANE DE ANI

De la Ramapitec, la Homo sapiens

Prin inteligența și îndemînarea care îi sînt caracteristice, omul zilelor noastre a inventat și a construit mașini și aparate complicate cu ajutorul cărora a reușit să se avînte în cosmos, a poposit pe Lună și a adus de acolo eșantioane de rocă pentru a-i dezlega misterele, a pătruns în adîncurile oceanelor și a cercetat bogățiile tainițelor subpămîntene pentru a le folosi în marile industrii. Poate că foarte puține dintre bogățiile cu care natura a înzestrat această planetă au rămas nedescoperite de om. Mînat de curiozitate și pasiune, el a reușit să alcătuiască uriașul inventar al Terrei, în care au fost trecute mii de specii de plante și animale ale uscatului și ale mării. Aceeași curiozitate și pasiune l-au purtat spre complicatele hățișuri ale propriei sale evoluții, căutînd cu înfrigurare să afle cine i-au fost strămoșii.

Rezultatele minuțioaselor cercetări efectuate de oamenii de știință duc la concluzia că între omul care a zburat în cosmos și strămoșul său există un interval de milioane de ani.

Dar care sînt verigile cu ajutorul cărora poate fi reconstituit firul care conduce la primii strămoși ai omului și la timpul în care au trăit ei?

Primul savant care a demonstrat științific originea animală a omului a fost biologul englez Charles Darwin. Cercetările sale i-au permis să arate că între om și cîteva maimuțe antropoide există o mare asemănare atît în privința formei craniului și a unor oase cît și în privința sistemului grupelor sanguine. Dacă luăm în considerare diferite trăsături umane care există și la antropoide se relevă că unele dintre ele sînt proprii numai omului și cimpanzeului iar altele numai omului și gorilei. Aceasta dovedește că omul nu descinde din nici una dintre actualele specii de maimuțe superioare. Atunci? Oamenii de știință au emis ipoteza că omul și maimuțele antropoide au putut avea strămoși comuni. În **ordinul zoologic al primatelor** *din care fac parte au existat probabil o serie de specii intermediare între antecesori și produsul final al evoluției — omul. Savanții pot afirma astăzi cu certitudine că, în urmă cu aproximativ 20 milioane de ani, o specie de primate fără coadă,* **ramapitecul,** *cu o înălțime de un metru, a făcut primul pas evolutiv decisiv. Silit de rărirea pădurii în favoarea savanei, ramapitecul a coborît din copac și și-a modificat alimentația, trecînd la grăunțe, poame și rădăcini. Din lipsă de probe materiale, evoluția lui ulterioară a rămas obscură. Studiile efectuate în ultimii treizeci de ani au adus noi date care au permis reinnodarea firului ce duce spre îndepărtații noștri strămoși. Cercetînd defileul Olduvai din Africa, antropologul englez Louis Leakey a descoperit rămășițele fosile ale unui hominid pe care l-a numit* **Australopitec.** *Acum 5 milioane de ani această ființă era bipedă, mergea vertical și fugea prin savane.*

Unii savanți consideră că pragul primei culturi umanoide a fost trecut în urmă cu 2 milioane de ani, cînd strămoșul nostru a descoperit că-și poate utiliza mîinile și cînd pietrele i-au devenit unelte pentru vînat sau scrijelat. Acest tip de umanoid a fost denumit «Homo habilis». Etapa următoare — acum 500 000 de ani — aparține lui «Homo erectus» sau Pithecantropul. Primul exemplar de acest fel se consideră a fi cel descoperit în 1891 în insula Java și este cunoscut sub numele de «Omul de Java». Acum 500 000 de ani el știa să-și fabrice unelte primitive și să folosească focul aprins prin descărcările electrice. La sfîrșitul celui de al treilea deceniu al secolului nostru, în China este descoperit un alt om fosil — «Sinanthropul» — cu un craniu mai dezvoltat decît al Pithecantropului. Sub cerul unui timp de acum 450 000 de ani, el își aprindea singur focul. Homo sapiens, probabil primul tip al speciei umane moderne, apare acum 250 000 de ani. Omul va mai urca alte trepte pe scara evoluției sale, va suferi numeroase alte mutații pînă cînd va deveni — așa cum este considerat în viziunea savanților de astăzi — omul modern. Asupra clasificării și evoluției omului mai există și alte ipoteze asupra cărora oamenii de știință mai discută. În legătură cu cauzele care au determinat diferitele transformări ale omului au fost avansate în ultimul timp diferite păreri.

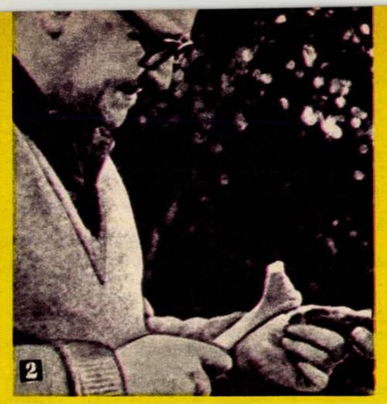

MUTAȚIILE FIZICE — EFECT AL RADIAȚIILOR?

Cercetătorul sovietic Ghenadi Matiușin sugerează că mutațiile care au avut loc asupra aspectului fizic al Australopitecului s-ar datora unor schimbări ale radiației cosmice. Geofizicienii au descoperit recent că, din motive necunoscute, cîmpul magnetic terestru are perioade cînd slăbește brusc și, ca urmare polii magnetici se deplasează (inversiune geomagnetică). În aceste perioade nivelul radiațiilor pe planetă crește considerabil. Din studiul istoriei planetei noastre, experții au dedus că în perioada cuprinsă între 3,6 și 2,8 milioane de ani în urmă, cîmpul magnetic și-a schimbat polaritatea de patru ori. Așadar, toți locuitorii planetei au fost expuși în patru rînduri unui puternic val de radiații cosmice. Fapt interesant — cele mai vechi resturi de schelet uman păstrate datează tocmai dintr-o asemenea epocă de intense radiații cosmice. Această coincidență l-a dus pe Matiușin la ipoteza că radiațiile ar fi influențat formarea omului. Se știe că radiațiile au capacitatea de a schimba proprietățile ereditare. Potrivit opiniei lui G. Matiușin, omul a luat naștere acolo unde impactul radioactiv s-a dovedit cel mai favorabil pentru o anume specie de maimuță primitivă. Un asemenea fenomen s-a produs, se pare, în sudul și estul Africii. În urmă cu 3—4 milioane de ani, în această arie geografică a avut loc o intensă activitate vulcanică ce a avut drept rezultat o «dezvelire» a depozitelor radioactive locale și deci o creștere a radiațiilor. Acest fenomen a fost definitivat de o deplasare a polilor magnetici. Radioactivitatea crescută a provocat mutații importante unor specii de maimuțe, mai susceptibile la modificări. Astfel — susține G. Matiușin — a apărut în Africa prima specie cu mers biped și creier mai dezvoltat decît al maimuței — **Homo habilis.** *Omul de știință sovietic consideră că Homo habilis a trăit în vremea cînd polii magnetici tereștri erau plasați tocmai invers de cum sînt ei astăzi. Pithecantropul l-a înlocuit pe Homo habilis în urmă cu 690 000 de ani cînd a avut loc o altă schimbare de poli. Acum 250 000—300 000 de ani au apărut neanderthalienii iar Homo sapiens — omul de tip modern — este rezultatul unei inversiuni geomagnetice intervenite acum 40 000 de ani.*

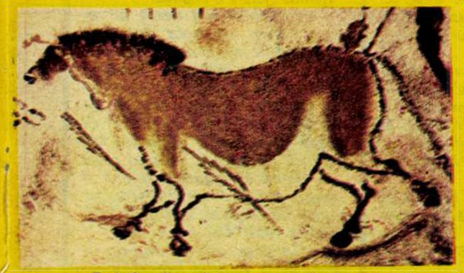

Detaliu din pictura rupestră descoperită la Lascaux — Franța.

UNDE A FOST LEAGĂNUL PRIMULUI OM?

Cu cinci milioane de ani în urmă continentul african a fost martorul apariției și evoluției Autralopitecului Acest fapt l-a făcut pe savantul englez Louis Leakey să ajungă la concluzia că leagănul umanității ar fi Africa. Determinat de cauze neelucidate, Australopitecul a migrat apoi în valuri succesive spre miazănoapte. Este posibil ca această deplasare să fi fost determinată de modificările de climă legate de instaurarea perioadelor glaciale. Ca urmare a înghețului, apele mărilor și oceanelor scad, dînd la iveală anumite «punți» de uscat care permit deplasarea Australopitecilor în zonele meridionale ale Europei de unde se răspîndesc pe o arie tot mai mare, desăvîrșindu-și deprinderea de a-și face unelte. Înseamnă aceasta că a existat o singură vatră a umanității? Profesorul american David Pilbeam este cu totul de altă părere, susținînd că primii oameni și-au făcut apariția în Asia, pe teritoriul Pakistanului de astăzi. Cei mai mulți antropologi înlătură însă ideea existenței unei singure vetre a umanității. Emițînd așa-zisa ipoteză a «policentrismului», ei consideră că omul modern a apărut independent, în mai multe regiuni ale lumii.

O NOUĂ VERIGĂ ÎN ELUCIDAREA EVOLUȚIEI OMULUI?

După cinci ani de cercetări, antropologul american Donald Carl Johanson care în 1974 a descoperit în estul Africii fragmente osoase aparținînd unui hominid, a reușit să ofere «fișa» ființei care a trăit în urmă cu 3 milioane de ani. Savantul american susține că «Luki» — cum a fost denumit exemplarul respectiv — ar reprezenta tocmai veriga lipsă după ramapiteci. El își fundamentează opinia, bazîndu-se pe cercetarea a 350 fragmente osoase și craniene aparținînd unui număr de 57 de indivizi. Australopitecus afarensis (denumit astfel după zona unde a fost descoperit) a trăit în perioada situată între 3,8 pînă la 2,6 milioane de ani în urmă, în estul Africii. Așadar, savantul american îl plasează pe Australopitecus afarensis mai departe în timp, în lunga perioadă incertă dintre ramapiteci și Homo habilis. Introcît el a trăit în urmă cu 3 milioane de ani — se poate trage concluzia că bifurcarea hominide — maimuțe antropoide — s-a petrecut cel mai devreme acum 8 milioane de ani. Dar nu toți antropologii sînt de acord cu ipoteza profesorului american. Astfel, antropologul englez Richard Leakey (fiul lui L. Leakey) este de părere că Australopitecus afarensis este doar o rudă a omului, apropiată de linia de evoluție a acestuia.

1. O întoarcere de la vînătoare acum 100 000 de ani.

2. Preocupat încă din copilărie de uneltele epocii de piatră, profesorul François Bordes de la Universitatea din Bordeaux este astăzi unul dintre cei mai mari specialiști din acest domeniu.

3. Celebrul savant Louis Leakey, autorul descoperirilor de la Olduvai (Africa).

4. Temerar, omul acestui sfîrșit de secol se avîntă în cosmos. Dar, cît de lung a fost drumul evoluției sale!

5. Drumul parcurs de Homo sapiens în fantastica sa evoluție.

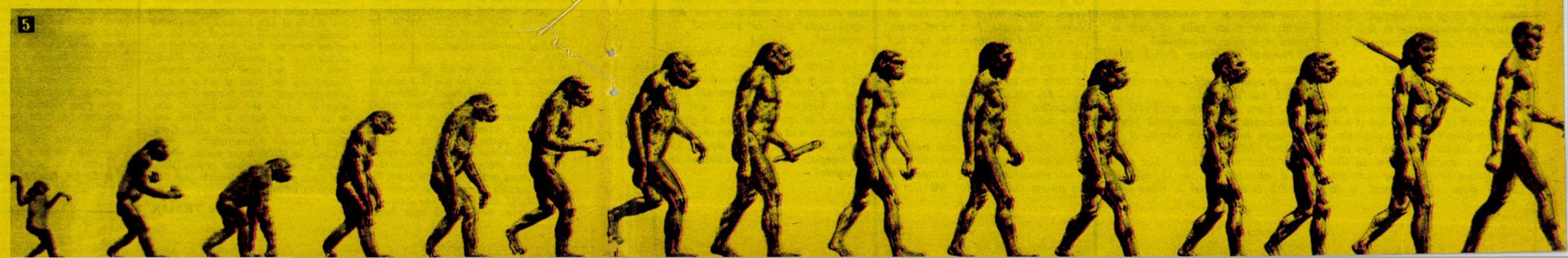

Pagini realizate de ECATERINA ROȘCA

ALBASTRU CA VIORELE

Schiță de OVIDIU ZOTTA

— Va să zică, umbli cu tot dinadinsul după bătaie, zise Vătășelu, cu fruntea plină de crețuri, semn că te puteai aștepta la orice din partea lui.

— N-am umblat niciodată, aș vrea să-l văd și eu pe ăla care umblă! se strădui Remus să pară vesel, dar era cu ochii țintă la mîinile ciolănoase și lungi ale celuilalt, care-i răsărise pe neașteptate în față dindărătul unei enorme bobine de cablu.

— Atunci ce cauți **aici**?

— Nimic. Mă duc la Grigoraș, și-a vopsit bicicleta — elegant, în alb! — și mai are niște vopsea, zice că e destulă ca să-mi ajungă și mie. La nevoie o mai lungesc cu petrosin.

— Din partea mea poți s-o lungești și cu ceai de mușețel. La Grigoraș puteai să ajungi pe bulevard. Coteşti după cinematograf, o iei pe străduța cu...

— Știu, dar ziceam să văd cum mai merge șantierul ăsta.

— Și nu te-ai gîndit că de pe urma curiozității s-ar putea să te alegi cu capul plin de pumni?

Remus izbucni în rîs:

— Deloc. Imaginația mea e de tip optimist!

— Atunci ai o memorie de tip uituc. Nu ți-am spus că dacă te prind pe la mine **ne batem**?

Pictorul de corăbii fluieră încetișor:

— Ia stai... Tu știi că ai dreptate? Exact, așa ai spus!

— Cam tîrziu îți amintești. O să te coste. Ne ducem după blocul ăla unde nu ne vede nimeni și lămurim situația.

— Dacă ții neapărat... Dar crezi că e neapărat nevoie să mă bați fiindcă te-am sculat la cinema de pe scaun ca să stea Cristina? Poate că în locul meu făceai și tu la fel.

— Nu în cazul Cristinei. Dacă ai cunoaște-o ca mine... Tot ce fac la școală îi povestește punct cu punct maică-mii. Asta-i Cristina.

— Recunosc, nu prea merită recunoștință, totuși e fată, și într-o sală de spectacol unde lumea nu te cunoaște...

— Ce să mai lungim vorba. Mi-am dat cuvîntul că ne batem, gata.

— Ăsta chiar că e un lucru important, încuviință Remus, cu gravitate. Dacă ți l-ai dat, trebuie să te ții de el. La ce te-ai gîndit: la trîntă sau la box?

Vătășelu își examină cu mare atenție adversarul. Remus era cam cu zece centimetri mai înalt și cu vreo cinci kilograme mai greu, diferențe care nu-l speriau pe Vătășelu, el avînd în schimb o bine cunoscută rapiditate și o și mai bine cunoscută experiență. Singurul lucru care îl neliniștea oarecum — analizase minuțios deși la iuțeală situația — era lipsa de teamă a lui Remus. Se știa că pictorului de corăbii nu-i e frică niciodată de nimic. Bineînțeles, puteau să apară și alte surprize drept care Vătășelu îl întrebă:

— N-o să dai cu picioarele? N-o să mă apuci de păr? Știi că e incorect. Unii au obiceiul să mai și zgîrie.

— Fii fără grijă, n-o să fac nimic din toate astea... adică, oftă Remus, o să mă străduiesc dar mi-e foarte greu să-ți promit. N-am rutina ta, s-ar putea să mă zăpăcesc, să nu mai știu ce fac, așa că te rog dinainte să fii înțelegător dacă s-o întîmpla să dau cu picioarele. Fii sigur că n-o s-o fac dinadins.

Vătășelu se uită la picioarele lui Remus: lungi, prea lungi, și probabil musculoase, umbla mult cu bicicleta, iar în iarnă făcuse tot timpul schi de fond, în jurul orașului, că dealuri n-aveau.

— Bine, aiuritule, se răsti el, la vîrsta asta n-ai învățat să te stăpînești? «Mi-e imposibil să promit»! Păi dacă n-ai autocontrol ești în stare să mă și ciupești!

— Tot ce se poate. Nu pot garanta nimic.

— Greu o scoate omul la capăt cu tine. Hai să facem o listă de reguli. O înveți pe dinafară, că tu reții repede, și pe urmă ne ducem în spatele blocului.

— Bună idee. Foarte bună, să știi că gîndești științific. Ia să scot eu pixul... unde l-oi fi pus... uite că l-am uitat acasă! Nici hîrtie n-am.

— Ce fel de desenator ești tu? se necăji Vătășelu. Eu mai înțeleg să n-am întotdeauna la mine creion și hîrtie dar tu... Acum ce facem?

— Nu știu, oftă Remus. Poate renunțăm.

— Adică să nu mai scriem regulile?

— Adică să **nu ne mai batem**!

Vătășelu scutură energic din cap:

— Imposibil. Toată lumea știe că mi-am dat cuvîntul. Mă fac de rîs.

— Nu vreau să te faci de rîs, zise cu hotărîre Remus. Poate găsim altă soluție. Uite, hai să zicem că ne-am încăierat și că m-ai bătut. Îmi dau așa, pe sub un ochi, cu puțină acuarelă, combin eu niște culori, și-o să semene perfect cu o vînătaie. Ce zici?

— Nu. Nu-nu-nu! exclamă Vătășelu, făcînd gesturi largi ca și cum această idee luase o înfățișare materială și voia s-o gonească. Ar însemna să mint.

— N-o să știe nimeni.

— Dar o să știu eu. E același lucru. M-aș simți foarte... e ca și cum aș fi furat ceva. Altă variantă n-ai?

Remus își masă gînditor bărbia:

— Nu prea. A! Îți pictez și ție o vînătaie! Pe nas. Vrei?

— E inestetic.

— Sub ochi?

— Locul ăla ai avut grijă să-l rezervi pentru tine.

— Atunci, pe frunte, deasupra arcadei?

— Vede vreun profesor și mă trimite la medic. Pe ăsta nu-l mai păcălim.

— Cel mai convenabil ar fi pe obraz. Uite — aici, în partea de jos. Eu, sub ochi și tu, la maxilar.

— Ar merge, dar vînătaia ta să ți-o pictezi mai mare.

— Cu cît?

— E, nu cu cine știe ce, că ești băiat bun, să zicem, cu o pătrime în plus față de a mea. E prea mult?

— Da' de unde. Exact cît trebuie.

— Exact cît trebuie ca să ne scadă la amîndoi nota la purtare! zise nemulțumit Vătășelu. Asta nu ți-a dat prin minte? De toate trebuie să mă ocup eu! Ai putea să-ți imaginezi ce-o să facă dirigintele cînd o să ne vadă apărînd așa pictați în clasă?

Remus fluieră a pagubă:

— Vătășelule, sînt nevoit să repet: raționezi neașteptat de precis. Situația e într-adevăr complicată. Dacă tăcem, se va presupune că ne-am cotonogit reciproc și o pățim amîndoi. Dacă spunem adevărul, ne facem de baftă. Nici o soluție. Și ce vînătăi frumoase ar fi ieșit... Mă mănîncă palmele să vopsesc ceva!

— Numai cu gîndul la pictură și vopsele ești, mormăi Vătășelu, iar aiuritul de Grigoraș se ia după tine: bicicletă albă! Da' ce, e fată?

— Culoarea asta a avut-o, i-a rămas de la vopsitul ferestrelor.

— Și asta înseamnă că trebuia neapărat s-o turnați pe bicicletă? Un albastru, da, mai zic și eu. Am două cutii. Știi ce albastru? Ca viorelele!

— Frumos, încuviință Remus. E ceva foarte delicat, foarte fin, n-am știut că ai albastru ca viorelele.

— Păi dacă nu te interesezi! gesticulă Vătășelu, iritat. Vii aici cu tot felul de idei aiurite, ba că să ne batem, ba că să ne prefacem că ne-am bătut, în loc să întrebi simplu, de la început: n-ai niște albastru ca viorelele?

O MIE DE BUCHETE PENTRU SĂNĂTATE

MICA «UZINĂ DE SĂNĂTATE» DIN CÎRNICENI-IAȘI LA STARTUL NOII ÎNTRECERI

Vă mai amintiți? În toamna trecută scriam despre harnicii culegători de plante medicinale din sus-numitul sat moldovean. Și scriam nu numai pentru că ei erau harnici, ci fiindcă izbutiseră un asemenea sistem de organizare a activității încît mica școală cu numai 120 de copii se transformase într-o micro-întreprindere de culegere și valorificare a plantelor medicinale. În timpul iernii ei și-au reparat utilajul — fiindcă există și așa ceva: greble speciale, grătare pentru uscat etc. — au făcut planificarea cantităților pe perioade de timp, dar și după genul de plantă avută în vedere. Puține experiențe din țară, poate, demonstrează cu atîta convingere ce înseamnă respectarea unui ritm chibzuit al activității pe întreg parcursul anului.

Dacă v-am întreba: ce poate face un culegător de plante medicinale în luna februarie, ați crede că întrebarea e nelalocul ei. Dar culegătorii din Cîrniceni au un răspuns și aici: și încă unul prin fapte! De cum s-a dezghețat pămîntul au început să culeagă rădăcini de brusture! «Cînd vine vremea florilor să nu ne pierdem timpul cu brusturele» — explică profesorul Brandel, animatorul acestei acțiuni.

Anul acesta «Plafar» Botoșani a extins colaborarea cu mica întreprindere din Cîrniceni și le-a încredințat un teren special cultivat cu Calendula, o plantă medicinală deosebit de valoroasă. Fiecare copil are un cont personal pe un cec al comitetului de părinți, fiecare copil culegător poartă în ghiozdan programarea atît a perioadelor de cules cît și a excursiilor care urmează să se efectueze în țară cu fondurile astfel realizate. În aceste zile culegătorii din Cîrniceni se pregătesc pentru primul mare asalt: cel al vacanței de primăvară.

CALENDARUL DE APRILIE AL TÎNĂRULUI CULEGĂTOR

Dintr-un dialog purtat de Mircea Alexan — biolog, șeful biroului Flora spontană de la trustul «Plafar» — cu un redactor al revistei:

— Uneori culegerea plantelor medicinale este asociată cu perioada de vară, iar debutul ei prevăzut de regulă în luna mai.

— Într-adevăr. Mai, ca lună a florilor, s-a impus mai mult în această privință, dar aprilie ne pune la dispoziție un interesant repertoriu de posibilități.

— Cu ce începem culegerea plantelor medicinale în aprilie?

— Cu păducelul. El înflorește de pe-acum. Strîngem și frunzele și florile. E foarte bun pentru bolile cardiace.

— Apoi?

— Cu florile de porumbar. Se găsesc peste tot — de la șes pînă sub munte. În aprilie apar ca niște explozii albe.

— Albe, dar cu ghimpi! Ce ne facem cu aceștia?

— Simplu: îi ocolim. Adică, nu culegem cu mîna, ci punem jos o prelată sau altceva și scuturăm ușor. Florile cad repede.

— Ar mai fi ceva de cules?

— Tot în aprilie putem recolta binecunoscuta păpădie. E utilă în tratamentul afecțiunilor ficatului și la... mărirea poftei de mîncare.

— Aviz amatorilor...

— Da. Urmează o plantă mai puțin cunoscută după nume: cerențelul. Are flori galbene, un fruct ca o măciucă în miniatură, crește în pădurile de șes. Se culeg rizomii care se scot ușor, trăgînd planta în sus. Dar să nu uit coaja de salcie.

— Coaja de salcie?

— Da. Se jupoaie de pe ramurile tinere, fără a se distruge arborele. E un antireumatismal extrem de eficace.

— Interesant! Iar spre sfîrșitul vacanței?

— Atunci înflorește castanul. E adevărat — perioada lui de recoltare intră în luna mai.

T. RĂCEANU

CLUBURILE „PIONIERUL" ȘI ATELIERE ALE SPORTULUI DE PERFORMANȚĂ

Mă găsesc de cîteva minute în sala de judo a Clubului «Pionierul» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Oradea. Este o zi obișnuită de antrenament, o oră de antrenament obișnuită. Cunoștință veche, profesorul Ioan Hălmăgean mă zărește și-mi dă bineț. fără să-și întrerupă explicația...

— Atenție! Sandu, nu depășești jumătatea genunchiului în timpul sprijinului! Acum — tracțiunea brațelor, răsucire de bazin și... I-ai aruncat! Așa, aproape bine! Acum executați trei minute doar prinderea; da, fără aruncare!

Și... în timp ce pe saltele, cele cinci perechi de judoca exersează această «prindere», alți cîțiva își fac programul zilnic de exerciții de forță (tracțiune la bară fixă, haltere, benzi de cauciuc). Cu răbdare, voință și tenacitate, într-o liniște desăvîrșită, aici simți realmente cum se consumă energie fizică, simți dogoarea trupurilor încinse de efort. Efort dozat, efort calculat și chibzuit, îndreptat spre o cît mai desăvîrșită cunoaștere a acestui frumos sport care îmbină forța cu viteza de reacție și cu o cît mai bună însușire a procedeelor de luptă.

Încerc să-mi regăsesc «cunoștințele» de acum un an, printre băieții din sală, îmbrăcați în chimonouri — Și, oricît de mult ar fi crescut, îmi spun că ar trebui să-i recunosc. Dacă aș întreba de Adrian mi-e teamă că mi-ar răspunde trei «Adriani»: Hîrțea, Vanica și Magalea. Da, acum un an, cînd i-am cunoscut, îmi explicaseră că pentru a nu se crea confuzii, între ei își spun: «Ursu», «Iepure» și...? A treia poreclă îmi scapă, cu toate că îmi aduc aminte că și aceea se potrivea de minune cu înfățișarea posesorului ei.

În schimb, în fine, îl recunosc pe Ovidiu, Ovidiu Tudoran, cel care anul trecut, la Campionatul național de judo al copiilor, a cîștigat medalia de argint și locul II la categoria 33 kg.

— Cei care au terminat tracțiunea — la vestiar! Restul grupei — aveți zece minute de pauză!

Și profesorul Hălmăgean se îndreaptă jovial către mine:

— No, bine ați venit pe la noi! Îmi mai recunoașteți pruncii? Or crescut, s-or mai legat, s-or mai înălțat?! Apoi și noi, cu încă o primăvară, tot întinerim pe lîngă dînșii. Acuma am la lucru chiar grupa de performanță. Gîndesc, că despre ei, de bună seamă, veți scrie?

— Da, și despre ei, dar și despre felul în care vă desfășurați activitatea în noua formulă de club.

— Atunci, multe lucruri noi! Mai întîi să vă spun că lucrăm, clar, pentru performanță, cu trei categorii de pionieri: începători, avansați și grupa aceasta pe care ați văzut-o. Cu ei am să fac chiar după-amiază un antrenament de verificare înainte de începerea campionatului.

— O selecție finală?

— Da, pentru că toată grupa numără douăzeci de flăcăi. Dintre ei, vom merge și la etapa de zonă și la cea republicană numai cu vreo opt, pe care noi îi cam știm de-acuma. Apoi, ce să vă mai spunem? De cînd avem clubul «Pionierul» aici, la Oradea, ne-am mai primenit și baza materială (saltele, bare de tracțiune, haltere, gantere, benzi de cauciuc). Ne-au ajutat și Consiliul județean al pionierilor, dar și copiii și părinții, să știți că au pus umărul să ne dotăm cu ce ne trebuie. Acum sperăm și la o sală mai bună, adică mai lată decît aceasta, pe care o avem la dispoziție. Datorită regulamentului de funcționare al clubului, beneficiem acum și de sprijinul CJEFS și de acela, absolut necesar, al Inspectoratului școlar. Este bine, toate forurile acestea sînt chemate să colaboreze în favoarea unei dezvoltări optime a sportului pionieresc de performanță. Datoria noastră este să muncim pentru rezultate cît mai bune. Noi încercăm toate formulele (vorbesc de orarul clubului) ca pionierii care vin aici să aibă timp pentru întregul lor program de școlari. Sînt niște copii tare buni și devotați și cei mai mulți dintre ei și buni la carte. Acuma, sigur, pe cei mai mici, acest program foarte judicios întocmit, pe fiecare oră a zilei, îi cam lipsește de joacă. Asta ne-o reproșăm, dar pe de altă parte, tot noi le spunem pruncilor noștri, că fără de unele renunțări, nu se poate face sport de performanță!

EMILIA TEODORU

RITMURI ALE MUNCII PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

ENERGIA CUTEZANȚEI

● O centrală solară construită de pionieri ● Drumul succesului nu este neted ● Izbînda nu e sfîrșitul, ci și începutul unui drum!

— De ce o centrală solară? — a fost una dintre întrebările pe care le-am adresat celor șase cutezători de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Brașov, cîștigători ai Marelui premiu colectiv la ediția 1978 a concursului de creație științifică și tehnică a pionierilor și școlarilor, tocmai pentru lucrarea «Centrala solară». Răspunsul a venit prompt:

— Deoarece zilnic soarele — și asta de milioane de ani — învăluie Pămîntul cu razele lui binefăcătoare. Aceste raze conțin o uriașă cantitate de energie încă nevalorificată de om. Cum în momentul de față, pe plan mondial și național, problema energiei a devenit o problemă acută, căutîndu-se atît noi forme de obținere a ei cît și surse ieftine, sigure și îndelungate, ne-am gîndit că am putea să contribuim și noi la găsirea unor soluții de valorificare a acestei energii — mi-a răspuns Valentin Pintilie.

— După documentarea de rigoare, după discuții cu tovarășa profesoară, am început să căutăm materiale, să schițăm diverse subansamble, să le facem probele preliminare, înainte de a le asambla. Noi am dorit să concentrăm într-un singur obiectiv transformarea energiei luminoase în energie electrică și transformarea celei calorice fie în energie electrică fie în energie termică, respectiv apă caldă — completează Constantin Josim.

— Îți aduci aminte cît ne-am bătut capul să aflăm de ce termoelementele nu debitau tensiunea ce reieșea din calcul? — intervine în discuție Vasile Stoica. Dacă luam termoelementele separat, erau bune, dar cînd le asamblam, nu mergeau! Și de ce? Din cauza izolatorului care se carbonizase la temperatura de peste 600°C din focar. De altfel, de multe ori ne-am cam «ars degetele» încercînd să potrivim termoelementele în focarul principal. Dar ce frumos a fost cînd, schimbînd izolatorul cu un material nou, acul voltmetrului s-a ridicat la tensiunea așteptată!

— După această reușită am hotărît să încercăm înmagazinarea energiei calorice solare în apă caldă — intervine în discuție Adriana Popescu, o pionieră pe care colegii de clasă o apreciază pentru îndemînarea ei. Vă aduceți aminte, desigur, de «încăpățînarea» apei, care nu voia să circule normal prin termosifon. Dar, după o nouă consultare cu tovarășa profesoară, după recitirea lecțiilor referitoare la fenomenul fierberii din manualul de fizică am dezlegat misterul: vinovat era dopul de aer ce se forma la umplerea cu apă a micului nostru schimbător de căldură. O nouă formă dată conductelor de recirculare a apei, alte probe și iarăși emoții în așteptarea rezultatului dorit. În sfîrșit, cînd indicatorul termometrului electronic încorporat în panoul de comandă și control a început să urce, bucuria noastră a fost extraordinară.

— De altfel, cu această reușită se încheia lucrul la un subansamblu important al centralei — completează Sorin Husaru. În ideea noastră, acest subansamblu asigura energia termică întregului complex, atît apă caldă pentru calorifer, cît și apă pentru alte întrebuințări gospodărești.

— Urma acum să trecem la un nou subansamblu, acela al bateriilor cu celule fotoelectrice. Aici a fost mai ușor. Micromotorul de 2 mW realizat de noi pe o mecanică de instrument de măsură a fost acționat de la început de energia electrică debitată de celule. La soare puternic, motorul ajungea pînă la 1 000 de rotații pe minut.

— Se punea acum problema montării subansamblelor pe oglinda parabolică — completează Stanca Neacșa — și proiectarea modelului clădirii. Aici a fost o mică dispută între băieți și noi, fetele, care vedeam o altă aranjare a curții, cu pomi, cu multe flori și cu iarbă. Băieții doreau ceva mai tehnic, cu beton și pavaj de piatră. Pînă la urmă a învins ideea lor, mai ales că au «argumentat-o» și cu cîteva automobile ale viitorului parcate în jurul ansamblului.

— Lucrarea era gata montată și se făceau probele finale — intervine în discuție tovarășa profesoară Laura Cazacu — cînd am constatat că, deși mecanismul de acționare funcționa corect, oglinda nu urmărea sincron mișcarea aparentă a soarelui pe bolta cerească. Și deși calculele erau făcute exact, oglinda rămînea constant în urmă. După mai multe zile de supraveghere, timp în care membrii colectivului verificau, pe rînd, poziția ei, a fost descoperit și defectul: un pinion nestrîns suficient pe axul său aluneca și, cum soarele nu ne aștepta, oglinda rămînea în urmă. De îndată pinionul a fost fixat corect.

Proiectele noastre de viitor se materializează încă de pe acum. S-au format în cadrul activității noi grupe care se documentează, discută, fac proiecte pentru etapele viitoare ale concursului. Căutăm noi modalități pentru a rezolva probleme actuale, realizînd lucrări cu aplicație practică. Nu uităm că județul nostru este un județ cu o industrie bogată, cu muncitori destoinici și produse complexe. Aici se fabrică tractoare, camioane bine cunoscute pe tot globul. Mulți dintre pionierii de azi, lucrînd mîine în producție, vor conduce procese tehnologice care încă nu au fost elaborate, vor proiecta uzine subacvatice sau vor dirija de la pupitru tractoarele pe brazdă. Încă de astăzi ne pregătim pentru mîine, pentru viitor!

Fotoreportaj de CONSTANTIN POPESCU

POȘTA CUTEZĂTORILOR REDACȚIEI

Un milion de prieteni

● **CINE PUNE NOTE LA ROMÂNĂ?** Scriam în numărul trecut despre nemulțumirea unei cititoare care consideră că profesoara de istorie n-ar fi trebuit să-i scadă un punct la teză pentru greselile de gramatică. Am primit între timp cîteva scrisori (**Ana Lupulescu** — Galați, **Dina Trică** — Timișoara, **Andrei Mircioiu** — Craiova și alții). Majoritatea sînt de părere că profesoara a procedat cît se poate de corect, însă iată și altă opinie: **«Dacă fac greșeli de ortografie în scrierea enunțului unei probleme de matematică dar de rezolvat o rezolv foarte bine, e normal să nu mi se dea nota 10?!»** Da,e normal. Regulile pronunțării și scrierii limbii române trebuie respectate cu sfințenie în orice împrejurare. Îndărătul unei exprimări neglijente — verbale sau scrise — se află o gîndire neglijentă și o comportare neglijentă. Notele la română nu le pune numai profesorul de română, ci trebuie să le pună, într-un fel, toți profesorii și de fapt, în cele din urmă, ni le punem singuri.

● **UN «JOC» PERICULOS** practică niște neastîmpărați din cl. a șasea B, Șc. gen. nr. 1 — Suceava. Corespondentul nostru **Marius Turcu** spune chiar că e vorba de o... boală! Respectivii lansează cînd ți-e lumea mai dragă niște săgețele, racheţele sau mai știu eu cum să le zic — le-aș zice dovezi de inconștiență! — cu vîrfuri ascuțite, bolduri în toată regula. Unul s-a înfipt în mîna unei fete. Mai putem vorbi noi cu seninătate în această clasă despre colegialitate, etică și seriozitate?

● **LINGUȘEALA** e unul dintre cele mai păgubitoare obiceiuri. **Mihaela Blindul** (Str. Sebeșului 9, Arad) și prietenele ei **Ileana Stoica** și **Oana Olariu** ne povestesc uimite despre cum o colegă (căreia, din discreție, cele trei fete nu-i dau numele) care **«se lingușește pe lîngă profesori și elevii mai mari, despre care știe că-i pot fi de folos. Am încercat s-o convingem că nu face bine dar e încăpățînată și se supără repede. Poate ne dați dumneavoastră o sugestie.»** Vouă ce sugestie să vă dau? Ea are nevoie de sugestii! Dragă prietenă necunoscută, lingușeala exprimă neîncredere în forțele proprii, slăbiciune de caracter, teamă nejustificată, ideea greșită că munca nu e suficientă pentru a-ți afirma și impune propria personalitate. Eu sînt convins că deocamdată n-ai asemenea cusururi, așa încît nu-ți rămîne decît să te ferești în continuare de ele.

● **EXCELENTUL CERC LITERAR** al pionierilor de la **Șc. gen. nr. 2 Măcin-Tulcea** roagă pe toți colegii din **«localitățile cu tradiție literară să ne scrie despre autorii care s-au născut sau au lucrat acolo, despre aspecte și date mai puțin cunoscute privind viața și operele acestora».** Este o inițiativă foarte frumoasă, pe care vă îndemnăm s-o sprijiniți neîntîrziat! Localitățile cu tradiție literară sînt atît de multe încît acoperă harta ca o constelație! Iar pe inspiraţii pionieri de la Șc. gen. nr. 2 din Măcin îi invităm să ne comunice și nouă numele celor care le vor scrie (împreună cu extrase din cele mai interesante relatări primite) pentru a le publica în revistă.

Pe joia viitoare, prietenii

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni».**

PREISTORIA MOTORULUI CU EXPLOZIE

Una dintre primele încercări de realizare a unui motor cu ardere internă datează din 1680 și aparține fizicianului și matematicianului Cristian Huygens. El a conceput un motor cu ardere internă format dintr-un cilindru plasat vertical în care se putea deplasa un piston. Acest motor termic prezintă interes mai mult din punct de vedere istoric, deoarece nu putea fi utilizat în practică. Unul dintre inconvenientele sale consta în faptul că folosea drept combustibil... praful de pușcă. Din această cauză nici nu a fost montat pe roți, pentru că era greu de închipuit că cineva ar fi avut curajul să se urce într-un vehicul în care avea să se dea foc cîtorva kilograme de exploziv. Oricum, praful de pușcă nu era un combustibil demn de luat în seamă, deoarece puterea sa calorică nu depășește 800 kcal/kg față de cele 10 400 kcal/kg ale benzinei. Ca să nu mai vorbim de faptul că la acea vreme, industria nu putea să ofere cilindri și pistoane care să reziste la presiunea de explozie a prafului de pușcă.

Cu toate aceste neajunsuri, motorul cu explozie imaginat de Huygens l-a inspirat pe Denis Papin în construcția primului motor termic din lume, care folosea aburul, precum și pe alți inventatori, care reiau, între 1770 și 1820, ideile sale, căutînd prafului de pușcă un înlocuitor.

EMIL MUNTEANU RETEVOESCU

MESERIA — BRĂȚARĂ DE AUR

Prin înlocuirea cifrelor cu literele corespunzătoare, pe coloanele verticale vor rezulta 11 profesiuni, iar pe orizontala A—B veți descoperi o a 12-a profesiune, bazată pe aplicațiile tehnice ale fenomenelor electromagnetice.

Fiecare hexagon conține o silabă care intră în compunerea diferitelor fructe. Uniți hexagoanele în așa fel încît să obțineți șapte fructe.

Atențiune: Există două hexagoane care vă încurcă: unul îl veți folosi de cinci ori, altul de loc!

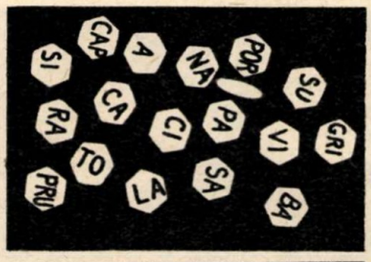

NIC. NICOLAESCU

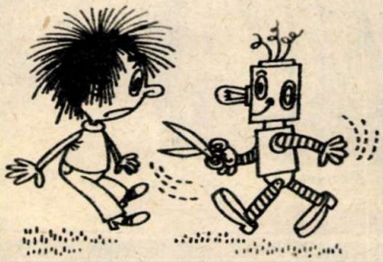

FILATELIE
Sfaturi pentru colecționari

● *O revistă filatelică din R.F.G. își încunoștiințează cititorii că două mărci poștale lipite între ele se desfac fără a se altera partea gumată, dacă sînt așezate într-o cutie metalică ce se păstrează apoi timp de 48—80 ore într-un frigider.*

● *Pentru a îndepărta de pe mărci «rugina» care apare uneori datorită calității hîrtiei și mai ales a gumei, se spală marca în apă curată călduță, apoi se ține patru-cinci minute într-o soluție slabă de permanganat de potasiu (doi la mie), după care se clătește bine în apă și se transferă într-un alt vas cu o soluție de bisulfit de sodiu (patru la sută), agitîndu-se patru-cinci minute. Se clătește în apă curgătoare cel puțin o oră. Bineînțeles, la mărcile gumate, guma va dispare.*

● *Introducerea mărcilor poștale în celofan le dăunează, afirmă o revistă sovietică de filatelie. Celofanul, avînd puternice însușiri hidroscopice, absoarbe umezeala atît din aer cît și din hîrtia mărcii, astfel că aceasta se usucă și crapă. Mai mult, celofanul se încrețește, se contractă, stricînd dantelura mărcii.*

I. PENESCU

Cupon de participare

„COPIII ÎN FILATELIE"

ETAPA AIII-A

.....

.....

COPIII ÎN FILATELIE

Etapa a III-a

Supratiparul (surșarj) în filatelie este un desen, o cifră, o imagine, un text tipărite în negru plin, mai rar în roșu, albastru, auriu și alte culori, peste o marcă poștală, o colță sau alt ansamblu filatelic, ulterior emisiunii acestuia, în scopul de a-i schimba valoarea inițială sau de a marca un eveniment. Amintiți cel puțin una dintre emisiunile avînd ca temă «Pionierii», care au fost supratipărite. Menționați numărul mărcilor, valoarea nouă, tirajul și anul supratipăririi acestora.

Întrebările de concurs apar pe etape. Participanții vor trimite toate răspunsurile la un loc, după apariția ultimei întrebări (a opta), alături de cupoanele care însoțesc etapele concursului.

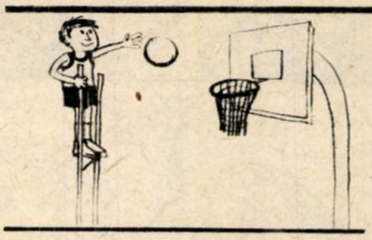

DAN VASILE

POMPILIU

Care dintre cele cinci piese numerotate este decupată din cerc?

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10. ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11228, București.

12 pagini, 1 LEU

index 41033

BUREBISTA

7

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: Unind sub același scut pămînturile locuite de daci, Burebista făurește o țară puternică și înfloritoare. Însă vrăjmașii se arată tot mai amenințători. Regele dac pornește o expediție împotriva boiilor și tauriscilor, care primejduiau ținuturile dinspre apus.

Scenariu:
VASILE MĂNUCEANU
Desene: SANDU și
THEODORA FLOREA

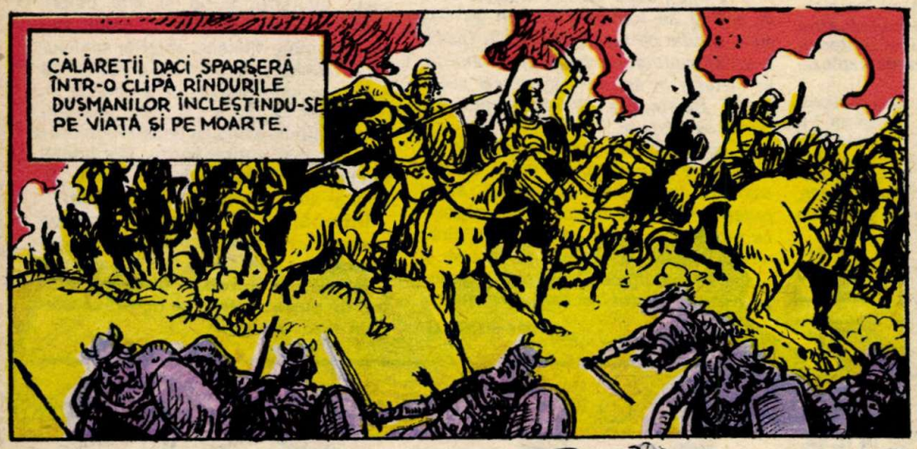

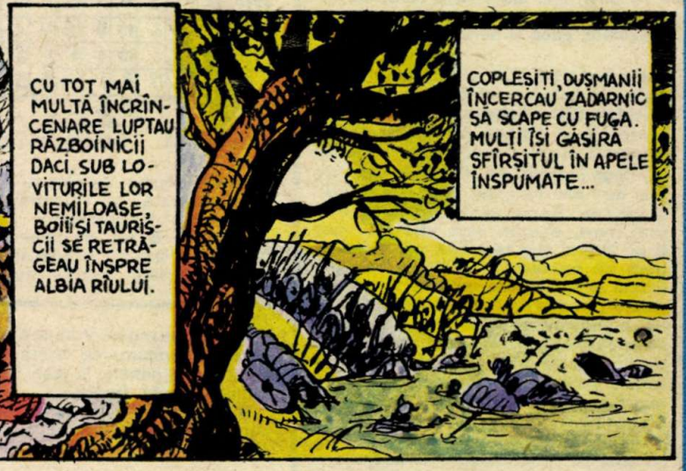

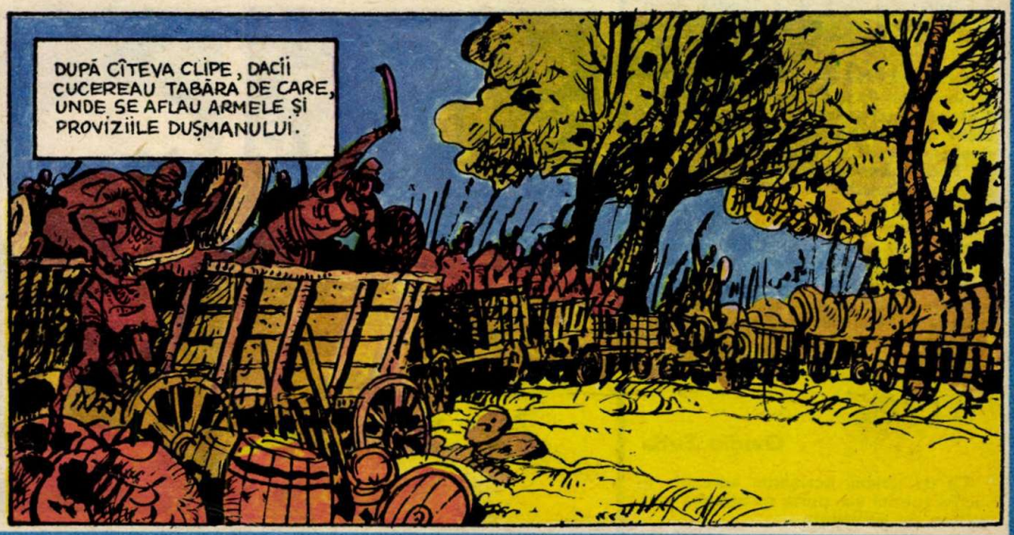

(VA URMA)

15
Cutezătorii

Joi, 12 aprilie 1979,
anul XIII (nr. 662)

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Un «la revedere» iernii, un «bun venit!» primăverii și... o invitație la Festivalul pionieresc pe gheață (pag. 8)

«Pescărușii» — așa se intitulează formația orchestrală a clasei a IV-a, Școala generală nr. 15, Timișoara. Știți care e lucrul cel mai interesant? Din formație fac parte toți elevii clasei: 36! «Vina» că nu apar toți în această imagine, realizată de un fotoamator, aparține aparatului de fotografiat al cărui obiectiv nu i-a putut cuprinde!

Fără să fie considerat elev eminent, acest om a învățat de plăcere, pe de rost, la 12 ani, tot manualul de geometrie! Unde avea să ajungă? Să-l însoțim pas cu pas ajutați de documentarul nostru «Cutezători de-a lungul veacurilor: Albert Einstein» (pag. 6)

O NOUĂ SOLIE ROMÂNEASCĂ DE PACE ȘI PRIETENIE

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, întreprinde, cu începere de la 8 aprilie a.c., vizite oficiale de prietenie în unele țări din Africa. Noua misiune de prietenie și colaborare pe continentul african demonstrează încă o dată în mod strălucit solidaritatea militantă a poporului român cu lupta de eliberare națională și pentru emanciparea politică, economică și socială a tinerelor state de pe continentul african.

Noul itinerar african al președintelui Nicolae Ceaușescu marchează un moment de cea mai mare importanță pe calea adîncirii continue a colaborării multilaterale a României cu țările vizitate, o contribuție de preț la cauza generală a păcii, cooperării și progresului tuturor popoarelor, a făuririi unei lumi noi, mai bune și mai drepte.

MULȚUMIM DIN INIMĂ PARTIDULUI PENTRU COPILĂRIA NOASTRĂ FERICITĂ

O nouă mărturie a grijii permanente pe care partidul și statul nostru, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, personal, o poartă copiilor patriei o constituie **HOTĂRIREA COMITETULUI POLITIC EXECUTIV AL C.C. AL P.C.R. CU PRIVIRE LA ACȚIUNILE ORGANIZATE ÎN ROMÂNIA ÎN CADRUL ANULUI INTERNAȚIONAL AL COPILULUI.**

Proclamarea de către Adunarea Generală a O.N.U. a anului 1979 ca An Internațional al Copilului, prin rezoluția adoptată la inițiativa unui mare număr de state membre, între care și România, constituie expresia grijii celei mai profunde a tuturor popoarelor pentru destinele tinerei generații.

În recenta Hotărîre a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. se arată că, acționînd în deplină conformitate cu Declarația Drepturilor Copilului adoptată de Organizația Națiunilor Unite, societatea românească veghează cu neslăbită consecvență pentru ocrotirea copiilor, pentru asigurarea celor mai bune condiții de viață și a accesului lor neîngrădit la învățătură, știință și cultură, la toate cuceririle civilizației moderne.

În climatul politic și social de generoasă grijă față de om, pionierii, șoimii patriei, toți copiii României socialiste — români, maghiari, germani și de alte naționalități — se formează ca militanți fermi pentru socialism și comunism, în spiritul umanismului revoluționar, al dragostei față de patrie, partid și popor, al respectului pentru toate popoarele lumii, al idealurilor păcii și înțelegerii internaționale. Viața și activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit prieten și îndrumător al tinerei generații constituie, pentru toți copiii țării, un minunat exemplu de dăruire revoluționară, de patriotism înflăcărat și luptă neînfricată pentru interesele vitale ale națiunii, pentru cauza socialismului și comunismului, a păcii și progresului omenirii.

Partidul și statul nostru acționează cu aceeași susținută consecvență pentru adoptarea unor măsuri menite să asigure tuturor copiilor și tinerilor din lume posibilitatea de a crește în liniște, la adăpost de griji, într-o lume a păcii, feriți de războaie nimicitoare, o lume a demnității, respectului și conlucrării pașnice între popoare.

Recenta Hotărîre a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. prevede numeroase măsuri menite să asigure în continuare condiții tot mai bune de viață și învățătură pentru tînăra generație. De asemenea, numeroase noi edificii vor fi dedicate petrecerii timpului liber al copiilor. În București vor începe lucrările de construcție a «Centrului copilului» și a Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei. Vor fi date în folosință, totodată, noi case ale pionierilor și șoimilor patriei, săli de sport, sate de vacanță, bazine de înot și patinoare, complexe culturale.

Construirea unor noi localuri de teatru pentru copii și tineret vor fi asigurate de Consiliul Culturii și Educației Socialiste împreună cu consiliile populare județene iar spectacole cu piese pentru copii vor îmbogăți repertoriile tuturor teatrelor în limba română și în limbile naționalităților conlocuitoare.

Producția bunurilor de larg consum destinate copiilor va fi dezvoltată și diversificată, urmînd ca în același timp să se înființeze magazine ale pionierilor și șoimilor patriei, periodic desfăcîndu-se numeroase produse pentru copii în cadrul «Lunii desfacerii de mărfuri pentru copii».

În 1979, Anul Internațional al Copilului, se împlinesc trei decenii de la crearea primelor detașamente de pionieri din țara noastră. Cu acest prilej, în grădinițe și școli, în casele pionierilor și șoimilor patriei, la casele de cultură, cluburi și cămine culturale vor avea loc ample manifestări politico-educative menite să contribuie la educația patriotică, revoluționară și etică a copiilor, la dezvoltarea interesului și pasiunii pentru învățătură, a respectului față de muncă și făuritorii bunurilor materiale și spirituale. «Sub culorile drapelului», «Creștem odată cu țara», «Copiii României doresc pacea», «Mlădițele anului 2000» sînt titlurile unor noi concursuri de creație din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» menite să stimuleze imaginația copiilor. Tot în acest an va fi organizată Expoziția republicană «Atelier 2000» și colocviul național «Literatura pentru copii».

Viața și activitatea copiilor patriei, participarea lor la munca patriotică, de buna gospodărire și înfrumusețare a școlilor și localităților vor constitui tematica a numeroase manifestări cultural-artistice din perioada premergătoare zilelor de 1 Iunie și Zilei pionierilor.

Acționînd pe linia politicii sale externe consacrate făuririi unui climat de pace, destindere și securitate, cooperării rodnice între țări și popoare, România își intensifică eforturile în cadrul O.N.U., precum și în raporturile bilaterale cu diferite state, pentru sporirea preocupărilor față de tînăra generație, pentru dezarmare și repartizarea unei părți din fondurile economisite, ca urmare a reducerii cheltuielilor militare, în vederea îmbunătățirii condițiilor de viață ale copiilor din întreaga lume.

România va acționa pentru sprijinirea eforturilor UNICEF în favoarea îmbunătățirii condițiilor de viață ale copiilor din țările în curs de dezvoltare. Vor fi trimise UNICEF medicamente, rechizite școlare și alte obiecte de uz personal și educativ, rezultate din acțiunile întreprinse de Comitetul Național Român pentru UNICEF și de Crucea Roșie.

Participarea copiilor din România la acțiuni internaționale precum festivaluri și alte manifestări cultural-artistice și sportive, expoziții, concursuri tehnico-științifice va contribui la dezvoltarea sentimentelor de prietenie ale copiilor din țara noastră cu copii din întreaga lume, la formarea lor în spiritul solidarității internaționale.

În tabăra internațională de la Năvodari va avea loc Festivalul «Copiii lumii doresc pacea» cu participarea delegațiilor de copii de peste hotare, care-și vor petrece vacanța de vară în România.

La înfăptuirea prevederilor recentei Hotărîri vor participa familia, școala, organele și organizațiile de partid, organizațiile de masă și obștești, ministerele și celelalte instituții centrale — cu alte cuvinte toți cei ce-i înconjoară pe copii cu dragoste și căldură.

- *În luna aprilie a acestui an, populația României a atins cifra de 22 000 000.*
- *Numărul de apartamente prevăzute a fi construite în acest cincinal este de 1 000 000.*
- *În acest an de învățămînt sînt cuprinși în toate formele de pregătire școlară aproape șase milioane de copii și tineri.*
- *Tinerii și copiii patriei au astăzi la dispoziție aproape 30 000 de unități de învățămînt, cuprinzînd 13 500 grădinițe și 14 500 școli generale care asigură cuprinderea a 872 370 de copii în învățămîntul preșcolar și a 3,4 milioane, în învățămîntul primar și gimnazial. Cei mai mici copii au la dispoziție aproape 110 000 locuri în creșe și cămine.*
- *În 1979, vor mai fi date în folosință încă 3 000 săli de clasă, 33 500 de locuri în internate, aproape 11 000 în ateliere școlare și 23 000 în grădinițe.*

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

Iată-ne, așadar, la încheierea de către pionieri a etapei de zonă a celei de-a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» — etapă ce poate fi considerată ca un succes deplin al pionieriei din întreaga patrie, o prefață strălucitoare la faza finală. În cele 12 centre în care s-a desfășurat etapa de zonă, purtătorii cravatei roșii cu tricolor și-au exprimat, prin mijlocirea artei, dragostea lor nețărmurită față de Republica Socialistă România, față de Partidul Comunist Român și secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au închinat imnuri comuniștilor din patria noastră, constructori ai socialismului, ai vieții fericite pe care copiii de la noi o trăiesc. Cîntece luminoase și pline de entuziasm au fost dedicate prezentului efervescent, viitorului de aur pe care îl pregătește întregul nostru popor, sub conducerea partidului.

În acest an, cînd va avea loc cel de-al XII-lea Congres al Partidului, an în care vom sărbători a XXXV-a aniversare a Eliberării Patriei — participarea pionieriei la cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» a însemnat și înseamnă un înalt titlu de mîndrie patriotică. Astfel, cea mai tînără generație raportează partidului și celui mai drag părinte al tuturor copiilor noștri, tovarășului Nicolae Ceaușescu, succesele deosebite obținute la învățătură, în muncă, în însușirea celor mai noi cuceriri ale științei, urmărind în întreaga ei activitate, pe toate fronturile, cucerirea calității.

În curînd cei mai buni dintre cei mai buni vor avea prilejul să-și reprezinte colegii la faza finală pe scenele celor 5 centre: București, Sibiu, Drobeta-Turnu Severin, Piatra Neamț și Timișoara.

Vom asista, așadar, peste cîteva zile la manifestări artistice și spectacole și mai frumoase. Așa cum au știut să muncească, să învețe și să înfrumusețeze școala, satul, orașul, natura, pionierii din România vor ști să aducă pe scenele festivalului mesajul artistic și dragostea lor pentru țară, pentru partid, pentru pace și fericire. Reporterii redacției noastre, cu magnetofoanele lor, cu aparatele de fotografiat, vor fi negreșit prezenți lîngă cei mai talentați purtători și creatori de frumuseți artistice din rîndurile pionieriei.

Revista «Cutezătorii» urează participanților mult succes și cucerirea celor mai înalte distincții și trofee. Cît despre flori, întreaga primăvară își dăruie Festivalului toate livezile și grădinile înflorite pretutindeni!

ION CRÎNGULEANU

Din cercul de creație «Ion Diaconescu», Școala generală nr. 5, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, nu mai puțin de trei pionieri au obținut cele mai mari premii în concursul recent încheiat, «Cum voi trăi eu în anul 2000» (faza republicană). Vi-i mai amintiți? Gina Mihai — premiul I, Pethő Tünde — premiul special al juriului și Sterică Barcan — premiul special pentru bandă desenată. După rîvna cu care desenează, cum reiese și din imagine, acești pionieri vor cu tot dinadinsul să participe și la selecția de desene care vor pleca la Paris pentru faza internațională a concursului și credem că vor izbuti. Dragi pionieri, au mai rămas doar 16 zile pînă la data cînd — potrivit regulamentului publicat — mai puteți trimite desenele voastre la redacție!

MATEI BASARAB

„ȚARA IUBEA PRE DOMN ȘI DOMNUL PRE ȚARĂ"

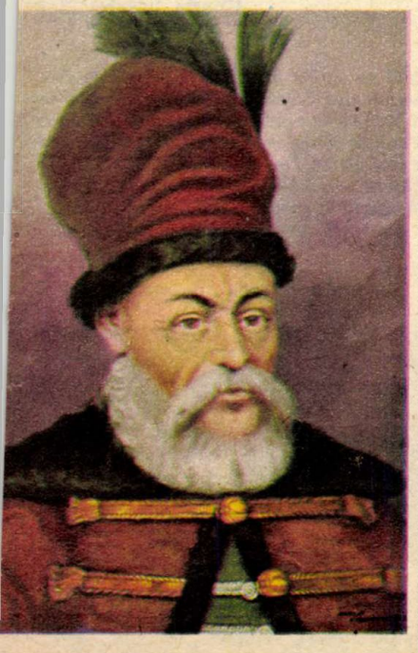

Matei Basarab se înscrie în istoria patriei ca o personalitate de prim ordin, ca un înțelept conducător de țară în împrejurări grele. Într-un veac, în care domnitorii nu izbuteau decît rareori să se mențină timp îndelungat la domnie, cînd presiunile Imperiului otoman erau deosebit de puternice — atacul Porții se desfășura acum dincolo de hotarele Țării Românești, oștile otomane amenințînd să ajungă pînă sub zidurile Vienei — Matei Basarab a știut să impună respectarea țării sale. Lupte cu otomanii n-a purtat, reușind să obțină în repetate rînduri din partea lor recunoașterea drepturilor Țării Românești. A domnit aproape un sfert de veac, din 1632 și pînă în 1654. În timpul său a fost organizat la Tîrgoviște **primul învățămînt cu caracter umanist.** *La Cîmpulung și la mănăstirea Govora au fost inaugurate* **tipărnițe,** *unde din porunca domnului s-au tipărit cărți domnești, cum sînt* **Pravila de la Govora** *(1640) și* **Îndreptarea legii** *(1652). Matei Basarab a sprijinit importanta activitate culturală a cărturarului Udriște Năsturel. Domnitorul Munteniei a izbutit totodată să asigure țării sale stabilitate și prosperitate, a ținut departe de hotare, pe cît s-a putut, primejdia otomană. În război nu s-a angajat decît atunci cînd a fost atacat, dar replica sa a fost decisivă, biruința fiind întotdeauna de partea sa. Pentru siguranța țării și-a alcătuit o puternică oaste și, nu o dată, numai existența acesteia a depărtat de hotarele țării primejdiile războiului.*

Cel care era numit de un diplomat al vremii «un al doilea Mihai Vodă», a trăit cu gîndul deplinei eliberări a țării sale și viziunea sa politică îmbrățișa, neîndoielnic, pe români și dincolo de hotarele Țării Românești. A trebuit să facă față unor împrejurări complicate. Imperiul otoman era în culmea puterii sale; principele Transilvaniei, Gheorghe Rákóczi I, ca și urmașul acestuia, Gheorghe Rákóczi II, aveau veleități de a-și extinde autoritatea asupra statului muntean, iar statele europene — care se arătau dispuse să acționeze împotriva Porții otomane în cadrul unei ligi pe care și Matei Basarab voia s-o sprijine — nu dădeau dovada unei suficiente forțe militare și nici a unei statornicii politice. Supranumit «general al întregului Răsărit», plănuind să ridice la luptă pe cei direct interesați în eliberare, adică popoarele balcanice cotropite, Matei Basarab n-a putut însă pînă la urmă să-și vadă visurile împlinite, deoarece nu stătea în puterea lui ca, singur, să înfrîngă marea putere otomană.

Cu adîncă iubire de țară, domnitorul Munteniei s-a preocupat de dezvoltarea economică a țării. A înființat o moară de hîrtie și o manufactură de sticlă. În timpul domniei sale, s-au reluat lucrările de exploatare a minelor de aramă din Mehedinți și a celor de fier din Gorj. Lui i se datorează și numeroase construcții edilitare, între care refacerea cetății Tîrgoviște. După o lungă domnie, în aprilie 1654, adică acum 325 de ani, Matei Basarab a încetat din viață la Tîrgoviște. Cronica vremii l-a caracterizat pe Matei Basarab cu semnificativele cuvinte «Țara iubea pre domn și domnul pre țară».

DAN BERINDEI

Imagine cu valoare de simbol al acestui anotimp: în timp ce părinții și frații lor mai mari muncesc pe șantierele de construcții, pionierii din clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 1 Jibou, județul Sălaj participă la înfrumusețarea parcului.

SPRE CEL MAI ÎNALT PODIUM AL ÎNTRECERII

Comandamentul unității de pionieri de la **Școala generală nr. 9** din municipiul **Brăila** a raportat la sfîrșitul lunii martie a.c. realizarea angajamentului lor la muncă patriotică, în procent de 80 la sută. În colectarea și valorificarea materialelor secundare, indicatorii planului lor anual au fost chiar depășiți. Aflați într-o pasionantă întrecere pe detașamente, pionierii își dovedesc hărnicia și în felul cum își întrețin și-și gospodăresc clasele, atelierele, laboratoarele. Ei doresc, asemenea multor pionieri din județ, să urce pe cel mai înalt podium al întrecerii.

●●●●●●●●●●●

Tuturor cititorilor ce acționează sub genericul «FIECARE PIONIER — O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI» le dorim în continuare succes.

Despre frumoasele voastre realizări din cadrul acțiunilor desfășurate sub genericul **«Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei»** *vă rugăm să ne trimiteți cît mai multe vești, menționînd în cifre și fapte rezultatele muncii voastre.*

●●●●●●●●●●●

FIECARE PIONIER - O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI!

Acționînd sub genericul «Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei», purtătorii cravatei roșii cu tricolor din întreaga țară răspund cu entuziasm și hărnicie Chemării Biroului Consiliului Național al Organizației Pionierilor, **lansată în cinstea zilelor de 1 Mai, 8 Mai și a celei de-a 30-a aniversări a creării primelor detașamente pionierești în țara noastră.**

MII ȘI MII DE BRAȚE HARNICE

● Peste 6 000 de pionieri gorjeni, din localitățile **Novaci, Tg. Cărbunești, Motru, Bumbești-Jiu, Bîlteni, Crușeț, Țicleni** au făcut ca prin munca lor toate parcurile din locurile lor natale să arate renăscute sub soarele primăverii. Monumentele istorice au fost împrejmuite cu flori proaspete și gingașe — florile dragostei și recunoștinței.

● În municipiul **Satu Mare,** peste 6 000 de harnici purtători ai cravatei roșii cu tricolor au lucrat astfel încît Parcul pionierilor, spațiile verzi de pe străzi, mai ales cele din noile cartiere să poarte emblema prospețimii.

● În această primăvară, pionierii și șoimii patriei din orașul Găești-Argeș au realizat peste 2 000 de ore de muncă patriotică al căror rezultat vizibil stăruie în înfățișarea îngrijită a școlilor, a parcului central și a tuturor cartierelor din oraș.

● Trei fapte de muncă rodnică: 300 de pomi plantați, o suprafață totală de 5 arii pe care au fost răsădite flori și Parcul pionierilor reamenajat... Sînt rezultatele hărniciei pionierilor din cele patru sate ale comunei **Sinești,** județul **Iași.**

COVOARE VESELE DE FLORI, PERDELE BOGATE DE POMI...

Haina primăverii își schimbă înfățișarea nu numai datorită intervenției naturii, ci și datorită energiei tinerești a copiilor. După puterile lor, ei înmulțesc sau înfrumusețează podoabele naturii patriei, dătătoare de sănătate și bogăție. Iată doar cîteva exemple:

● Peste 2 000 de pionieri și școlari din orașul **Oțelul Roșu** — județul **Caraș-Severin,** au făcut să răsară numeroase covoare de flori în zonele verzi ale orașului.

● 300 de pionieri din localitatea **Purani-Teleorman** au plantat tot atîția pomi fructiferi pe raza comunei lor.

● 100 de puieți de meri — ce vor constitui o adevărată livadă — și-au făcut apariția gingașă, prin grija pionierilor, în comuna **Scorțeni,** județul **Prahova.**

● Pe terenul deluros din apropierea Școlii generale **Uriu** — județul **Bistrița-Năsăud,** fiecare pionier a plantat cîte patru pomi fructiferi.

● Pionierii Școlii generale **Pomezeu** — **județul Bihor,** au plantat 80 de pomi fructiferi, în grădina școlii lor, și o sută pe terenurile cooperativei agricole de producție.

Corespondenții noștri transmit:

PARCUL NOSTRU RÎDE-N SOARE!

Cînd cetățenii orașului Gherla se plimbă în aceste zile primăvăratice prin parc, ei știu că florile sînt mai frumoase și iarba mai verde, pentru că mîinile noastre le-au îndreptat spre soare. E un fapt care ne bucură...

Zilele acestea am fost din nou în parc, cu mic, cu mare, pionierii din clasele V — VIII. Am curățat aleile, am înlăturat frunzele și crengile uscate de sub arbori... Cei mai harnici, de la școala în care învăț, s-au dovedit colegii dintr-a VIII-a A, a VI-a B, a VI-a A și a VI-a C.

Pe lîngă noi treceau bunici, împingînd cărucioare sau ducîndu-și nepoții de mînă. Cuvintele și gesturile lor exprimau satisfacția că noi, copiii de azi, pionierii, știm să mînuim și cartea, și rigla, dar cu aceeași voie bună și sapa sau grebla.

IOANA MORARU
clasa a VII-a A, Școala generală «Ana Ipătescu»
Gherla, județul Cluj

PRIETENI APROPIAȚI

Sîntem urmașii celor care în martie 1907 au aprins focul răscoalei în satul Rotunda, satul nostru natal. Mărturie îl avem pe moș Gheorghe Apăvăloaie, astăzi în vîrstă de nouăzeci și șapte de ani care, în acel an «s-a răfuit» cu boierul. Îl vizităm deseori căci îi sîntem prieteni vechi și îl rugăm să ne povestească despre răscoală și despre alte evenimente istorice la care a fost părtaș. Dar nu numai atît, căci la anii lui mai are nevoie și de ajutorul nostru tineresc. Și îl dăm cu dragă inimă, cu conștiinciozitate și cu îndemînare în diferite treburi gospodărești.

Într-o zi am dorit să ne fotografiem împreună. Iată grupul nostru de prieteni apropiați.

LUIZA VIZITIU
comuna Liteni, județul Suceava

ALBUM - ȘTAFETĂ

Duminică, în prima zi a lunii aprilie, la Sighetul Marmației s-a declanșat ediția a II-a a albumului-ștafetă **«Alături de grăniceri, de strajă patriei».**

La ora zece, în sala festivă a Casei de cultură din localitate a avut loc, după ceremonialul pionieresc, înmînarea celor două albume unui pionier din Sighetul Marmației și unui grănicer.

Festivitatea s-a încheiat cu un frumos program artistic și sportiv dat de pionierii Școlii generale nr. 3, ai Liceului pedagogic și de prietenii lor, grănicerii.

FOTO CRONICĂ PIONIEREASCĂ

În aceste zile de primăvară, harnicii fotoreporteri cu cravată de pionier au surprins pe peliculă imagini ale vacanței. Glasuri vesele au luat cu asalt parcurile și grădinile, străzile și largile bulevarde, culmile dealurilor și întinsele terenuri unde, prin munca harnică a pionierilor se plantează pădurile și livezile de mîine. Multe alte imagini vin să întregească chipul acestei vacanțe bogată în acțiuni:

1. «Primăvara la Teiul lui Eminescu». Delia Antonescu, de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Iași ni-i prezintă pe pionierii de la Liceul nr. 3 «Garabet Ibrăileanu» participînd la munca de înfrumusețare a Parcului Copou.

2. «Și grădina din fața... serei trebuie să fie frumoasă!» Foto: Dan Zetu, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Iași.

3. «Pe șantierul de construcție al noului atelier de la Școala generală nr. 7 din orașul nostru». Foto: Casa pionierilor și soimilor patriei, Baia Mare.

4. *Ceramiștii Casei pionierilor și șoimilor patriei, Galați — continuatori ai unei vechi tradiții.* **Foto: Tudor Mărculescu, Galați.**

5. *Cei mai tineri naturaliști din școala noastră și «prietena» lor... broasca țestoasă.* **Foto: Angel Caragea, Școala generală Goicea, județul Dolj.**

6. «Patinajul pe rotile — un sport al tuturor anotimpurilor». Foto: Casa pionierilor și soimilor patriei, Zalău.

7. *Acorduri de vacanță.* **Foto: Adrian Pandelescu, clasa a V-a, Școala generală nr. 87, București.**

LABORATORUL FOTOCRONICII

Dragi prieteni, așteptăm de la voi cît mai multe fotografii, reflectînd participarea pionierilor și șoimilor patriei la activitățile de muncă patriotică, sport, joacă, precum și imagini privind preocupările purtătorilor cravatei roșii cu tricolor în vederea începerii noului trimestru, ultimul al acestui an școlar.

Vă sugerăm să vă îngrijiți ca pelicula fotografică să surprindă aceste subiecte fără a aglomera cadrul cu prea multe personaje sau obiecte. Alegeți cel mai semnificativ «decupaj», gîndiți-vă dinainte cum va arăta el în revistă.

Nu uitați: **fiecare fotografie trebuie să aibă o explicație completă. De asemenea, să poarte pe verso numele, prenumele, clasa, școala și localitatea autorului. Fotografiile care nu sînt semnate pe verso de autor vor putea fi publicate, dar nu și premiate! Deci...**

DECOLĂRI

Crăița Munteanu este pionieră și învață la un liceu clădit într-unul din cele mai noi și mai frumoase orașe ale țării: Orșova. Își scrie poeziile cu sensibilitatea și emoția unei fete care privește în fiecare zi eternitatea Dunării și cetatea de lumină de la Porțile de Fier. La Liceul «Ștefan Plavăț», unde este elevă și Crăița Munteanu, funcționează unul dintre cele mai bune cenacluri pionierești, numit «Inimi tinere».

Îi dorim mult succes și-i urăm o participare frumoasă la cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» — cînd își va recita propriile-i poezii.

Primăvara

Picioarele mele
au prins rădăcini în țărînă,
Brațele mele
s-au prins de troiene pe cer.
Ochii mei au înflorit
ca două flori albe de cireș.
Alb, alb, alb țipau păsările,
Păsările între corola ochilor mei albi.
Sufletul meu
pendul în lumină
a-nflorit blînd.

M-am acoperit cu flori albe de cireș,
cu ochii mei,
Poate cu brațele mele —
ramuri săgetînd apusurile, amețite de zbor.

Arăbunii

I-am văzut la lucru și la luptă
le simt și acum
cugetul și voința...
Privesc la stindardul cu
cap de lup
și la păsările care vesteau
timpul victoriei;
Îi văd și-n pace,
cu grîul,
cu albinele
și cu turmele lor,
și cum nu s-au clintit de-aici,
nu s-au clintit!

CRĂIȚA MUNTEANU
clasa a VII-a A, membră a cenaclului literar «Inimi tinere», Liceul industrial «Ștefan Plavăț», Orșova

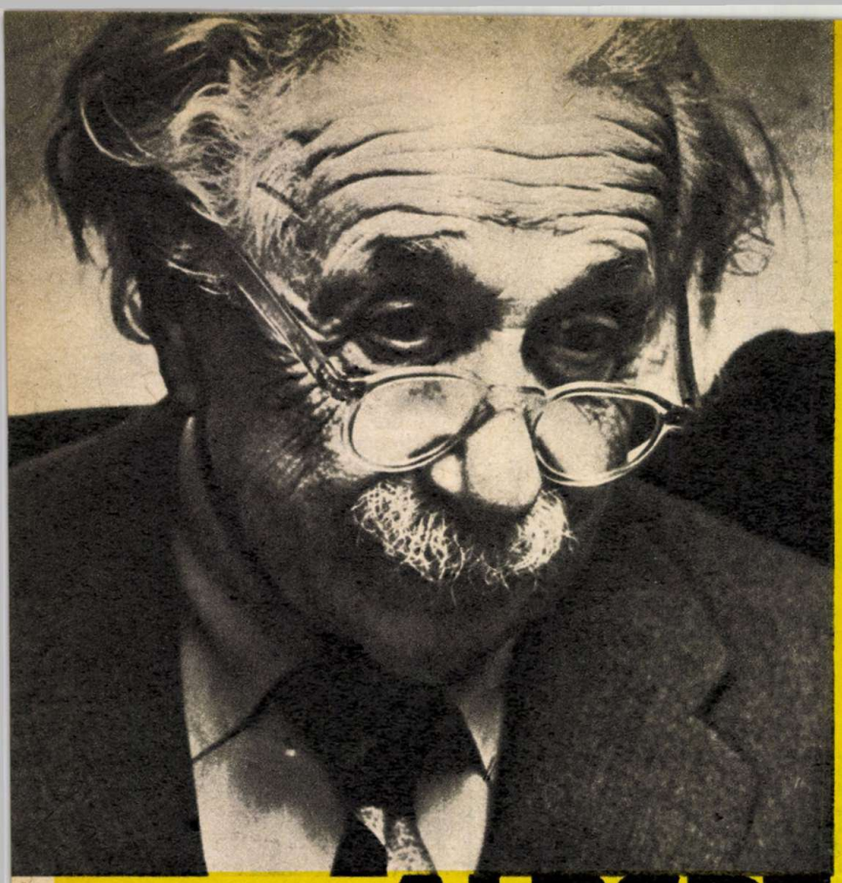

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

ALBERT EINSTEIN

Acum o sută de ani s-a născut Albert Einstein (1879—1955), cel mai reputat fizician al tuturor timpurilor, a cărui activitate a influenţat decisiv nu numai nivelul actual al tehnicii atomice şi cercetării cosmice, al fizicii şi cosmologiei moderne, dar şi imaginea contemporană a omului despre sine şi despre univers. Aparţinea familiei de mari creatori în care, înaintea lui, doar Aristotel, Galilei şi Newton au fost mărimi comparabile. Despre aceştia din urmă învăţăm la şcoală, creaţia lui Einstein însă se regăseşte, parţial, abia în manualele de liceu.

Să folosim deci prilejul oferit de aniversarea naşterii sale — marcată cu însufleţire pe toate meridianele globului — pentru a aprecia (şi a explica, în măsura în care se poate) opera marelui savant.

Albert Einstein s-a născut la 14 martie 1879, la Ulm, un orăşel din Germania. Mai tîrziu, familia s-a mutat la München, capitala Bavariei, unde Albert a urmat cursurile şcolare.

S-a notat că micul Einstein îşi petrecea timpul mai mult singur, cu tot felul de jucării tehnice. Imaginaţia lui se concentra în mod deosebit asupra «funcţionării» busolei. Cum se poate, îşi punea el întrebarea, ca acul magnetic să indice mereu aceeaşi direcţie, indiferent de poziţia în care se întoarce cutia?

O impresie profundă a exercitat asupra lui în anii de şcoală întîlnirea cu manualul de geometrie. Înainte de începerea anului şcolar, în vacanţă, fascinat de frumuseţea şi claritatea demonstraţiei, învăţase pe de rost tot manualul (să reţinem: avea 12 ani!).

Trebuie să spunem însă că genialul fizician de mai tîrziu n-a fost un elev eminent. Firea sa rezervată îl împiedica să se afirme. «Cazul» manualului de geometrie demonstrează însă că Einstein a fost puternic atras de ştiinţă încă din anii copilăriei. Atît de puternic încît, dincolo de disciplinele şcolare, a citit numeroase cărţi de răspîndire a cunoştinţelor ştiinţifice cu aceeaşi pasiune cu care colegii săi citeau romane de aventuri.

Studiile gimnaziale, începute la München, Einstein şi le-a continuat în Elveţia, unde, între anii 1896—1900, a urmat şi cursurile Institutului Politehnic din Zürich. Nici la Institutul politehnic nu s-a remarcat printre colegi, iar mai tîrziu, după publicarea primelor lucrări ştiinţifice, fostului său profesor nu i-a venit să creadă că este vorba despre acel Einstein, care-i fusese student.

În 1902, a reuşit, nu fără greutăţi, să obţină un post la Biroul de patente din Berna, unde trebuia să aprecieze valoarea inovaţiilor şi invenţiilor prezentate. Acest serviciu a contribuit substanţial la asigurarea condiţiilor necesare pentru elaborarea lucrărilor sale ştiinţifice.

Secolul al XX-lea a debutat furtunos pentru ştiinţă: începuse revoluţia în domeniul fizicii. În zorile secolului, în 1900, şi-a elaborat celebra ipoteză cuantică savantul german Max Planck. Astfel la naştere fizica cuantică, cu ajutorul căreia pătrundem azi în adîncimile nebănuite ale materiei. În 1905, sub semnătura lui Albert Einstein, apar în revista de specialitate «Annalen der Physik» trei articole ştiinţifice. Are 26 de ani şi publică într-un singur an trei lucrări care ar fi meritat fiecare în parte Premiul Nobel! Într-una dintre aceste lucrări — este vorba despre celebra teorie a relativităţii — Einstein a pus bazele unei ramuri noi şi unei concepţii noi în fizică. Ulterior el şi-a generalizat teoria, creînd astfel o ştiinţă nouă a timpului, spaţiului şi gravitaţiei. Este interesant de remarcat că, deşi numele său devenise cunoscut pe plan mondial pentru teoria specială şi generalizată a relativităţii, distincţia ştiinţifică cea mai înaltă — Premiul Nobel — i se acordă nu pentru aceasta, ci pentru o altă lucrare, publicată tot în 1905 care, explicînd efectul fotoelectric, stă la baza funcţionării celulei fotoelectrice.

Popularitatea lui Albert Einstein ia proporţii mondiale după 1919, cînd o expediţie ştiinţifică trimisă în Africa pentru urmărirea unei eclipse solare confirmă teza — pe care savantul o anticipase teoretic — potrivit căreia în cîmpul gravitaţional al unui corp cu o masă mare (Soarele) lumina (în acest caz a altor stele) deviază.

În ciuda reputaţiei ştiinţifice şi a popularităţii extraordinare de care se bucura, datorită concepţiilor sale progresiste, Einstein a fost nevoit să părăsească, în 1933, Germania hitleristă, stabilindu-se în S.U.A., la Princeton.

De acolo i-a adresat, în 1933, preşedintelui Statelor Unite celebra sa scrisoare în care atrăgea atenţia că ar fi

Din anii copilăriei: Albert Einstein cu sora lui.

posibil ca Germania nazistă să producă bomba atomică. După părerea multora, fără această scrisoare s-ar fi ajuns mult mai tîrziu la aplicarea aşa-numitului plan Manhattan, care a dus la crearea şi, în cele din urmă, la aruncarea primei bombe atomice şi la începutul atît de lipsit de glorie al erei nucleare.

După aruncarea bombei atomice, Einstein a trecut printr-o profundă criză de conştiinţă — deşi nimeni nu i-a pus la îndoială bunele intenţii — şi a devenit un înflăcărat luptător pentru pace. Împreună cu alţi savanţi progresişti apropiaţi lui, a atras în repetate rînduri atenţia asupra pericolului unui război atomic, militînd pînă la sfîrşitul vieţii (18 aprilie 1955) pentru interzicerea totală a armelor atomice.

ÁGOSTON HUGÓ

(VA URMA)

ÎNSEMNĂRI DE SCRIITOR

Secretul de a iubi

Desigur, multe din viaţa oraşului îmi erau ştiute, bine de tot, unele. Nici nu se putea altfel. Doar mă găseam în oraşul al cărui nume se afla înscris în buletinul meu de identitate, în dreptul rubricii unde se trece locul naşterii. Revenisem, nu o dată, pe plaiurile natale. Numai că — de ce n-aş mărturisi-o? — aveam o anumită reţinere faţă de ORAŞUL NOU. Pe acesta nu-l asimilam, nu trecea dincolo de retină. Îl priveam cu curiozitate. Atît. Probabil, îmi ziceam, pentru că nu-i mai cunosc pe oameni. Cei bătrîni se odihneau pe veci undeva, pe dealul ce închidea spre răsărit oraşul, cei de vîrsta mea plecaseră, pe cei tineri nu-i apucasem...

Poate de aceea preferam să regăsesc locurile copilăriei, umblam cu cîinii pe Dealul Lia, sau pe Dăliman, pe Drumul Vechi, pe văi, cu undiţa, îmi redescopeream copilăria acolo, unde cîndva colindam după brînduşe, pe unde schiam de cum dădea zăpada, unde pîndeam cleni şi mrene vinete, pe unde plantasem sute de duzi pentru viitoarea ţesătorie de mătase...

Acesta *rămăsese în depozitul amintirilor, lui îi mărturiseam emoţia, pe el îl căutam încă. Restul era* **celălalt**, *cu blocurile lui noi, cu şcolile şi spitalele sale, cu forfota magazinelor, cu expansiunea sa peste Ţioara, pînă în barajul dealurilor din jur... Era* **el**, *eram* **eu** *un străin? Stare nedefinită. Pînă luna trecută cînd, pe neaşteptate, Oraşul Nou mi-a zîmbit, m-a luat de mînă, mi-a povestit, dezvăluindu-şi identitatea vie,* **legitimitatea**. *Fără emfază, strict informativ. Şi abia după un timp mi-am dat seama din ce anume povestitorul în cauză îşi ţesea vraja. El spunea, o singură dată, nimic impersonal, aşa cum este obişnuită urechea: «Aici* **s-a** *construit, aceasta* **a** *costat, acolo* **se** *va înălţa...» Nu. Interlocutorul spunea aşa:*

— Aici a fost centrul vechi. Ne-am gîndit să-l mutăm, era prea înghesuit. Am demolat internatul vechi şi nişte magazine. La colţ vom face noua Casă de Cultură, în şase luni o terminăm, ne costă ceva, dar merită...

Apoi pe altă stradă:

— S-au înmulţit copiii oraşului. Ne-am gîndit să mai facem o şcoală. Aici a mai rămas loc liber. Ne-am hotărît să facem un bazin de înot. Pînă la vară o să-l terminăm.

Apoi, arătîndu-mi arbuştii decorativi ce mărgineau aleile:

— Am plantat peste 500 de arţari pitici şi am făcut o seră pentru flori. Avem premiul doi în întrecerea dintre oraşe, dar vrem premiul întîi.

Şi aşa mai departe, stradă de stradă, la fiecare popas... Poate acest fel, implicat, de a vorbi mă emoţiona? Sigur? Dar mai era ceva... Căci cine era omul pe care îl costase, care înălţase, care se gîndea, **el** *personal, la fizionomia şi strălucirea oraşului natal şi a locuitorilor săi prezenţi şi viitori? Era primarul? Un deputat? Arhitectul urbanist? Nici vorbă. Interlocutorul era un copilandru, avea poate 13—14 ani, şi* **nu** *se născuse în oraşul acela de pe Crişul Alb.*

Îl ascultam şi mă gîndeam că în faţa noului oraş, în faţa Bradului — căci despre el este vorba — «intrusul» era mai degrabă eu, cel de baştină. Şi că secretul de a iubi schimbarea, noul, este acela de a le gîndi la persoana întîi, ca pe propria ta cauză.

Turistul *în propriul lui oraş natal primea o lecţie de la* **participant**. *Profesorul de la elev. O lecţie despre secretul de a iubi...*

MIRCEA SÎNTIMBREANU

Bucureștii de altădată — stampă de epocă.

150 DE ANI DE CÎND CITIM ZIARE ROMÂNEȘTI

În primăvara aceasta se împlinește un secol și jumătate de la apariția în Muntenia a primului periodic în limba română, «Curierul românesc». Vă oferim cu acest prilej un scurt documentar care, sperăm, că vă va interesa.

● **Tiparul** *a fost introdus în Țara Românească în secolul al XVI-lea și la început a slujit — ca peste tot în lume — la tipărirea numai a cărților. Spre sfîrșitul secolului al XVIII-lea, cărturarii Școlii ardelene care militau pentru emanciparea politică a celor trei țări românești, au făcut numeroase încercări în vederea apariției unor ziare și reviste, pe care le socoteau un mijloc puternic de răspîndire a ideilor iluministe. Încercări de a tipări o gazetă pentru sate a existat la Sibiu (1789). A existat, de asemenea, în Transilvania un proiect pentru o revistă de filozofie (1793—1794).*

● **În deceniul trei** *al secolului al XIX-lea, în condițiile în care în toate ținuturile românești se afirmă tot mai puternic lupta pentru libertatea națională și socială, cînd învățămîntul, știința, literatura, arta cunosc un puternic avînt, apariția unui periodic românesc se impunea cu necesitate.* **La 8 aprilie 1829 apare cel dintîi periodic în limba română, «Curierul românesc», sub conducerea lui Ion Heliade Rădulescu.**

● **«Curierul românesc»** *avea să apară neîntrerupt timp de 19 ani (1829—1848). A doua serie, de scurtă durată, a apărut între 29 noiembrie și 13 decembrie 1859.*

● **Încă de la început,** *gazeta, fixîndu-și programul, stabilea că se va adresa «deopotrivă pentru toată treapta de oameni», adică unei largi categorii de cititori. Într-adevăr, «Curierul românesc» a jucat, așa cum și-a propus un important rol de educare a maselor. În paginile sale s-au publicat informații din țară și din străinătate, știri din comerț, acte oficiale ale statului. Preocupat de dezvoltarea culturii românești, Ion Heliade Rădulescu a deschis larg paginile «Curierului românesc» pentru publicarea literaturii originale, insistînd asupra importanței ei, subliniind în același timp și rolul traducerilor. Spiritul enciclopedic al lui Heliade s-a resimțit din plin în coloanele gazetei. Astfel, «Curierul românesc» a publicat articole despre teatru, materiale de popularizare a unor cunoștințe științifice. Și, tot aici, Ion Heliade Rădulescu a publicat cele cinci poezii ale lui* **Vasile Cîrlova.** *Printre colaboratorii «Curierului românesc» s-au numărat* **D. Bolintineanu, C. Bolliac, Gr. Alexandrescu, I. Catina.** *Prima publicație românească s-a preocupat cu deosebită grijă ca stilul ziarului să fie cît mai aproape de limba vorbită a poporului nostru, introducînd în același timp, potrivit necesităților, neologisme care erau pe larg explicate spre a fi însușite de către toți cititorii.*

● **În același an,** *la 1 iunie, apare la Iași, sub conducerea altui mare cărturar român,* **Gh. Asachi,** *«Albina românească», care a avut aceleași țeluri ca și «Curierul românesc».*

● **În martie 1838** *a apărut la Brașov «Gazeta de Transilvania», condusă de al treilea ctitor al presei românești,* **George Barițiu.** *Ea avea ca supliment literar cunoscuta «Foaie pentru minte, inimă și literatură».*

Primele gazete românești *au jucat un rol important în istoria culturii românești. Referindu-se la ele, Mihail Kogălniceanu spunea:* **«Clase întregi fură prin ele deșteptate, luminate și chemate la viața publică».** *Aceste clase erau, se înțelege, țărănimea și meșteșugarii, tîrgoveții săraci care, împreună cu intelectualii progresiști, aveau să devină uriașa forță populară declanșatoare de adînci transformări în istoria României.*

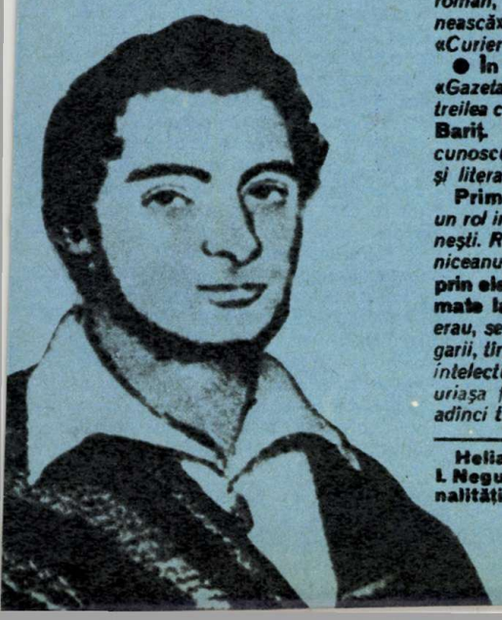

Heliade tînăr — desen de pictorul I. Negulici, el însuși una dintre personalitățile de seamă ale vremii.

Scenariu după o corespondență de la **Călin-Emanoil Stereseu**, clasa a IX-a, Liceul «Vlaicu-Vodă», Curtea de Argeș.

COPII CUTEZĂTORI AI ZILELOR NOASTRE

MICUL MARE ODO SALVATOR

Desene: Theodem Florea

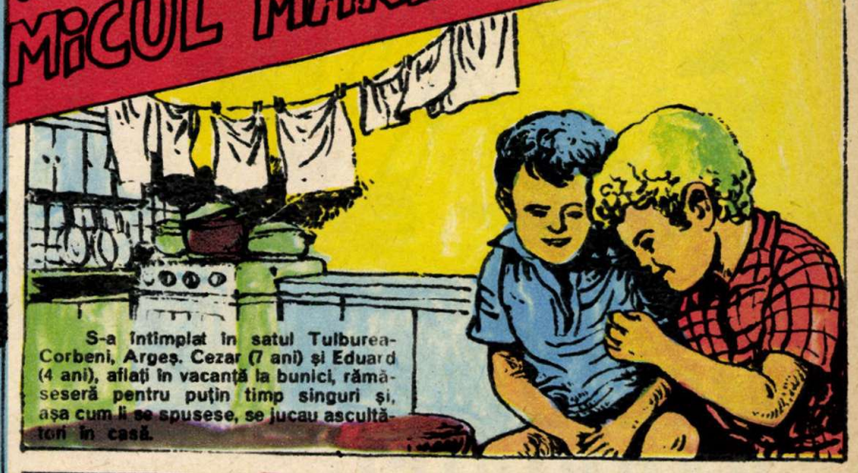

S-a întîmplat în satul Tulburea-Corbeni, Argeș. Cezar (7 ani) și Eduard (4 ani), aflați în vacanță la bunici, rămăseseră pentru puțin timp singuri și, așa cum li se spusese, se jucau ascultători în casă.

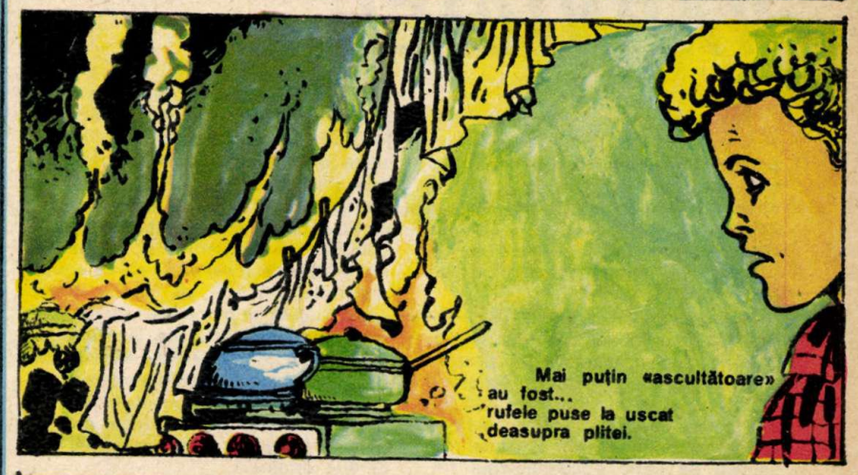

Mai puțin «ascultătoare» au fost... rufele puse la uscat deasupra plitei.

Cezar nu și-a pierdut cumpătul; l-a scos imediat pe cel mic și a chemat vecinii în ajutor, dovedindu-se el însuși un calm și priceput... pompier!

NOTA REDACȚIEI: Așteptăm, dragi cititori, să ne relatați în continuare despre cele mai grăitoare fapte de omenie, cutezanță, spirit pionieresc pe care le-ați văzut cu ochii voștri. Le vom publica fie sub forma lor de relatare, fie, ca astăzi, scenarizate și desenate. Bineînțeles, condiția esențială este ca tot ce scrieți să se fi întîmplat, într-adevăr, în realitate. Așteptăm, așa cum vă așteaptă și premiile rezervate acestei rubrici speciale!

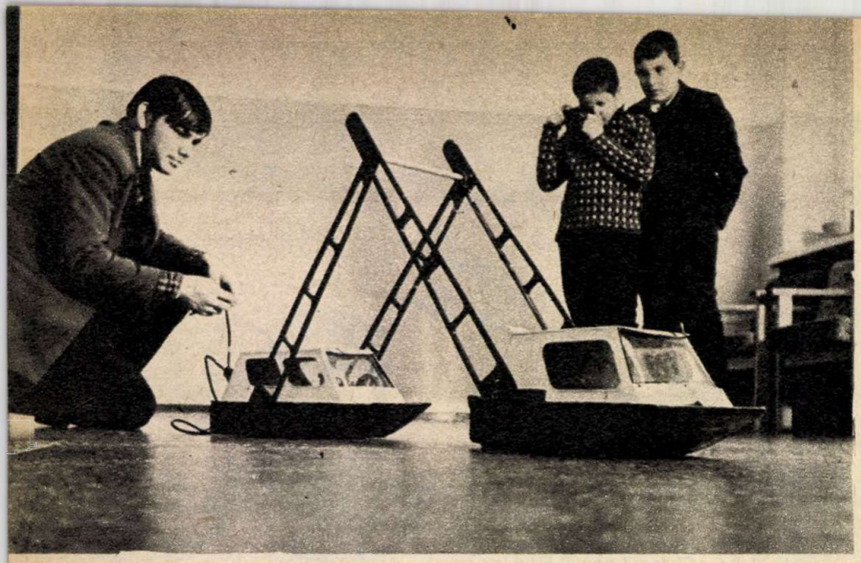

O nouă realizare tehnică la Clubul tinerilor constructori din Akademgorodok (U.R.S.S.): autovehiculul original «Taiga», apt pentru transportul pe terenuri mlăştinoase.

MERIDIANELE HĂRNICIEI

Pretutindeni în lume, revoluţia tehnico-ştiinţifică contemporană are un puternic impact asupra tineretului. Dovada o reprezintă, între altele, răspîndirea fără precedent în România a activităţilor tehnico-aplicative pioniereşti. Aspecte îmbucurătoare se pot constata în ultima vreme şi în alte ţări.

Acest fenomen se observă şi în rîndul pionierilor din Uniunea Sovietică, ale căror preocupări sînt prezentate pe larg, din punctul de vedere al pedagogului, al omului de ştiinţă, într-o lucrare consacrată celor mai tineri tehnicieni şi inventatori din ţara respectivă de către academicianul I.K. BABANSKI, care, vizitîndu-ne ţara cu prilejul unei reuniuni ştiinţifice internaţionale avînd ca temă politehnizarea învăţămîntului, a avut cuvinte de deosebită apreciere faţă de realizările cititorilor revistei «Cutezătorii» în cadrul Concursului de creaţie tehnică şi ştiinţifică al pionierilor şi şcolarilor. Activităţile de acest profil ale colegilor voştri din U.R.S.S. se înscriu într-o gamă bogată de posibilităţi, cu diferite grade de dificultate, de la mînuirea uneltelor la conducerea unei aparaturi complexe, de la confecţionarea de obiecte utile şi relativ simple la proiectarea şi realizarea unor lucrări ample, cuprinzînd un procent important de gîndire originală.

Paralel cu lucrările practice, se organizează reuniuni tehnice, simpozioane, concursuri, olimpiade, proiecţii ale filmelor de specialitate, sesiuni de comunicări şi alte acţiuni menite să pună în lumină pregătirea teoretică a pionierilor.

Activitatea în cercurile micilor tehnicieni este orientată potrivit cu cerintele generale ale dezvoltării U.R.S.S. şi cu specificul zonei economice. Astfel, în cercurile tehnice săteşti, tinerii tehnicieni, după ce se familiarizează cu maşinile şi utilajele agricole, după ce îşi vizitează părinţii la locul de muncă, îşi alcătuiesc planul de lucrări cu gîndul la nevoile practice locale. Construcţiile pe care le realizează pot avea în vedere mecanizarea unor lucrări agricole. Unii pionieri propun raţionalizări şi inovaţii. Tinerii tehnicieni din agricultură, au reuşit, astfel, să realizeze un tip nou de incubator electric, precum şi staţii de recepţie pentru lucrătorii din agricultură, care se află la puncte de lucru îndepărtate. Multe din propunerile de îmbunătăţire a unor maşini şi aparate făcute de pionieri au fost bine apreciate, traduse în proiecte clare de către specialişti şi transpuse în practică.

Tinerii tehnicieni îşi spun cuvîntul pretutindeni, unde este nevoie de iniţiativă tehnică. Chiar dacă nu toţi pionierii de azi vor ajunge constructori de maşini, ei învaţă să gîndească în spirit creator, să iubească munca utilă, îndemn adresat organizaţiei lor încă de V.I. Lenin, de la a cărui naştere se împlinesc luna aceasta 109 ani.

Iată acum cîteva dintre creaţiile recente ale tinerilor tehnicieni din U.R.S.S.

Macheta funcţională a unui mărunţitor de minereu. Exploatarea multor minereuri în cariere se face prin explozii, care eliberează roca făcînd-o bucăţi. Acestea nu sînt întotdeauna transportabile, fiind uneori nevoie să fie mărunţite înainte de a fi încărcate. De această problemă se ocupa şeful laboratorului de cercetări al Institutului de metalurgie din Magnitogorsk, Iuri Kobacicov.

Metoda de zdrobire a minereului trebuia să fie economică şi să evite un al doilea rînd de explozii. Şi ea a fost găsită. S-a hotărît să se folosească pentru mărunţirea rocii o instalaţie pusă în mişcare de un motor linear asincron. Dar ca această inovaţie să poată fi acceptată nu era suficient numai să se construiască motorul. Trebuia efectuată demonstraţia întregului ansamblu. Cum? Cu ajutorul

„FESTIVALUL PIONIERESC PE GHEAŢĂ"

Odată cu primele semne ale instalării primăverii în drepturile sale a luat sfîrşit şi etapa de iarnă a întrecerilor sportive pioniereşti, programate sub egida «Daciadei». Zeci de mii de pionieri s-au întrecut în timpul iernii în jocuri şi discipline sportive specifice sezonului, încercînd, cu fiecare întrecere, cu fiecare concurs, să se autodepăşească, să facă în aşa fel încît să se claseze pe unul dintre acele «locuri întîi» rîvnite de fiecare în parte. În faţa actualilor campioni judeţeni ai «Daciadei» la şah, sanie şi tenis de masă se află o perioadă necesară de intense pregătiri în vederea susţinerii concursurilor şi întrecerilor la nivel republican. Pînă atunci însă, este momentul să consemnăm o reuşită serbare — «Festivalul pionieresc pe gheaţă» — serbare ce a marcat închiderea etapei de iarnă şi a dat startul în etapa de vară a sporturilor incluse în calendarul competiţiei sportive naţionale «Daciada».

*

Sala patinoarului artificial «23 August» din Capitală era, sîmbătă, 24 martie a.c., arhiplină de spectatori — pionieri, cadre didactice, părinţi — sosiţi aici să participe la Festivalul pionieresc pe gheaţă, intitulat **«Mulţumim din inimă partidului»**. *O sărbătoare a voioşiei şi a bucuriei de a trăi, a copilăriei fericite pe care şoimii patriei şi prietenii lor mai mari, pionierii, au dedicat-o, din toată inima, partidului. Festivalul, aflat anul acesta la a doua ediţie, a marcat încheierea etapei de iarnă a întrecerilor sportive din cadrul «Daciadei». Cu siguranţă, însă, că atît cei prezenţi în sală, cît şi cei care au urmărit spectacolul pe micul ecran îşi vor aminti cu plăcere numeroase momente, tablouri, întîmplări cu haz, scene din carnavalul pe gheaţă sau din timpul demonstraţiilor individuale ale campionilor republicani de patinaj artistic. Pentru că asemenea momente au existat, iar spectacolul, în ansamblu, a reuşit să emoţioneze prin ţinuta artistică şi sportivă desăvîrşită, prin dăruirea cu care patinatorii pionieri şi şoimii ai patriei au reuşit să participe la spectacolul lor.*

Bucuria şi plăcerea cu care au evoluat în spectacol patinatorii sportivi (hocheiştii şi patinatorii de viteză), precum şi reprezentanţii celei mai tinere generaţii a patinajului artistic românesc este pe deplin justificată. Scenariul a fost echilibrat gîndit, în aşa fel încît, moment de moment, tablou după tablou, pionierii şi şoimii patriei să-şi poată prezenta, ca într-un imens evantai de culori în lumină, preocupările lor de zi cu zi, năzuinţele, aspiraţiile. Pe marea scenă a patinoarului au evoluat în frumoase costume naţionale pionierii-artişti, participanţi la Festivalul Naţional «Cîntarea României». Un alt grup de patinatori — şi mai mici, şi mai mari — au prezentat un tablou coregrafic intitulat **«Noi învăţăm şi muncim», «Dar ne întrecem şi în concursuri sportive»** *— spuneau parcă, cei din echipa de patinatori-viteză care au executat o reuşită ştafetă.* **«Şi pentru că sîntem copii, ni-s dragi joaca şi veselia!»** *La trei miniporţi de hochei, şase băieţi iscusiţi şi obişnuiţi cu poarta, pucul şi crosa se căznesc să tragă cu «mătura» în nişte pucuri cît roata carului; o ştafetă a prudenţei — echilibrul pe patine cu un butoi care-ţi imobilizează braţele şi trunchiul; şi două echipe de măşti — care şi-au disputat titlul de campioni ai festivalului pentru rapiditatea cu care au reuşit să culeagă de pe gheaţă merele dintr-un imens coş care se răsturnase. Rînd pe rînd, ca într-o feerie, în alunecare lină au intrat în scenă şi cele mai îndrăgite personaje din basmele copilăriei: Albă ca Zăpada, Ileana Cosînzeana, ursii albi, iepuraşii şi pinguinii. Iar publicul a răsplătit strădania artiştilor şi reuşitele lor apariţii cu multă voioşie şi ropote de aplauze.*

Îi aplaudăm şi noi pentru această reuşită serbare a sporturilor pe gheaţă.

EMILIA TEODORU

unei machete funcționale.

Iuri Kobacicov este cunoscut la Casa tinerilor tehnicieni din cadrul Combinatului metalurgic de la Magnitogorsk încă din vremea cînd el însuși a frecventat-o ca pionier. Așa se face că s-a decis să apeleze la ajutorul prietenilor săi mai mici. Cu toate că o astfel de instalație nu era deloc simplu de construit, pionierii au realizat-o. Demonstrația a putut fi făcută, iar noul agregat a fost omologat.

Avertizor de incendii. După cum se știe, în caz de incendiu, fumul apare înainte ca flacăra să devină vizibilă. Aparatul imaginat de pionieri declanșează un semnal sonor de cum apare într-o încăpere fumul, ceea ce facilitează stingerea oricărui început de incendiu.

Juriul, neîncrezător, a hotărît să verifice sensibilitatea aparatului și... a aprins o țigară! După cîteva momente de emoție, atît pentru autorul aparatului, cît și pentru martorii din sală, soneria avertizorului a început să sune.

Motociclu pentru zăpadă. De un motociclu simplu și ușor de manevrat au nevoie și pădurarul, și brigadierul agricol, și constructorul liniilor de înaltă tensiune în condițiile unor ierni grele, în care drumurile sînt impracticabile și trebuie parcurse distanțe mari.

La aceasta s-a gîndit și creatorul motociclului pentru deplasarea pe zăpadă. Este compus dintr-un mic motor, un șasiu din bară cilindrică ușoară și două tălpici scurte și foarte late. Șasiul este astfel conceput încît cel care conduce motociclul pentru zăpadă poate «sări» peste terenurile accidentate. Prima mașină de acest tip a cunoscut vreo șapte îmbunătățiri succesive. Deși prototipul nu a fost omologat pentru producția de serie, cercul tinerilor tehnicieni în care a fost creat a primit numeroase comenzi.

Aripi

Atîtea aripi bat
la ferestrele acestea
— anotimpuri pictate cu fluturi —
Și simt că vin ore atît de bogate!
Atîta lumină ne picură-n suflet
prevăzînd limpezime
Și cîtă sinceritate
ne desmiardă,
nefiresc,
obrajii!

Deschideți ferestrele pictate-n
anotimpuri cu fluturi!

Grea de atîta fericire, lumina
va intra
Să mîngîie
clipele-acestea
avîntate spre zbor temerar!

DOMNIȚA PALII

Neagu Udroiu
Drumul spre EVEREST *)

— Deschide!

Sus, pe girodrom, aparatul de zbor aștepta cu motorul în plin. Aterizase de două minute, exact timpul trebuincios lui Al să iasă din carlingă, să coboare pe scara rulantă din fața blocului și să urce val-vîrtej la etajul II, cu degetul întins spre sonerie. Agitase secunde în șir palma în dreptul celulei fotoelectrice, dirijînd ca de fiecare dată solfegiul declanșat dincolo de ușa mută în fața lui. Se trezi zîmbind. Coborîse pus pe hartă, deși nu-i era felul. Măcar de nu ar fi promis colegilor de clasă că pot conta pe el. «Măi, da' să nu-ți uiți șoșonii!» Ăsta fusese Pușcă. Nu-l ierta că venise la patinaj într-o zi de concurs cu echipamentul complet, mai puțin bocancii pe pernă de aer. Din care cauză și rămăsese pe margine, privind la ei cum se bat să cîștige și punctele uitate. De el «în ghiozdan» cum ziceau băieții.

Acum zîmbea, simțind doar la cîțiva centimetri pe ASTERISC, robotul lucrat de el cînd avea 8 ani după un desen găsit în planșele dăruite de bunicul și ținute cu respectul cuvenit în biblioteca familiei. Cum era zgîndărit de celula fotoelectrică ASTERISC ieșea subit din amorțeală, intra în alertă, întinzîndu-și mai întîi brațele a reverență, își da pe spate căpșorelul împodobit cu o frezăă tare nostimă, ba chiar caraghioasă, și se pornea să lanseze în aer un tril prelung cu urcări și coborîri de ton.

— Deschide!

Sunase de mai multe ori, acum bătea nerăbdător tactul în ușă cu toate degetele mîinii stîngi, în timp ce cu dreapta stîrnea în continuare furtuna muzicală a robotului, în înțelegere cu celula fixată la înălțimea umărului. Trebuia să fie înăuntru, era prea sigur de asta, la fel de sigur că peste jumătate de oră «Săgeata albă» va porni din gară spre coama la fel de albă a munților. Al făcea parte din echipa de sporturi alpine a școlii, din grupa de performanță. Combinata programată după-amiază și mîine avea un ce al ei și Al își putea permite multe numai să piardă ocazia de a aduce puncte «Postăvarului», nu. Orice și-ar fi închipuit, dar că Den, sora lui mai mare, de obicei în tribune oriunde concura Al, n-ar fi la ora asta acolo, unde trebuia să se afle și el, împreună cu toți ai lui, adică pe peronul gării, gata să urce în «Săgeată», asta nu. Încercase la videofon, nimic. În disperare de cauză apelase la helico-taxi, cel care îl aștepta gata să apuce cale întoarsă. Ca un făcut, soneria trîmbițează în gol. Parcă o aude pe Ruxi. «Lasă șoșonii aici. Măcar de ei să fim siguri că merg cu noi». Rîseseră toți, zîmbea și el auzind sunetele partizan rostogolite în casă de ASTERISC, dar ce folos? Vreau să văd eu că ai 13 ani, că echipa din care faci parte are un concurs important, ce important, ce concurs, un superimportant superconcurs, că ai promis să fii cu arme și bagaje la ora fixată, în locul fixat și să te simți dintr-o dată pe cale să zici; nu vin! Dar vreau să văd eu pe cineva care are 13 ani, care a și promis singurei sale surori, e drept mai mare ca el cu doi ani, ca și cum asta ar avea importanță, a promis că vor merge de mînă, așa cum merge împreună de cînd Al și Den au învățat să se țină de mînă, la un concurs de schi, cum nu s-a văzut de cînd se știe Postăvarul, iar cît ai bate din palme să fie nevoit să recunoască: nu mă țin de cuvînt!

— Al!?

Ușa se deschisese fără să observe. Se simți tras de mînă spre bibliotecă. De obicei, aici se consumă «serile de familie», cum zice tata, completînd mai mereu: «da gura sobei». Sobă nu există, gură nici atît, este în schimb consola, sînt ecranele pe care unul sau altul urmărește cele cerute de la vreo bibliotecă. Filme, programele de televiziune, reviste ilustrate. Cînd și cînd, romanele foileton greu de găsit în rafturile școlii.

— Așează-te! spuse Den.

— Nu, că e nostim! Aud în ureche fluierul trenului și dumneaei mă invită să stau. Ai zece secunde. Nici una peste! Zece în cap!

Den reveni grăbită în fotoliul de unde abia se ridicase, provocată de zgomotele auzite la ușă. Abia atunci remarcă activitatea febrilă a robotului pe care îl ignorase cu desăvîrșire. Cu privirea pironită pe ecran urmărea ceva, ceva ce în ochii plini de scîntei ai lui Al păreau cel mult niște linii fără coadă și fără cap, ieroglife care macină timp într-un moment cînd ar da orice să poată ciupi de undeva secunde în plus. Nici nu lua seamă la semnele de pe ecran, rămăsese paralizat de schimbarea de decor la care asista. Sus, taxiul în așteptare. La gară, gurile puse pe glume îi răsunau în urechi. Postăvarul, concursul tradițional cu cei de pe Semenic, mica lor olimpiadă din fiecare iarnă, în cîteva runde, pînă cînd cineva dobîndea tresele de învingător.

Ce vedea, întrecea orice închipuire. Rucsacul gol, hainele de munte cuminți în cuier, ochi și urechi cîte sînt, spre ecranul pe care semnele se schimbă într-una. Textul curge, iar pe blocnotesul de pe genunchi se ivesc alte semne și alte ieroglife, dacă nu la fel de multe sigur la fel de întortocheate.

O apăsare pe buton. Pentru moment ecranul devine mat, s-a reținut comanda de repetare și peste cîteva clipe revin primele imagini.

— Nu m-am gîndit niciodată cum poate arăta. Mă uimește.

— Vorbești singură?

— Uite, meri și nuci lîngă stejari și arțari. Aici sînt brazi.

— Exact cum zicea bunicul: plopul pere și răchita micșunele.

— Asta, la două mii de metri! Înțelegi?

Ca să fie sigură, sări ea întîi, însoțindu-și saltul de pocnetele mîinilor și de un chicot care îl făcea invidios cu siguranță chiar pe ASTERISC. Pe el poate, dar pe Al, nepricepător la ce se întîmplă și uimit peste poate de ce vede și aude, fără legătură cu treburile și planurile lui, nu. Sigur nu.

— Nu te-am întrebat: luăm o dulceață?

— O secundă în plus pierdută cu vorba și va fi singurul lucru ce-l mai putem lua.

— Vrei?

— Vreau să te hotărăști odată. Cu tine sau fără tine, în clipa asta, am ieșit pe ușă.

Chicotele ei porniră iar să danseze prin cameră, izbindu-se de obiecte, de pereți, dar lovind fără milă, în primul rînd, timpanele trecute azi prin atîtea încercări ale lui Al. Se apropie de el, îi scoate căciulița de schior, uitată pe cap în zorul tratativelor de plecare, întîrzie un moment pe spătarul fotoliului pe care îl obligase să se așeze, atît cît să-i mîngîie părul zbîrlit, și mai zbîrlit de nemulțumire și nerăbdare. Întinse mîna spre videofonul de pe măsuță și ridică receptorul.

— Spune-mi numărul de la helico-taxi, îl eliberez eu de orice obligație. La gară vei suna tu și-i vei explica totul prietenului tău.

— Să explic? sări în sus Al. Să explic, zici? Stau aici de două ceasuri sperînd să te scot dintre hîrtoage, îmi plesnește capul, încercînd să pricep ceva din ce spui ca să te pot întrerupe în vreun fel, iar acum mă pui să explic!

Sublinie cu două linii ultimul cuvînt de parcă ar fi desenat în aer un bolovan. Pe ecranul videofonului apăru cascheta ușor de recunoscut a șoferului de taxi. Ceru să i se repete numărul de cont, la fel procedă și Den pentru a fi sigură că n-a greșit cifrul cursei. Fără să ia seamă la pașii precipitați și mai numeroși din jurul său, formă numărul dispeceratului gării. Ceru peronul 15 și formulă cu ton răspicat rugămintea de a vorbi cu cineva din grupul «Postăvarul», înscris pe lista de bord a vehiculului «Săgeata albă».

— Ceva neprevăzut mă reține astăzi acasă, rog să fiu programat în manșa de mîine dimineață, mulțumesc!

Cînd din aparatul de pe peron apăru figura ușor neliniștită a lui Pușcă, se ridică și ieși din cameră. N-avea nici o îndoială că Al va respecta chiar și poziția virgulelor.

Se întoarse cu tava pe care strălucea rotundul farfurioarelor cu dulceață, alături de paharele pe jumătate pline. Făcea asta de la 4 ani pentru toți ai casei și pentru invitații sosiți în timpul ei liber. Se asigură că a fost menținută comanda de sumar tematic solicitat la consolă, își adună notițele făcute pînă atunci, așteptă ca Al să redevină Al cel dintotdeauna, scuturat între altele de podoaba hainelor, acum inutil călduroase. Îi așeză sub năsucul ușor bosumflat dulceața gătită în casă, bunica spune că a învățat s-o facă de la bunica ei și ține grozav la amănunt, la obicei și la dulceață, trase fotoliul aproape de al lui, îi trece mîna din nou prin părul nu chiar așa de zbîrlit acum, zicînd:

— Servește și ascultă!

(VA URMA)

ROMAN FOILETON • ROMAN FOILETON • ROMAN FOILETON • ROMAN FOILETON • ROMAN FOILETON

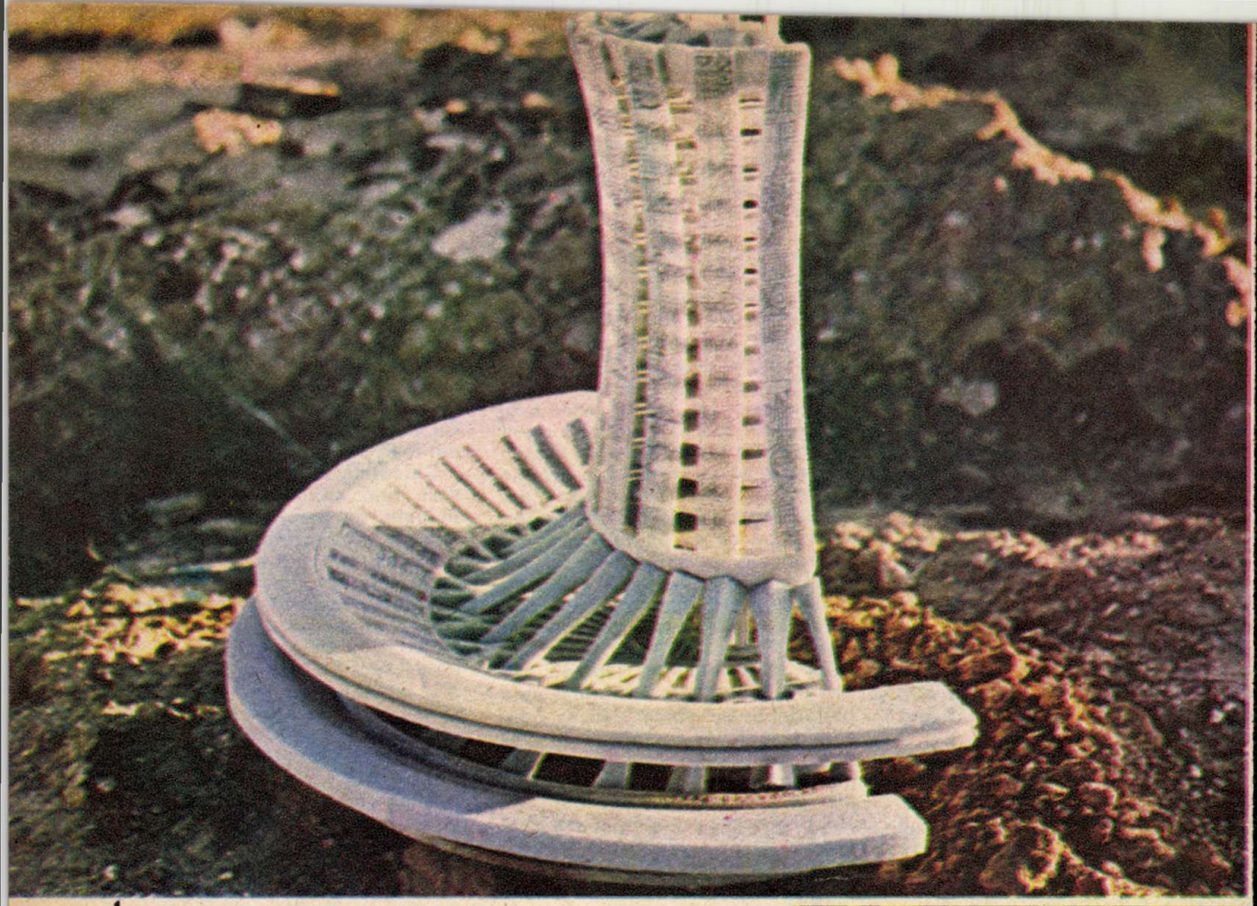

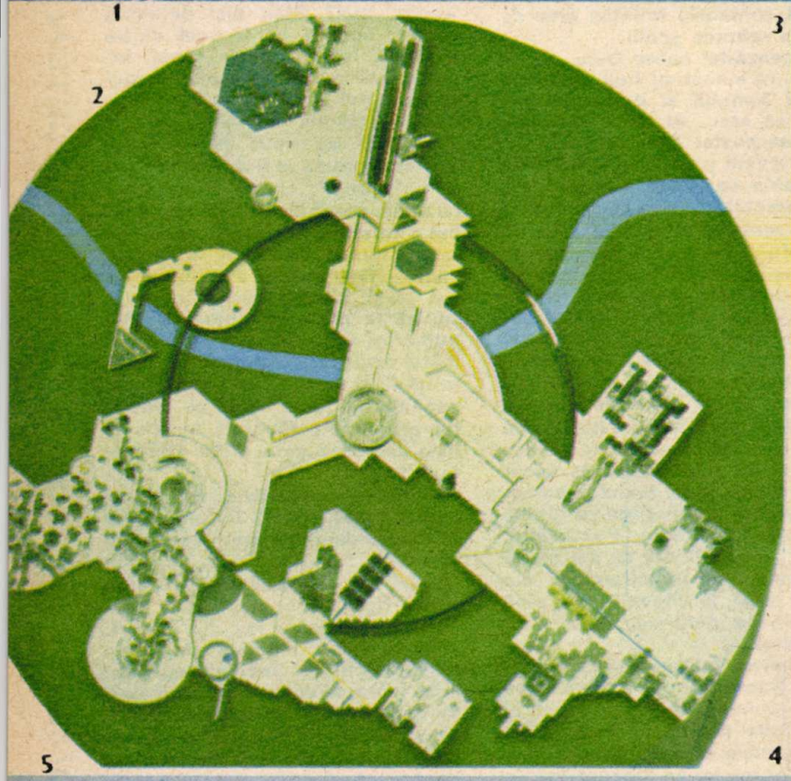

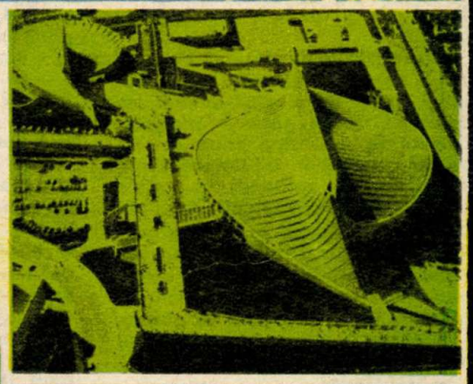

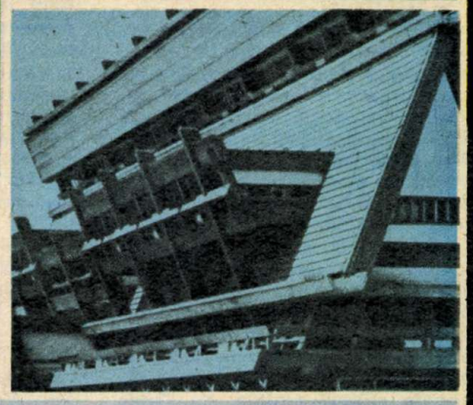

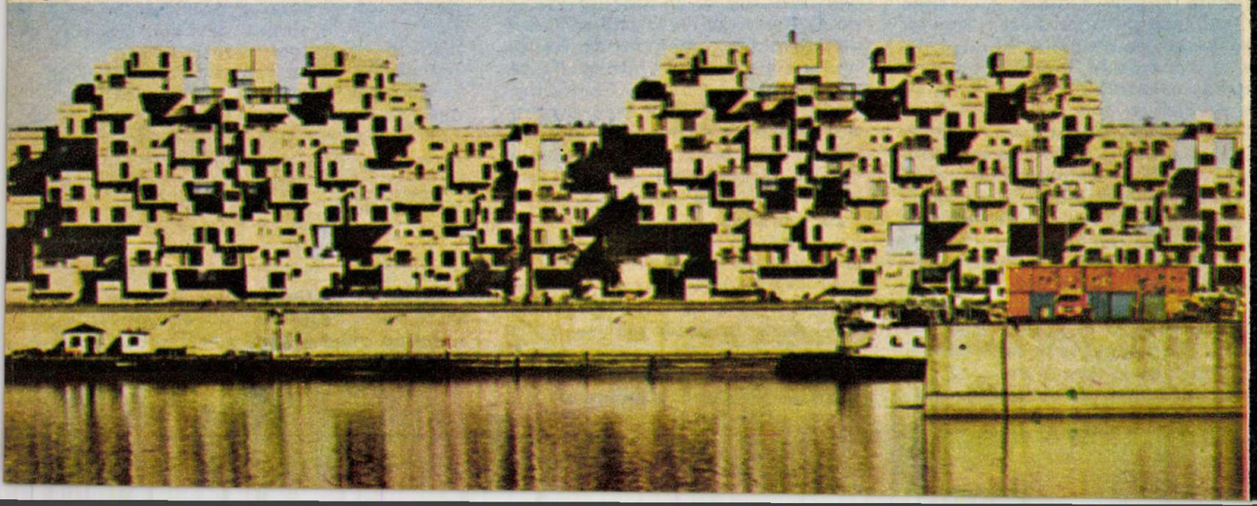

CUM VOR ARĂTA ORAŞELE VIITORULUI?

Întotdeauna omenirea a căutat să-şi imagineze aşezări urbane ideale, în concordanţă cu aspiraţiile sale de mai bine. În cea de a doua jumătate a secolului nostru, procesul de urbanizare a crescut vertiginos, astfel încît astăzi oraşe ca Tokio, New York, Shanghai, Mexico şi altele au depăşit cifra de zece milioane de locuitori. Potrivit unor studii efectuate de specialişti, în anul 2000 aproape trei sferturi din populaţia globului va locui în oraşe. Se preconizează, de asemenea, că metropola mexicană — Mexico — va deveni cel mai mare oraş din lume, cu 32 milioane de locuitori, pe locul al doilea urmînd să se claseze oraşul brazilian Sao Paulo — cu 25 milioane. Terra acestui sfîrşit de secol va avea 3 000 de oraşe cu cîte un milion de locuitori fiecare.

Ţara noastră, care realizează ritmuri dintre cele mai înalte pe plan mondial în dezvoltarea industriei, este una dintre ţările în care procesul de urbanizare a devenit foarte rapid, se desfăşoară pe întreg teritoriul ţării şi are repercusiuni directe asupra vieţii populaţiei. Populaţia urbană a ţării creşte în fiecare an.

Studiile de prognoză multilaterală şi aprofundată apreciază că în anul 1990 populaţia ţării noastre va fi de circa 25 000 000 de locuitori. Peste 17 000 000 dintre aceştia vor locui la oraşe. Tot pînă la sfîrşitul deceniului al nouălea vor fi create circa 300—400 oraşe noi.

Dar cum vor arăta acele mari aglomerări urbane în care vor locui, vor munci, vor circula şi se vor recrea milioane de oameni? La aceste întrebări caută să dea răspunsul, de mai mulţi ani, arhitecţii împreună cu numeroşi sociologi, economişti, ingineri, ecologi şi psihologi care, în cercetările lor, trebuie să ţină seama de factori precum: progresul tehnico-ştiinţific şi economic, diversitatea condiţiilor geografice, de climă ş.a.

În ultimii ani au fost elaborate numeroase teorii şi s-au lansat numeroase propuneri — unele interesante şi realizabile, altele mai fanteziste. Majoritatea reflectă, însă, preocuparea pentru folosirea judicioasă a solului, pentru dezvoltarea oraşelor pe verticală. Se preconizează, de asemenea, construcţii plasate orizontal — sub sol, construcţii pe apă şi sub apă (pneumatizate, cu

1. Macheta unui oraş submarin realizată de renumitul arhitect Paolo Soleri.
2. Dezvoltarea unui oraş «văzută» de... ordinator.
3. Gimnaziul naţional din Tokio (proiect realizat de Tange).
4. Construcţie modernă din Kyoto.
5. Macheta expoziţiei de la Montreal — Canada.

tmosferă artificială). Au mai fost tudiate variante de oraşe plutitoare structurate pe principiul construcţiilor navale, oraşe suspendate, în formă de pîlnie, liniare, piramidale, arborifere, în variante submarine, aeriene sau terestre pe care dezvoltarea rapidă a ştiinţei şi tehnicii le face parţial, posibile, astăzi şi, cu atît mai mult în viitor. Unele începuturi au şi fost realizate prin darea în folosinţă a unor platforme pentru exploatarea petrolului şi a gazelor naturale în zona platformelor continentale. Este interesantă propunerea britanică pentru o insulă plutitoare concepută pentru circa 30 000 de locuitori, cu industrie proprie, amplasată în largul coastei şi care înconjoară o lagună interioară în apele cărora circulaţia se va desfăşura cu electromobile. Acest mic oraş este prevăzut cu toate dotările necesare unei aglomerări urbane. Cercetările japoneze se îndreaptă, în egală măsură, spre soluţii acvatice şi terestre. Astfel, arhitectul Isozaki propune noi structuri urbane de tip arborifer (nuclee formate din turnuri pentru circulaţiile verticale, la care sînt prinse, pe orizontală, grupuri de apartamente). Arhitectul Tange propune structuri spaţiale înalte într-o ingenioasă întrepătrundere de volume diferenţiate.

Unii arhitecţi prevăd structuri urbane continue, adaptate terenului, care urmează să se desfăşoare pe sute de kilometri neîntrerupt, în ideea de a concentra la maximum zona construită, lăsîndu-se nealterat cadrul natural. Arhitecţii polonezi Semka şi Popek propun structuri de calote sferice, asemănătoare baloanelor de săpun întrepătrunse, care se pot dezvolta organic. Arhitectul american Yona Friedman şi-a imaginat «arhitectura mobilă» — în care locuinţele şi uzinele construite pe piloni înalţi ar lăsa liber spaţiul de sub ele, pentru a se putea conserva vegetaţia şi a se înlesni trasarea căilor de comunicaţie. Proiectul arhitectului sovietic G. Borisovski prevede construirea unui «oraş suspendat» compus din imense clădiri ce se menţin, datorită unui «cîmp gravitaţional», într-un spaţiu aerian izolat, liniştit şi salubru. Multe dintre proiectele de construcţii pentru oraşele viitorului au şi început a fi realizate.

Prima dintre marile construcţii subterane din Japonia a fost dată în folosinţă la Nagoya, în urmă cu douăzeci de ani. De atunci încă alte 78 au fost construite într-o adevărată reţea subpămînteană. Cea mai mare dintre ele se află «sub capitală» şi se întinde pe o suprafaţă de 72 000 mp. În această construcţie cu trei nivele funcţionează 223 magazine şi un spaţiu de parcare pentru mii de maşini.

Pe vremea cînd scriitorul H.G. Wells îşi imagina, într-o lucrare a sa, un oraş hipermecanizat, cu poduri suspendate şi construcţii subterane, nimeni n-ar fi crezut că o astfel de aşezare este realizabilă. Numeroasele construcţii existente astăzi în diferite ţări ale lumii dovedesc, însă, că este posibil. Dezvoltarea accelerată a ştiinţei şi tehnicii permit omului ca pe temeliile şi realităţile prezentului să-şi construiască viitorul.

E. ROŞCA

DIN ISTORIA CIVILIZAŢIEI

AUTO-MOBILUL CU... AER

Primul combustibil apt a înlocui praful de puşcă a fost inventat în 1799 de către Philippe Lebon. Este vorba de gazul de iluminat. Doi ani mai tîrziu, Lebon brevetează un motor bazat pe utilizarea acestuia ca agent termic.

În 1807, ideea lui Lebon este reluată de Isac Rivaz, care realizează un motor cu cilindru vertical, funcţionînd cu gaz aprins prin scînteie electrică. Acest motor nu era decît o combinaţie între aparatul lui Huygens şi pistonul lui Volta pentru producerea scînteii electrice. În 1826, Samuel Brown construieşte o trăsură acţionată de un motor cu explozie inventat de el, care foloseşte drept combustibil acelaşi gaz de iluminat. Vehiculul reuşeşte să urce panta abruptă de la Shooter's Hill, Kent (Anglia). Construcţia este însă abandonată: gazul de iluminat avea un preţ foarte ridicat, iar autovehiculul acţionat prin forţa aburului încă nu căzuse în desuetudine.

Pînă la strămoşul automobilului de astăzi s-au mai produs numeroase încercări de construcţie. În 1828, Samuel Wright obţine brevetul pentru o trăsură prevăzută cu două rezervoare umplute cu aer de către o pompă. În 1834, un ceasornicar, pe nume Roussel, prezintă la Versailles o trăsură dotată cu un motor cu aer comprimat. În 1855 se semnalează evoluţia la Paris a altei trăsuri puse în mişcare cu ajutorul aerului — rezervoarele vehiculului conţineau 740 litri de aer comprimat la 25 atmosfere. Combustibilul nu era scump, însă procurarea lui se făcea anevoie, iar forţa pe care o degaja nu justifica efortul de a construi asemenea vehicule.

În 1862, Karl Hoppe brevetează o maşină acţionată de un motor care folosea aer cald. Mai tîrziu, în 1867 Charles Tellier propune construirea unui tractor dotat cu un motor care să folosească amoniacul lichid.

Toate aceste încercări nu s-au bucurat de atenţie nici din partea specialiştilor, nici din partea publicului.

EMIL MUNTEANU
RETEVOESCU

POŞTA CUTEZĂTORILOR REDACŢIEI

un milion de prieteni

● **Foarte nedumerită** îmi scrie Marina Lefter din cl. a şasea C, Şc. gen. Radovanu — Ilfov, despre cîţiva colegi care, pînă de curînd, au învăţat bine şi acum, pe neaşteptate, au început s-o ia razna. **«E posibil? De ce oare? Nu pot să-mi explic!»** Că e posibil, ai văzut şi tu. De explicat, să-ţi explice... ei! O fi de vină primăvara? ● **S-ar putea să existe şi alt motiv;** el reiese din întrebarea pe care mi-o pune **Gheorghe Bebeşelea,** din cl. a şaptea, Şc. gen. Corbi — Argeş: **«Ce înseamnă să ai voinţă?»** Nu-i mai răspund întrucît a avut grijă să-şi exprime el însuşi părerea: **«Voinţa este tăria omului de a face ceea ce este necesar. Un exemplu cred că e acela cînd un elev renunţă la o distracţie pentru a-şi pregăti cît mai bine temele. În sufletul lui se dă o luptă: mă duc la joacă sau rămîn la lecţii? Rezultatul acestei trăsnitări ne arată dacă are sau nu voinţă».** De acord cu Bebeşelea, şi felicitări pentru faptul că **gîndeşte, analizează** şi caută **soluţii** asupra problemelor vieţii. A reuşit să înţeleagă că voinţa e însuşire **care se cucereşte** printr-o bătălie cu tine însuţi, pentru atingerea unui scop important. ● **12 kilometri a făcut,** în fiecare săptămînă, în vara anului trecut, pentru a-şi cumpăra «Cutezătorii» de la un chioşc de ziare, cititorul nostru **Dumitru-Natanael Petrescu,** cl. a şaptea, Şc. gen. Vorţa — Hunedoara pentru că nu se... abonase din timp, tocmai el, care colecţionează revista, număr de număr, **«de la 22 mai 1975».** Acum nu mai are nici o grijă: a înţeles că soluţia cea mai sigură este abonamentul anual. ● Trebuie să ştiţi că redacţia concepe numerele de vară cu multă grijă, pentru a fi şi ele nişte surprize ale vacanţei; or, mulţi cititori, neabonîndu-se din timp, rămîn tocmai fără aceste numere deosebit de atrăgătoare! Mulţumindu-i lui Dumitru pentru aprecierile cu care ne onorează **(«nu-mi imaginez cum ar putea să treacă o săptămînă fără să citesc revista!»)** vă sugerez să vă gîndiţi de pe acum la abonamentele voastre pe iulie — august — septembrie.

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, menţiunea **«Un milion de prieteni».**

Cupon de participare
„COPIII ÎN FILATELIE"
ETAPA A IV-A

.....

.....

COPIII ÎN FILATELIE

ETAPA A IV-A

În curînd va apărea o serie românească de timbre reprezentînd picturi executate de copii. Amintiţi un alt timbru românesc şi un întreg poştal (plic poştal) care să aibă ca temă un desen făcut de un copil.

Întrebările de concurs apar pe etape. Participanţii vor trimite toate răspunsurile la un loc, după apariţia ultimei întrebări (a opta), alături de cupoanele care însoţesc etapele concursului.

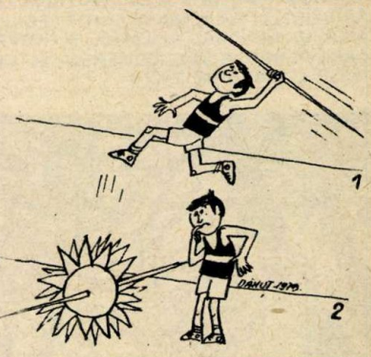

***

BUREBISTA

9

8

Scenariu:
VASILE MĂNUCEANU
Desene:
SANDU și
THEODORA FLOREA

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: Puternica și înfloritoarea țară făurită de Burebista prin unirea pămînturilor locuite de daci este fără încetare amenințată de vrăjmași. Burebista poartă un război victorios împotriva neamurilor celtice care primejduiau ținuturile dinspre apus.

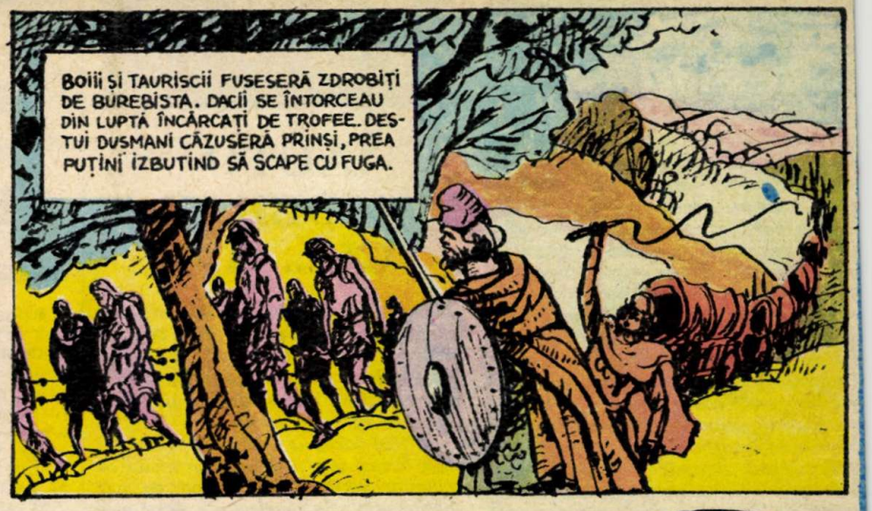

Biblioteca judeţeană
MUREŞ
Secţia pentru copii

JOI, 19 APRILIE 1979,
ANUL XIII (NR. 603)

EVISTĂ
ĂPTĂMÎNALĂ
DITATĂ DE
ONSILIUL NAȚIONAL
L ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

«ANUL INTERNAȚIONAL AL COPILULUI», desen de IRINA ȘTEFAN, clasa a V-a, Buftea.

Dragi cititori,

Începînd de mîine și pînă la sfîrșitul acestei luni veți desfășura, sub genericul «FIECARE PIONIER — O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI», ample acțiuni de muncă patriotică, de bună gospodărire și înfrumusețare a școlilor, satelor, comunelor, orașelor și municipiilor.

Dorindu-vă deplin succes, așteptăm să ne trimiteți la redacție corespondențe și fotografii din această mare acțiune.

Împreună cu o medalie de aur, acest televizor răsplătește munca științifică de înaltă calitate a Tanței Răspopa cu care veți face cunoștință în pag. 3.

ÎNALTĂ SOLIE DE PACE, PRIETENIE, SOLIDARITATE ȘI COLABORARE INTERNAȚIONALĂ

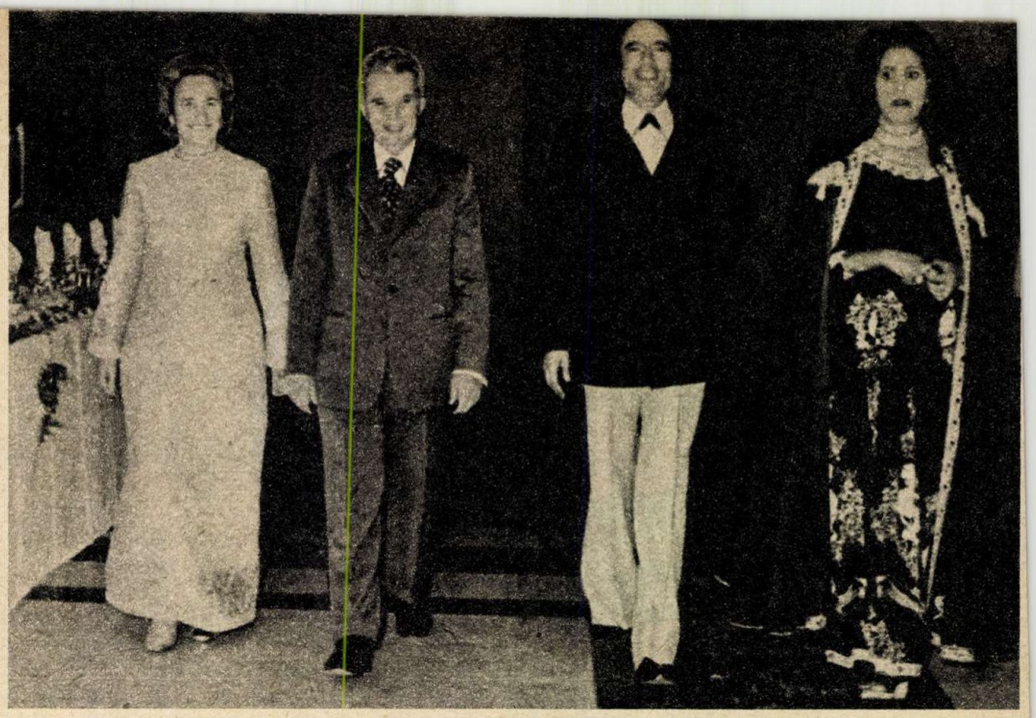

Întregul nostru popor urmărește cu viu interes noua solie de pace, prietenie, colaborare și solidaritate militantă a României socialiste ce se desfășoară în aceste zile într-o serie de state de pe continentul african. Purtătorul nobilei misiuni este tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, cel mai iubit fiu al poporului român, conducătorul partidului și al țării care, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, întreprinde, începînd cu data de 8 aprilie, vizite pe un amplu itinerar în Africa.

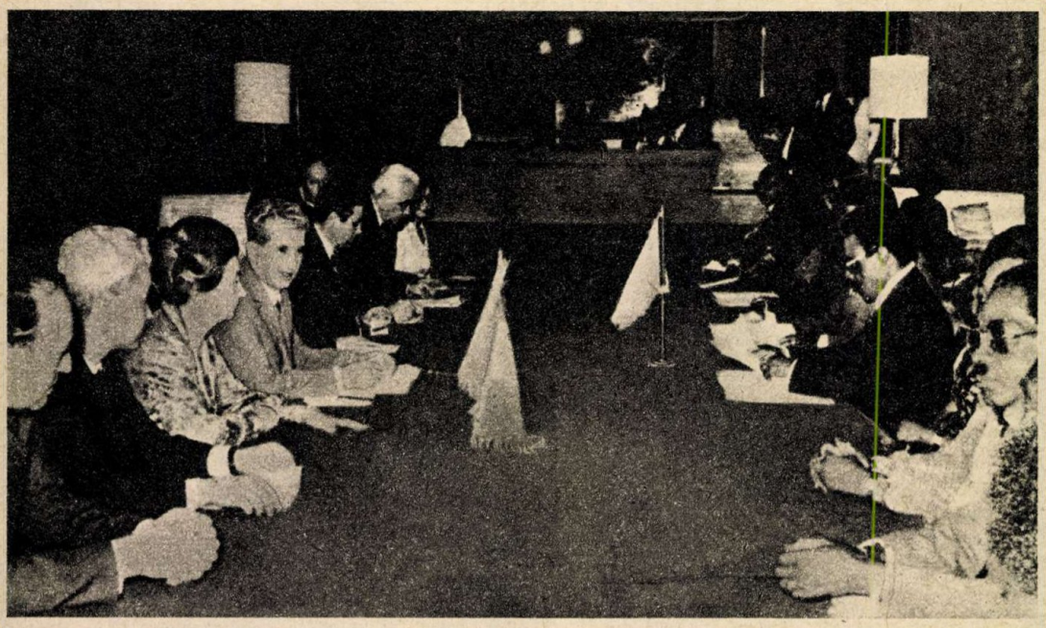

Succedînd istoricelor dialoguri realizate în anii trecuți în Africa și pe alte continente ale lumii, noile întîlniri la cel mai înalt nivel reprezintă o nouă și pregnantă afirmare a politicii externe dinamice și constructive a României socialiste, în spiritul orientărilor programatice definite de Congresul al XI-lea care includ, ca o componentă fundamentală, adîncirea și dezvoltarea prieteniei și colaborării pe multiple planuri cu țările în curs de dezvoltare, cu noile state independente, cu toate statele care au pășit pe calea afirmării de sine stătătoare.

Pretutindeni în țările vizitate, înalții oaspeți români sînt întîmpinați cu sentimente de înaltă stimă și prețuire, reliefîndu-se larga recunoaștere internațională a prodigioasei activități pe care secretarul general al Partidului Comunist Român, Președintele Țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu,o depune în slujba marilor idealuri ale independenței, libertății, păcii și înțelegerii între popoare, ale edificării unei noi ordini economice internaționale și ale democratizării relațiilor dintre toate statele și popoarele lumii.

Vizitele efectuate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în Jamahiria Arabă Libiană Populară Socialistă la invitația colonelului Moammer El Geddafi, conducătorul marii revoluții de la 1 septembrie 1969, în Republica Gaboneză la invitația președintelui Omar Bongo și a doamnei Josephine Bongo, în Republica Populară Angola la invitația tovarășului Agostinho Neto, președintele M.P.L.A. — Partidul Muncii și președintele republicii, convorbirile care au avut loc în aceste țări și documentele comune semnate dau expresie satisfacției față de aceste contacte la nivelul cel mai înalt, pentru perspectivele noi pe care le-au deschis cooperării bilaterale și conlucrării pe plan internațional.

Înalta solie de pace și solidaritate, de colaborare pe multiple planuri condusă de președintele României socialiste în țări africane continuă, purtînd mai departe steagul prestigios al ideilor și acțiunilor închinate realizării unui climat de pace și colaborare care să permită lumii întregi să pășească într-o eră a dreptății și bunăstării generale.

● «Veterana» printre debutanți... ● Cu egală pricepere, electronista noastră țese podoabe în secularul stil al meleagurilor sale.

Pasiunea Tanței Răspopa sau ISTORIA UNUI MARE PREMIU

Venisem la Caşin într-o dimineață însorită de primăvară, îngemănată cu frenezia marilor asalturi de pe întinderile ogoarelor. În drum spre şcoala din localitate mă gîndeam că iată, juriul «Concursului de creație ştiințifică şi tehnică al pionierilor şi şcolarilor» a atribuit **Marele premiu** individual unei lucrări care vizează una dintre coordonatele agriculturii moderne şi, nu întîmplător, autoarea acestei lucrări — de certă valoare, de reală utilitate privind irigarea automată diferențiată şi determinarea salinității solului — este o elevă dintr-o aşezare sătească, este fiica unor cooperatori de frunte din comuna Caşin, județul Bacău. Numele ei — Tanța Răspopa — un nume îndrituit să se înscrie în prestigioasa Galerie a Cutezătorilor. Venind, aşadar, la Caşin, cu prilejul înmînării Marelui premiu, aveam să aflu că performanța Tanței Răspopa nu constituie un... debut tehnic pentru şcoala unde a învățat, unde şi-a început ucenicia în domeniul fascinant al electronicii. Fiindcă «debutul» s-a produs în urmă cu şapte ani, cînd elevul Florentin Dumitriu din clasa a VII-a B, Şcoala generală Caşin, obținea premiul I individual şi medalia de aur la ediția din 1972 a acestei mari competiții ştiințifice şi tehnice pionieresti. Lucrarea lui Florentin, premiată atunci, reprezenta un dispozitiv de irigații automat, care în momentul cînd solul atingea un anumit grad de uscăciune, punea în funcțiune stația de pompare a apei. Doi ani mai tîrziu, un alt pionier din Caşin — Octavian Moş — îşi investea inventivitatea şi multele ceasuri de strădanie în atelier pentru realizarea unui «Sistem cibernetic de irigare automată» — înscriind totodată o nouă victorie în palmaresul pionierilor acestei şcoli — o nouă medalie de aur şi premiul I individual la ediția din 1974 a concursului. Variante ale aceluiaşi dispozitiv — va spune cititorul încă neavizat. Ideea tehnică ce a rodit aici, printre fiii cooperatorilor din Caşin, a izvorît din dorința de a uşura munca agricultorului şi de a preîntîmpina, prin mijloacele moderne ale tehnicii, degradarea solurilor destinate diferitelor culturi. Dispozitivele amintite, începînd cu cel al lui Florentin şi încheind deocamdată (şi veți vedea de ce) cu cel al Tanței, reprezintă de fapt stadiile — mereu perfectate şi perfectibile — ale unui aparat cu destinația menționată şi în care creatorii lor au adus de fiecare dată «plusul» de proprie inventivitate, pricepere şi mai ales de muncă tenace. Şi pentru că vorbim despre tenacitate trebuie să spunem că aceasta este una dintre

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

Concursul de creație ştiințifică şi tehnică al pionierilor şi şcolarilor

primele însuşiri cu care se pot «legitima» pionierii şcolii din Caşin, atît de pasionați de electronică. O demonstrează însuşi faptul că ideea ce i-a încolțit lui Florentin acum şapte ani n-a fost părăsită, dimpotrivă, a constituit punctul de pornire. Deci nu simple variante ale aceluiaşi dispozitiv, ci stadiile lui perfectate, căutarea în continuare a unor noi soluții, mai eficiente, care să-i sporească, pînă aproape de nivelul optim, calitățile, capacitatea de aplicare în practică. După cum îmi spunea Tanța, inițial aparatul avea aplicație numai pentru o anumită cultură, dar în momentul de față este adaptat pentru mai multe culturi. Însă lucrul cel mai dificil de realizat, care ne-a dat cea mai mare bătaie de cap nouă, celor 15 membri ai cercului şi tovarăşului maistru instructor Dumitru Dumitriu, îl constituia determinarea salinității solului. Auzisem deseori la televiziune, despre formarea acelor aşa-numite «sărării», care degradează pămîntul. «După 6 luni de investigări şi de muncă, am reuşit să realizez o celulă care analizează chimic automat gradul de salinitate a solului. Deşi ne trebuia mai întîi un dispozitiv care să detecteze gradul de umiditate a pămîntului (fiindcă de multe ori se întîmplă ca planta să fie udată pînă la putrezire), să alarmeze optic şi acustic la dispecerat (deci să aibă posibilitatea citirii directe) asupra întregii suprafețe supuse irigației. Şi o altă fază la fel de anevoioasă — continuă tovarăşul Dumitriu — diferențierea, fiindcă unori survin erori între situația reală şi cea pe care o citim. De aici — necesitatea citirii directe. Aceasta a fost de fapt cea de a doua etapă a lucrării, anterioară determinării salinității. Noua soluție a dat roade, dar şi aceasta este încă perfectibilă».

Tanța nu mai este acum pionieră, ci elevă în anul I de liceu. Intenționează însă să-şi ajute foştii colegi de la cercul de electronică al şcolii din Caşin, pentru crearea unui sistem de irigări automat care să înlocuiască sistemul de conducte. Veteranul «electronist» Florentin Dumitru, (actualmente lucrează ca muncitor de înaltă calificare în domeniul automatizării), cel care a deschis palmaresul cu prima medalie de aur, se «repliază» cu acest prilej, pentru a-i sprijini pe mai tinerii săi colegi în împlinirea acestui țel. De altfel, el şi-a propus să realizeze în mărime naturală «Sistemul electronic» creat de Tanța Răspopa. Fiindcă — trebuie să menționăm — lucrarea Tanței a fost înaintată Oficiului de Stat pentru Invenții şi Mărci, în vederea brevetării.

Citind rîndurile de față, cititorii noştri vor afla încă o dată ce legătură există între preocupările cotidiene de şcolari sîrguincioşi, care ştiu să-şi măsoare timpul, uneori poate chiar cu... «rigla de calcul», pentru a-şi rezerva acele ceasuri de muncă fie în atelierul şcolii, fie în micile «laboratoare» amenajate într-un colț al camerei de lucru. Acele ceasuri în care-şi spun cuvîntul aptitudinile, pasiunile, priceperea, ingeniozitatea şi care constituie suportul viitoarei noastre meserii, al viitoarei noastre specializări. Aşa cum Tanța Răspopa şi colegii ei mai «vîrstnici», ca şi cei mai tineri, pionierii cercului de electronică (care ştiu deocamdată cum se construieşte o lampă filatoare sau un generator de ton) au învățat că hotărîrea definitivă asupra meseriei pe care o vor îmbrățişa nu se ia doar în ultima clasă gimnazială sau la absolvirea liceului, ci aici, în clasă, în atelier, prin muncă independentă, ordonată, stăruitoare. Iar ucenicia anilor de şcoală şi tezaurul de cunoştințe acumulate acum, constituie un «capital» care nu numai că nu se epuizează niciodată, dimpotrivă, sporeşte cu cît îl utilizezi mai mult. În descoperirea propriilor aptitudini, Tanța Răspopa recunoaşte că «aliații» săi de nădejde sînt şi profesorii şi colegii care au ajutat-o să-şi realizeze țelul propus, împărtăşind acum bucuria victoriei sale — cîştigarea medaliei de aur şi a Marelui premiu la concursul de creație ştiințifică şi tehnică al pionierilor şi şcolarilor din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României». În aceeaşi zi a decernării prestigiosului premiu, harnicii pionieri ai unității din comuna Caşin au fost distinşi cu Diploma de onoare pentru obținerea locului III pe județ în depăşirea angajamentului de muncă patriotică în anul 1979. Bravo, Tanței Răspopa şi colegilor ei!

ILEANA PIȚA

Foto: CONSTANTIN POPESCU

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

DOLJ

PIONIERI ÎN AMFITEATRELE HĂRNICIEI

În munca însuflețită a făuritorilor de bunuri din acest județ, este cuprinsă și munca celor peste 84 000 de pionieri. Faptele de muncă și învățătură ale purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din Dolj, poartă însemnele inițiativei, ale cutezanței, ale capacității lor creatoare, ale inteligenței în acțiune.

ÎNTÎLNIRE CU PRIMĂVARA

Coloanele de pionieri care treceau în acea dimineață, cu steagurile detașamentelor în frunte, dădeau străzilor craiovene o notă de veselie, de tinerețe. Porniseră spre parcul din Lunca Jiului unde se află baza lor sportivă. Peste nouă sute de pionieri au lucrat în acea zi: au curățat frunzele uscate, au marcat terenurile, au netezit cartodromul, au curățat arborii. În scurt timp, baza sportivă și-a reînnoit înfățișarea. În această frumoasă întrecere a hărniciei s-au remarcat pionierii și uteciștii de la **Școala generală nr. 13; au răspuns prezent** patru sute de fete și de băieți care au reprezentat școala, evidențiindu-se prin buna organizare și prin însuflețirea cu care au lucrat.

Așa cum le stă bine purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, după ceasurile de lucru au susținut un program artistic în care veselia cîntecului și a jocului și-au spus cuvîntul. Și pentru că se aflau la o bază sportivă, pionierii au «verificat» terenurile printr-un meci de fotbal și unul de handbal

PARCUL DE LÎNGĂ ȘCOALĂ

Ați auzit de parcul din **Braloștița?** Se află chiar lîngă școală. E un loc frumos, foarte îndrăgit de săteni. În acest parc au lucrat multe ceasuri pionierii. Împărțiți pe detașamente, s-au întrecut în frumoase inițiative. Unele detașamente au plantat trandafiri, au marcat aleile, altele au aranjat rondurile de flori, au sădit albăstrele într-o frumoasă combinație cu pansele, iar altele au înconjurat parcul cu un gard de arbuști ornamentali. De reținut că harnicii pionieri din Braloștița se impun în primul rînd prin notele lor bune la învățătură.

RECOMANDAȚI PRIN FAPTE

Cei dintr-a VII-a știu că Gheorghe Constantin, colegul lor, nu-i prea vorbăreț. În schimb, îl recomandau întotdeauna faptele: notele bune din catalog, activitățile pionierești din școală, din satul lor, din **Giubega.**

— Cu ce vă lăudați, Gheorghiță? îl întreb.

— Nu ne lăudăm, dar să știți că noi, pionierii de aici avem ce raporta: ne-am realizat pînă la 5 martie 75% din angajamentul de muncă patriotică pe acest an. Am plantat pe marginea șoselei peste 400 de plopi, iar pe lîngă școală peste 100 de nuci. Avem 12 solarii noi, unde am îngrijit zeci de răsadnițe de roșii, castraveți, ardei.

Frumoasele realizări ale Școlii generale din Giubega l-au făcut pe pionierul Gheorghe Constantin pentru o clipă vorbăreț. Vorbe care au acoperire în aurul faptelor.

CÎND INIȚIATIVA ÎȘI SPUNE CUVÎNTUL

Nu o dată unitatea de pionieri din **Terpezița** a primit mulțumiri din partea conducerii C.A.P.-ului, fie pentru ajutorul pe care l-au dat în grădina de legume, fie la strînsul recoltei pe cîmp sau în livadă. «Copii de ispravă, pe care te poți bizui», așa sînt socotiți ei în localitate. Școala frumos gospodărită, curtea cu rondurile de flori proaspete, copacii plantați de curînd — totul vorbește despre hărnicia pionierească.

— Sîntem uniți, de aceea reușim întotdeauna, ne spune pioniera Mirela Constantinescu, comandanta unității. Cînd pornim la o activitate sîntem prezenți cu toții și exemplul, îl dau, în primul rînd, comandanții de detașament și de grupă. La noi n-ai să auzi spunîndu-se «du-te tu că eu nu vin, n-am timp!». Nu de mult, noi, pionierii, am ajutat să se facă instalația de apă curentă în școală. Am săpat șanturile, am ajutat la punerea țevilor, așa că în curînd apa va curge la robinet.

CE E NOU PE LA VOI?

...i-am întrebat pe pionierii de la **Școala generală** din **Frățila.** Iată răspunsul:

— Prin «Plafar» am primit sămînță de mentă pe care am semănat-o pe 6 ha, de teren. Ne-am angajat ca să le predăm frunza verde pe care o vom culege, cînd menta va înflori. Din luna februarie, am început să îngrijim, în solarii, răsadurile de roșii și varză pe care le-am plantat acum în grădina școlii. Ne îngrijim de parcul comunei, pe care l-am înconjurat în primăvara aceasta cu un gard viu din arbuști.

Așa cum putem vedea din secvențele de mai sus, primăvara a fost întîmpinată, la Dolj, pionierește.

B. CARAGIALE

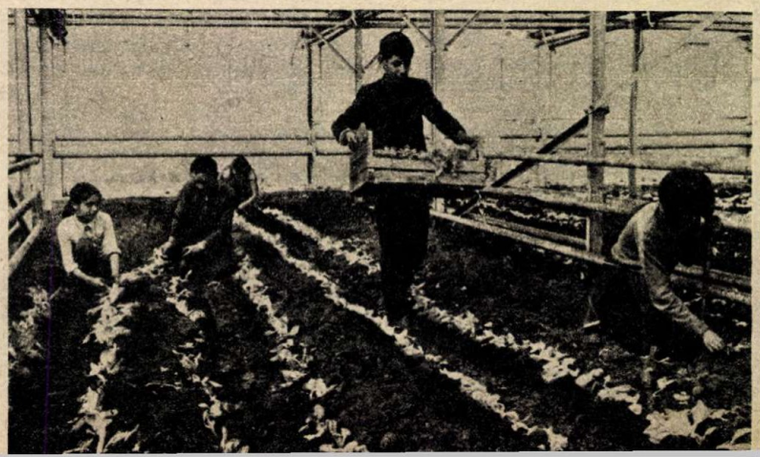

Cînd cataloagele surîd

*— La **Dăbuleni** — ne informează profesorul **Ștefan Florian Florescu** — avem trei unități de pionieri care se pot mîndri cu situația lor la învățătură. La noi, «cataloagele surîd». N-avem în comună copii neșcolarizați, iar pionierii au în majoritatea lor note bune și foarte bune. Toate acestea ne-au permis să declarăm trimestrul II ca trimestru al calității la învățătură.*

— Ce stă la baza unor asemenea bune rezultate?

— Desigur, au acționat mulți factori. Spațiul nu îngăduie decît o enumerare a acestora: analiza operativă săptămînală, în cadrul fiecărui detașament, a situației la învățătură; frecvența și disciplina pionierilor; orele de meditație ținute cu regularitate, în care profesorii îi ajută pe copiii cu rezultate mai slabe, concursuri cu teme din discipline de învățămînt; emisiuni săptămînale la stațiile de radioficare ale școlilor și, de asemenea, «Semaforul». Încurajarea și ambiționarea elevilor, dar și «țepii ariciului» care se îndreaptă spre leneși și chiulangii ne sînt de mare ajutor la învățătură. Sperăm ca drumul nostru să meargă ascendent pînă la sfîrșitul anului școlar.

— Vă dorim succese în continuare!

Bucurii de vacanță

Vacanța de primăvară ne-a adus o mare bucurie: Craiova i-a găzduit pe reprezentanții județelor Dolj, Gorj și Mehedinți la Festivalul Național «Cîntarea României», în etapa pe zonă. Cele mai bune formații pionierești prezente pe scenele craiovene au fost desemnate pentru etapa republicană. În județul nostru există o bogată activitate cultural artistică. În cea de-a doua ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» au participat 45 000 de pionieri cuprinși în 2 388 de formații. Am avut multe să le povestim oaspeților noștri care s-au simțit foarte bine împreună cu noi. Am învățat unii de la alții, mai ales în direcția îmbogățirii repertoriului și a simplității interpretării. Între noi s-au legat multe prietenii.

SIDONIA IONIȚĂ
pionier-locțiitor al președintelui C.J.O.P. — Dolj

ÎNTÎMPLĂRI LA MINA „COSMOS"

— Chiar în clipa **asta**, te rog să părăseşti atelierul! s-a răstit Octavian Lăcătuş, din clasa a VII-a.

— De-ai striga cît zece, eu tot nu plec! bombăni colegul său, Dumitru Iftode, continuînd să lucreze la vagonetul în miniatură.

Toţi ceilalţi, printre care Virgil Ruşeţ, Gheorghe Gogan, Viorel Bîrsan, Iulian Paralescu, Constantin Caşotă, pionieri prin clasele a VI-a sau a VII-a, îşi vedeau zoriţi de treabă, fiecare avînd de efectuat cîte un asemenea vagonet care nu este mai mare decît un ghiozdan. Ritmurile de lucru acopereau vocile celor doi care, între timp, se lungiseră la discuţie, aşa încît vagonetul lor nu prea mai progresa. Între timp, îşi făcu apariţia pe uşa atelierului comunistul Ion Tudor, electrician de mină la Ploştina şi instructor la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Motru.

Încă din 1970 aici funcţionează un atelier de electromecanică, fiind frecventat azi de peste 250 de pionieri, fii ai minerilor din bazinul carbonifer Motru. Activităţile au un caracter deosebit, ele reproducînd întocmai atmosfera, ritmul şi munca din marile ateliere mineresti dotate cu cele mai moderne utilaje, tot aşa cum este redată şi munca din mină, în abataje. De reţinut este faptul că, în atelierul lor, pionierii se familiarizează şi învaţă încă de pe acum ce înseamnă a fi miner, deprind virtuţile acestei munci deosebite, pregătindu-se pentru viitor.

Aici am aflat, dar am şi văzut, cum aceşti temerari au produs în miniatură maşini şi utilaje miniere, machete de mină, galerii, pompe hidraulice. Mulţi dintre «întemeietorii» din 1970 acum sînt mineri fruntaşi în minele Motrului, iar pionierii de azi aproape că şi-ar pune şi aripi numai să ajungă o dată mineri!

Pionierii constructori din Motru şi-au făurit chiar o mină... în atelier, care seamănă leit cu una adevărată. I-au şi găsit un nume pe măsură: Mina «Cosmos».

— Ce se petrece aici? — fu întrebarea mirată a instructorului adresată celor doi. Am impresia că nu prea vă înţelegeţi.

— Lăcătuş se crede stăpînul vagonetului, nu mă lasă să lucrez!

— Din ce pricină?

— Zice că el a făcut proiectul, iar eu i l-aş fi copiat. Adevărul este că fiecare ne-am gîndit separat la aceiaşi idee. Nu este ceva imposibil, pentru că ne preocupă aceleaşi lucrări.

— Ia să vedem ce se poate face, spuse Ion Tudor.

Între timp interveni în discuţie şi Caşotă:

— Am o propunere, tovarăşe Tudor. Ce-ar fi să vină Lăcătuş să lucreze cu mine?

— Mulţumesc, dar eu rămîn la vagonetul meu.

— Am şi eu o propunere, făcu Iftode.

— Ia s-o auzim, zise instructorul.

— Ce-ar fi să... Ce-ar fi să lucrăm la acelaşi vagonet amîndoi?

Lăcătuş se gîndi ce se gîndi şi încuviinţă:

— Aşa mai merge. Atunci, azi după-amiază lucrezi tu, iar mîine vin eu. Ce zici? Altfel ne «îngrămădim» unul pe altul.

— De acord.

— Acum, eu plec la şcoală că tot le-am promis celor din clasa a VI-a să le dau o mînă de ajutor la construirea unui acvariu. Dar mîine revin la vagonet.

— Succes şi noroc bun!

— Noroc bun!

O sinceră şi prietenească strîngere de mînă. Atelierul intră din nou în ritmurile sale.

Dinspre nord şi răsărit se văd minele Motrului. Dinspre cei doi se vede iluminînd viitorul...

ION CRÎNGULEANU

DE LA PASIUNE LA ÎMPLINIRE

«Ne aflăm în toiul unei primăveri vesele şi harnice, dar şi noi sîntem ca ea» — ne spune pionierul Sorin Manea din clasa a VII-a a Şcolii generale nr. 195 din Bucureşti, unul din harnicii aero-navo-modelişti de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din sectorul IV. De fapt, aceleaşi sentimente îi caracterizează pe toţi cei 3 400 de pionieri cîţi desfăşoară aici nu mai puţin de 11 activităţi tehnico-ştiinţifice, cu un profil variat, cuprinzînd electronică, radio-T.V., protecţia mediului, sticlărie, chimie aplicată, croitorie etc.

Un alt număr impresionant de activităţi cultural-artistice, de creaţie, aflate într-o vie concordanţă cu cele ştiinţifice-productive. creează o adevărată simbioză a creaţiei cu munca. Această activitate îşi are punţi de legătură în şcoli şi la Fabrica de sticlă, la «Grupul şcolar de chimie», la «Muzeul literaturii române» sau la clubul T-4.

Un neastîmpăr viu, o curiozitate nelimitată, o dorinţă fierbinte de-a cîştiga încă un pas în spaţiile ştiinţei şi-ale frumuseţii — iată numai cîteva din «liniile de forţă» ale pasiunii pionierilor şi şoimilor patriei din acest sector. Pe un asemenea fond de muncă şi dăruire, de la pasiune la împlinire nu este decît un singur pas! Un singur exemplu este edificator: la concursul republican de navo-modele, pe anul 1978 — unde au participat şi maeştri ai sportului —, pionierii din sectorul IV din Capitală au obţinut locul III pe ţară şi vor «lansa» în 1979 două tipuri de submarine. De subliniat că mulţi dintre ei sînt şi autori ai unor frumoase poezii sau talentaţi graficieni.

Multe ar fi de spus, mai ales cînd e vorba despre hărnicie şi muncă. De subliniat este mai ales faptul că aici, ca de altfel în toată patria, pionierii şi-au propus să realizeze un fierbinte dialog fertil între ştiinţă şi creaţie, între gîndire şi frumuseţe, între prezent şi viitor.

ALEXANDRU MIRCEA

FOTO
cronică pionierească

1

2

După o vacanţă plină de bucurii, în care aţi participat alături de colegi la Festivalul Naţional «Cîntarea României», aţi continuat acţiunile de înfrumuseţare a localităţilor, aţi făcut sport şi v-aţi recreat — iată-vă gata de start în trimestrul al III-lea, care va fi un nou trimestru al hărniciei pionereşti, al ridicării calităţii la învăţătură.

Din bogatul patmares al vacanţei, pionierii fotoreporteri au surprins pe peliculă numeroase imagini din care am ales pentru voi:

1. «Şi copacii au nevoie de cîte un «tuns»! Foto: Elena Bănicescu, clasa a VI-a, Casa pionierilor şi şoimilor patriei Focşani, judeţul Vrancea.

3

4

2. În vizită la Grădina zoologică. Foto: Casa pionierilor şi şoimilor patriei Jibou, judeţul Sălaj.

3. Pasiunea nu cunoaşte vacanţă. Foto: Casa pionierilor şi şoimilor patriei Piteşti, judeţul Argeş.

5

4. La Valcău, în vîrtejul unui dans popular. Foto: Casa pionierilor şi şoimilor patriei Zalău

5. Un loc unde se pot afla multe dintre secretele naturii — laboratorul de biologie. Foto: Cercul foto al Şcolii generale nr. 3 Aiud, judeţul Alba.

LABORATORUL FOTOCRONICII: Aşteptăm în continuare fotografii originale, în care să-şi spună cuvîntul şi spiritul vostru de observaţie. Şi... nu uitaţi să le semnaţi.

Inteligența tehnică românească în acțiune

CARATELE INVENTIVITĂȚII

O carte de vizită de-a dreptul impresionantă pentru una din invențiile românești: o medalie de aur la Salonul internațional al invenților de la Bruxelles, o medalie de aur la Nancy, peste 20 de brevete de invenție obținute în țări cu tradiție industrială. Este vorba de instalația pentru regenerarea uleiurilor minerale uzate, care reușește să rezolve una din problemele majore pentru orice economie națională: recuperarea prin regenerare, a uleiurilor minerale uzate provenite din orice ramură industrială. Costul unui litru de ulei regenerat cu această instalație este cu aproximativ 80 la sută mai mic în comparație cu costul uleiurilor proaspete.

LOCURI FRUNTAȘE

Statisticile economice situează astăzi România printre primii cinci producători de ciment din Europa și printre primii zece din lume. În țara noastră se produc astăzi într-un an circa 14 milioane tone ciment, adică de peste 270 de ori mai mult decît în 1938. Prestigiul constructorilor români de fabrici de ciment a crescut odată cu obiectivele complexe realizate de România în numeroase țări din Europa, Africa, Asia și America. Numai în ultimii 10 ani, specialiștii români au construit 24 de fabrici de ciment peste hotarele patriei, totalizînd 40 de linii de producție complete, cu capacități de la 300 la 1 500 tone pe zi.

TEHNOLOGII MODERNE

În primii trei ani ai actualului cincinal, ritmul mediu anual de creștere a producției de mașini-unelte a fost de 24 la sută, față de 16 la sută în întreaga ramură a construcției de mașini. Constructorii români de mașini-unelte utilizează cele mai avansate tehnologii existente în acest domeniu pe plan mondial. Una din unitățile-etalon ale industriei noastre de mașini-unelte este IMUAB — Întreprinderea de mașini-unelte și agregate din București, care s-a impus pe plan mondial printre puținii producători de strunguri carusel. Cea mai concludentă dovadă în acest sens o reprezintă faptul că peste 80 la sută din producția de strunguri carusel este destinată exportului.

Cel mai recent trofeu, medalia de aur dobîndită de caruselul de 2 500 mm la Tîrgul internațional de la Zagreb confirmă încă o dată prețuirea de care se bucură produsele ce poartă marca întreprinderii bucureștene.

Cu ajutorul unui obiectiv special, aparatul de fotografiat a reușit să înregistreze această splendidă imagine a bolții cerești.

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

ALBERT EINSTEIN

(Urmare din nr. 15)

Am văzut că pentru Einstein — și poate pentru toată fizica secolului al XX-lea — anul 1905 a fost cel mai fecund. Funcționarul Biroului de patente de la Berna, pe atunci în vîrstă de 26 de ani, a surprins lumea în numai cîteva luni cu trei lucrări științifice de o excepțională însemnătate. Pentru eternizarea datei, pe unul din pereții casei în care locuia Einstein a fost pusă o placă memorială.

Desigur, cele trei idei ale lui Einstein n-au apărut din senin, valoroasele sale descoperiri științifice fiind rodul unor îndelungate reflecții și frămîntări. După cum arăta cunoscutul savant german Max Born, unul dintre primii oameni de știință care s-au ocupat de creația einsteiniană: «...fiecare dintre cele trei lucrări este recunoscută drept o capodoperă, ele constituind punctul de plecare al tot atîtor ramuri noi ale fizicii. În ordine cronologică, obiectul acestor lucrări au fost: teoria fotonică, mișcarea browniană și teoria relativității... Consider că Einstein ar fi fost unul dintre cei mai mari fizicieni ai tuturor timpurilor chiar dacă n-ar fi scris un rînd despre problemele relativității».

Să adăugăm la cele de mai jos doar faptul că, pe cînd primele două descoperiri sînt legate de fenomene cunoscute la acea dată (nu fenomenul era nou, ci explicația sa einsteiniană), cea de a treia se leagă în întregime de numele marelui fizician.

Să facem cunoștință, pe scurt, cu primele două descoperiri.

MIȘCAREA MOLECULARĂ

Elevii de azi s-ar mira, probabil, dacă cineva le-ar spune că la începutul secolului nostru foarte mulți învățați nu credeau în existența atomilor. Și asta în ciuda faptului că eminentul om de știință englez John Dalton elaborase încă din 1808 legea pe baza căreia ipoteza atomică trebuia să fie acceptată! Numeroși fizicieni continuau să creadă că au de-a face doar cu o ipoteză, apta a înlesni calculul matematic, dar incapabilă să dovedească prezența atomilor. «Arătați-ne atomii, și-atunci vom crede în existența lor!» spuneau scepticii. Atomul a fost «fotografiat» cu ajutorul microscopului electronic abia la mijlocul secolului nostru. Dovada existenței lui s-a făcut însă cu mult mai devreme. Una dintre probele hotărîtoare a fost furnizată de teoria lui Einstein, care a reușit să explice mișcarea browniană.

Am auzit cu toții despre mișcarea dezordonată a moleculelor. Mai mult, privind în microscop, putem observa mișcarea în zig-zag a particulelor de polen suspendate în apă. Botanistul englez Robert Brown observase încă în 1827 această mișcare. Tot de atunci se cunoștea că mișcarea browniană a particulelor suspendate într-un lichid imobil este determinată de «agitația» moleculelor acelui lichid. Se cunoștea și faptul că aspectele exterioare, observabile ale lichidului (de pildă, temperatura) sînt în corelație directă cu bombardamentul trilioanelor de molecule. Se credea, însă, că oscilațiile submicroscopice proprii lor sînt atît de rapide încît nu pot să determine transformări vizibile. Einstein a dovedit că, dimpotrivă, minusculele «bile de biliard» ale moleculelor, ciocnindu-se între ele și de pereții vasului, pot determina fenomene vizibile.

Aparatul matematic precis al mișcării browniene elaborat de Einstein constituie o nouă și strălucită dovadă a existenței atomilor.

CE ESTE LUMINA?

Cea de a doua descoperire excepțional de importantă a lui Einstein se referă la natura luminii.

Oamenii de știință, au purtat încă din vremea lui Newton numeroase discuții asupra caracterului luminii. Unii dintre ei susțineau că lumina este un fenomen ondulatoriu, adică se propagă asemenea undelor de apă. Alții însă erau de părere că ea constă din particule emise de sursa luminoasă ca niște mici proiectile. Este interesant că pînă și în zilele noastre anumite fenomene (ca, de pildă, difracția luminii) pot fi explicate dacă pornim de la caracterul ondulatoriu al luminii, iar altele dacă presupunem că lumina este alcătuită din particule. În orice caz, la începutul secolului nostru lumina era considerată, aproape unanim, drept o undă.

În 1905, Einstein a prezentat explicația sa asupra efectului fotoelectric. Esența acestui efect constă în faptul că, în anumite condiții, sub acțiunea luminii, metalele pierd electroni. Fenomenul nu poate fi observat cu ochiul liber, dar despre celula fotoelectrică — bazată pe acest fenomen — am auzit cu toții. Ei bine, Einstein a demonstrat că, fenomenul fotoelectric poate fi explicat numai dacă lumina este concepută ca un șir de particule (Einstein le-a numit fotoni) mișcîndu-se extrem de rapid și care, ciocnindu-se de electroni, determină eliberarea acestora din metale.

Deși era convins că are dreptate, Einstein știa să recunoască și dreptatea altora. În anumite fenomene, a scris el, lumina se comportă ca o undă, iar în altele — de pildă, în cazul efectului fotoelectric — ca un flux de particule. Lumina este deci în același timp și undă și particulă! Această teză este azi general acceptată, deși cauza acestui misterios dualism nu și-a găsit încă explicația.

Oricum, în 1921, Albert Einstein a primit Premiul Nobel pentru această teorie. Celebritatea și-a cîștigat-o însă pentru teoria relativității. Dar despre aceasta într-un număr viitor.

ÁGOSTON HUGÓ

(Va urma)

La pupitrul de comandă al climei

Controlul asupra climei este un vechi vis al umanității. Dar numai în secolul nostru studiul climei a îmbrăcat o formă științifică, iar încercările de influențare a ei s-au înscris sub semnul riguros al științei.

Printre pionierii «climei comandate» se numără și româncа Ștefania Mărăcineanu. După ce a lucrat cu Marie Curie, descoperitoarea radioactivității naturale, după ce a creat, pe o cale proprie, diferită de a soților Joliot-Curie, radioactivitatea artificială, Ștefania Mărăcineanu a făcut, în primele decenii ale veacului nostru, experiențe uimitoare privind provocarea ploii cu ajutorul radioactivității, cele mai senzaționale desfășurîndu-se în Sahara.

Calea pe care o deschidea descoperirea Ștefaniei Mărăcineanu nu a fost cercetată pînă la capăt și continuă să reprezinte o problemă deschisă și promițătoare.

Îi alăturăm alte cîteva «promisiuni» privind comandarea climei.

Ce înseamnă a asigura o «vreme bună»? Înainte de toate, a evita furtunile, ceața, grindina, ca și seceta, păgubitoare pentru agricultură, dar și pentru transporturi, navigație etc.

Ce este ceața? Un adevărat nor coborît la sol. El este format din milioane de mici particule de apă, foarte apropiate unele de altele și cuprinzînd mai multe sau mai puține impurități. Mărimea picăturilor variază de la cîțiva microni la... mai mulți milimetri.

Pentru a o risipi există mai multe posibilități. Dacă picăturile se află la o temperatură inferioară celei de zero grade, este suficient să se provoace cristalizarea lor, fie răspîndind cristale de iodură de argint, care condensează apa, fie răcind și mai puternic aerul cu ajutorul zăpezii carbonice. În cazul unei ceți «calde», soluția este încălzirea și mai puternică a aerului. Prin creșterea temperaturii se obține sporirea cantității de vapori de apă pe metru cub. Umiditatea relativă scade, aerul nu mai este saturat de umezeală, ceața dispare. Practic, aerul se încălzește cu ajutorul reactoarelor ieșite din uz și fixate la sol în acest scop. Toate aceste metode sînt folosite pe marile aeroporturi.

S-a dovedit că «însămînțarea» norilor cu iodură de argint, din avion, poate provoca ploaia. Studiile continuă pentru stabilirea dozajului corect. O cantitate prea mare de reactiv poate împiedica ploaia să se dezlănțuie. Pe această proprietate se bazează unele tehnici ale viitorului. Să ne imaginăm că, undeva, pe țărmul Africii, se anunță apropierea dinspre ocean a unei mari formații de nori, susceptibili să provoace ploi catastrofale. «Însămînțîndu-i» cu iodură de argint în doză masivă, se împiedică sau se diminuează ploaia. Norii își continuă drumul spre interiorul continentului, apropiindu-se de zonele deficitare în umezeală ale Sahelului. Cum între timp densitatea cristalelor s-a micșorat, ploaia începe, căzînd acolo unde este nevoie de ea.

Pentru a deveni ceea ce se numește grindină, cristalele de gheață din nori trebuie să fie destul de mari, astfel încît să nu aibă timp să se topească înainte de a atinge pămîntul. Ca să se obțină prefacerea grindinei în ploaie, precizia în dozarea iodurii de argint ar trebui completată prin realizarea timpurie a «însămînțării» norului de grindină. Experiențele se desfășoară astfel: după detectarea prin radar a norilor de grindină, asupra unora dintre ei sînt lansate rachete care împrăștie iodură de argint. Ceilalți nori servesc drept martori.

Aceste experiențe se află încă la început. Ele sînt însă foarte promițătoare. Putem fi siguri că recoltele anului 2000 vor beneficia de o vreme îmbunătățită prin intervenția omului.

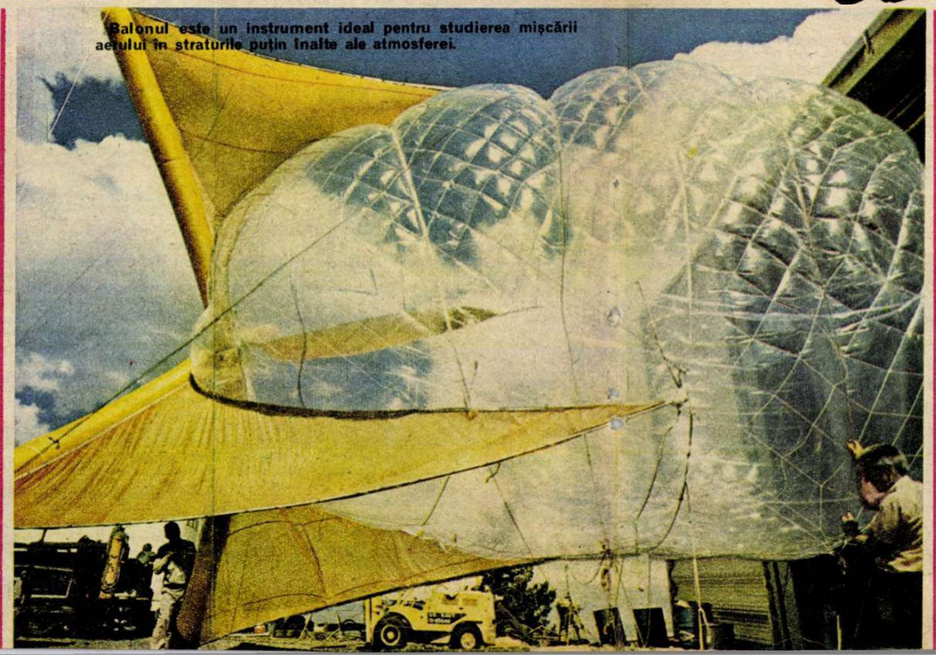

Balonul este un instrument ideal pentru studierea mișcării aerului în straturile puțin înalte ale atmosferei.

Un mijloc de cercetare familiar meteorologilor: avionul-laborator.

ZURGĂLĂU

Schiță de MARIANA CEAUȘU

Ilustrație de MAGDA BÎRSAN

Curtea înconjurată de calcanuri înalte făcea să răsune puternic glasurile înfierbîntate ale copiilor furați de joacă.

Se luaseră la hartă:

— Nu putea? Ai spus că nu putea? Minte îngustă de premiant! Toceală, atîta știi! Buchea cărții. Nu mai citești nimic altceva. De cîte ori vrei să-ți spun că sub influența radiațiilor infraroșii camera asta unde ținem nava iradiază.

— Aiurea! Nu vrei să lași pe nimeni înăuntru și inventezi tot felul de bazaconii.

Cel interpelat abia își stăpînea furia. Era roșu ca racul. Văzuse doar cu ochii lui pulsațiile emanate de semințele pregătite pentru expediția spațială «S. 30». Toți membrii echipajului aici de față știu doar că nu le puteau atinge decît atunci cînd vor fi în bătaia razelor cosmice.

— Dacă vrei să știi, continuă șeful expediției, în cutia de alături am captat și razele tau, razele prin care circulă gîndurile. De astea ai auzit, copilașul mămichii cel cuminte? Poate nici nu știi că este nevoie de ele în cosmos pentru ca să te recunoască făpturile din univers că ești om.

Toată puștimea era numai ochi și urechi. Așteptau clipa în care urmau să se îmbarce cu toții în nava din magazie, cu promițătoarea speranță că vor ajunge în sfîrșit în cosmos. Doar pe fața celui numit «buchea cărții» stăruia un zîmbet răutăcios, plin de neîncredere.

— M-am plictisit de gogoșile voastre. Parcă aș asculta basmul cu ridichia uriașă, vrăjită de privirile Zînei.

— Și ce altceva crezi că s-a întîmplat cu ridichia uriașă decît că a fost iradiată? Pe vremea cînd a fost scris basmul nu se știa încă explicația științifică. Asta e! Ce să știe bieții oameni pe vremea aceea despre radiațiile ultraherțiene...

— Ultra-spanac! Mai lăsați-mă în pace!

— Uite la el că nu vrea să creadă! Bine, mă, căposule, păi toți băieții știu că undele herțiene transmit sunetele, iar undele ultraherțiene sînt purtătoare de imagini.

— «Purtătoare», auzi?

Mi s-a făcut lehamite de balivernele voastre!

— Dacă ți s-a făcut lehamite, joacă-te cuminței cu fetele Protopopescu de-a «hoții și vardiștii» și de-a «leapșa pe ouate» ca pe vremea lui bunicu!

— Mirel, Mirel, Găbiță, ia uitați-vă! se auzi un răcnet din dreptul hambarului.

Toată trupa se năpusti la fereastra prin care se zărea «nava» pregătită de plecare.

— Semnalele verzi! Semnalele verzi! strigară cu toții. Peste zece minute trebuie să lansăm rachetele de control.

Nimeni nu mai avu timp de dispute teoretice. Camera obscură îi aștepta, scăldată într-o lumină siderală.

O vreme nu se auziră decît glasuri care imitau tot felul de închizători și declanșatoare. Doar din cînd în cînd:

— Apasă maneta albastră.

— Dă drumul la supapa de meteoriți.

— Verifică-ți parașutele.

— Bagă de seamă, cînd intrăm în Calea Lactee, să fii cu ochii în patru. Să n-o mai pățim ca ieri, cînd era cît pe ce să ne ia o cometă în coadă.

— Mamăăă, ce vrei! Te răsucea pînă îți pierdeai cunoștința.

— Astăzi avem noroc de lună plină. Altfel ar fi trebuit să ne ungem cu metrinol să nu atragem meteoriți.

— Și dacă n-ar fi fost lună plină cel îți făceam eu cîte lune pline voiai, la comandă. Am eu sistemul meu cu oglinzi...

— Mersi, sînt luni artificiale!

— Și ce-i cu asta?

...Tatăl lui Mirel îi asculta de sus, de la fereastra biroului său. Îi asculta atent, încercînd să le prevadă răspunsurile, dar fiind mereu luat prin surprindere de replicile lor. Ei izbuteau să făptuiască orice, să ajungă oriunde, să prefacă tot ce le ieșea în cale.

O, multele lui cunoștințe, care îl

„EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ"

● PORNIND DE LA UN... ECOU ● TRAVERSAREA — UN ADEVĂRAT «CĂLCÎI AL LUI ACHILE». ● TREI ÎNTREBĂRI, DAR MAI ALES TREI RĂSPUNSURI PE CARE E BINE SĂ LE CUNOAȘTEȚI.

Prima ediție a concursului pe teme de circulație «Educația rutieră, educație pentru viață», organizat de revista noastră, în colaborare cu Inspectoratul General al Miliției — Direcția circulație, în colaborare cu alți factori cu atribuții în acest domeniu, s-a încheiat — după cum știți —, demult. Între timp, numeroșii lui cîștigători și-au primit mult rîvnitele distincții și premii, care le atestă preocuparea reală pentru această importantă problemă de viață, pentru cît mai temeinica însușire și respectare a regulilor de circulație pe drumurile publice. Și totuși, spre deplina satisfacție a organizatorilor, ecoul lui nu s-a stins încă. Numeroși cititori — și dintre participanți, dar și din rîndul celor care au urmărit concursul numai din dorința de a-și îmbogăți cunoștințele în acest domeniu, fără să trimită taloanele la redacție — ni se adresează cu rugămintea de-a le oferi, detaliat, răspunsurile exacte la cîteva dintre cele douăzeci și patru de întrebări ale concursului, care li s-au părut — pe bună dreptate — mai dificile.

*

După cum ați observat și sîntem siguri că ați reținut, majoritatea întrebărilor din prima ediție a concursului «Educația rutieră, educație pentru viață» au avut ca temă TRAVERSAREA. Alegerea acestei teme nu s-a făcut întîmplător, traversarea străzilor și drumurilor publice fiind împrejurarea în care pietonul are de-a face cu vehiculul — respectiv cu autoturismul, autobuzul, tramvaiul, bicicleta și altele. Și cu toate că există reguli precise și clare cu privire la modurile și locurile de traversare, cu toate că în cele mai multe situații există semafoare, indicatoare și marcaje care reglementează strict traversarea, din păcate, aproape toate accidentele rutiere care se soldează cu victime în rîndurile copiilor se petrec în timpul traversării străzii ori a drumului.

Una dintre întrebările concursului, care a stîrnit nu numai un interes deosebit, ci chiar și... dispute, suna cam așa: Cine are prioritate la trecerea de pietoni semnalizată cu indicatoare și marcaje, pietonul sau autosalvarea? Unii au considerat că pietonul, alții dimpotrivă, au indicat autosalvarea. Puțini au fost însă aceia care au dat răspunsul exact, care sună așa (și numai așa!): în cazul în care autosalvarea circulă cu lampa de prioritate aprinsă (ceea ce înseamnă că se află într-o misiune de urgență), aceasta are prioritate față de pieton, care este obligat să i-o acorde în orice situație, chiar și pe trecerile semnalizate cu semafoare, indicatoare și marcaje; cînd însă autosalvarea circulă cu... lampa stinsă, ea devine automat un vehicul obișnuit, atunci, în situația de mai sus (adică la trecerile special rezervate), pietonul are prioritate față de ea.

Cătălin Eugen Iliescu din Tîrgoviște, cu bicicleta de semicurse pe care a primit-o ca premiu pentru locul I în prima ediție a concursului nostru pe teme de circulație.

N-a fost deloc simplă — așa cum li s-a părut unora — nici întrebarea cu privire la indicatorul «Atenție la copii!», întîlnit îndeosebi în preajma școlilor sau a locurilor de joacă. Au sau nu au copiii prioritate față de vehicul la traversarea străzii sau drumului prin dreptul acestui indicator? Cei mai mulți — ne-am convins — răspund cu «DA!» și procedează în consecință, greșind grav. Pentru că răspunsul este

***

Școala generală nr. 1 din Costești, județul Argeș, s-a impus cu prilejul concursului prin trei dintre reprezentanții ei — Gherghina Radu (locul II), Ilie Dorel (locul III) și Adriana Chiriță mențiune) — pe care-i vedeți în imaginea alăturată primindu-și distincțiile și premiile.

ţineau legat de aici şi de acum, care îl ţintuiau la masa de lucru...

*

— Nu pornim? se auzi glasul nerăbdător al lui Găbiţă.

— Nu încă.

— De ce? Ce mai aşteţi?

— Vreau să aud zurgălăii!

— Zurgălăii? Asta ce mai e?

— Aşa le spun eu. Dar, de fapt, e un fel de avertizor. Un sunet lung şi ascuţit, ca acela de aseară, din filmul de la televizor, în timpul operaţiei pe inimă. El ne dă cale liberă în eter, ştiţi voi, şi ne arată că nu sînt nave invizibile pe traseul nostru. Staţi pe locurile voastre şi aşteptaţi, acum trebuie să se audă...

...Tatăl lui Mirel asculta cu mîna încremenită pe stilou. Pe masa lui se afla, aproape în întregime desenată, macheta unui dispozitiv inventat de el. Totul era calculat, gîndit, prevăzut. Urma să găsească o ultimă soluţie pentru mecanismul care avea să-l pună în mişcare. Trebuie să se gîndească la o soluţie nouă, nemaifolosită...

— Tăcere, fiţi atenţi! se auzi de jos.

În hambarul întunecat, copiii instalaţi în navă aşteptau sunetul care să le dea semnalul de pornire în spaţiu. Nu se auzea decît respiraţia lor pripită şi pulsaţiile lanternei micuţe ce lumina cînd şi cînd un colţ al peretelui cu tencuiala scorojită. Foarte curînd, semnalul se va auzi şi atunci toate motoarele se vor pune în mişcare instantaneu...

*

Cu mîna încremenită pe stilou, tatăl aştepta şi el să audă zurgălăii gîndului nemaigîndit.

«NU!» Indicatorul respectiv se adresează exclusiv conducătorilor de vehicule care sînt obligaţi să reducă viteza pînă la limita evitării oricărui pericol. Copiii însă nu au prioritate faţă de vehicule, traversarea străzii sau drumului prin dreptul acestui indicator făcîndu-se numai cînd nu se apropie nici un vehicul din nici o direcţie.

«Au sau n-au voie membrii patrulelor şcolare de circulaţie să oprească autovehiculele pentru a asigura traversarea străzii de către elevi?» — aceasta e (a fost adică) întrebarea la care s-au primit cele mai multe răspunsuri... greşite. Mai vedem, uneori, cîte un pionier în „uniforma de miliţian" cu paleta într-o mînă, stînd pe marginea trotuarului (ba chiar şi pe carosabil) şi dirijînd, cu zel şi... aplomb, circulaţia autovehiculelor şi a pietonilor. Greşit şi periculos! Greşit, deoarece **membrii patrulelor şcolare de circulaţie nu au voie — nu le este permis — să dirijeze circulaţia autovehiculelor, ci numai pe a pietonilor-elevi, să permită traversarea străzii de către aceştia numai atunci cînd s-au convins că nu se apropie vreun autovehicul.** Periculos, deoarece unii dintre conducătorii autovehiculelor, ştiind că nu sînt obligaţi să respecte indicaţiile membrilor patrulelor şcolare de circulaţie, nu opresc la semnele lor şi-i pot pune în dificultate pe copiii cărora li s-a dat liberă trecere. Atenţie, deci, membrii ai patrulelor şcolare de circulaţie! Respectaţi întru totul regulamentul în vigoare, fără a vă depăşi atribuţiile în nici o împrejurare!

ROMAN FOILETON

Neagu Udroiu

Drumul spre EVEREST*

2

Peste noapte, căzuse zăpadă ca la case mari. Pîrtia de schi pare făcută din vată, iar brazii nişte pomi de iarnă imenşi scoşi din sufragerie şi aşezaţi mai aproape de stele. Trupuri de adolescenţi îmbrăcaţi în culori vii apar şi dispar pe potecile din susul pantei. Încălzirea de dinaintea startului. Se încearcă posibilităţile zăpezii, se încearcă pe ei, executînd aceste zboruri peste puful alb, demonstraţii de virtuozitate pe distanţe scurte. Cînd şi cînd îi poţi vedea opriţi să-şi examineze aparatele de reglare fixate la gleznă, pe potriva înclinaţiei terenului şi a vitezei dorită la coborîre. Altfel, şoşonii se dovedesc perfecţi, ca şi ieri după-amiază, cînd prima manşă se terminase fără să se audă cuvîntul nedorit de nimeni «tuşe!». Un Cuvînt furat de la scrimă şi plantat aici ca la el acasă. Ghetele folosite acum, un fel de schiuri de mărimea patinelor sau nişte patine în formă de schiuri, cum vreţi, au uneori şi acestă meteahnă. Scăpate din ochi în pauza dintre concursuri se răzbună cînd vrei mai puţin. De vrut, nu vrei niciodată, dar sînt momente cînd nevrerea este şi mai puternică şi un asemenea moment putea fi cel de ieri, poate fi cel de azi. Ieri, lor nu li s-a întîmplat nimic. Dar nici celor de pe Semenic.

— Sîntem toţi?

— Am fost şi sîntem toţi, fredonează cineva un vers.

— S-au făcut înscrieri pentru echipajul care va da răspunsuri teoretice?

— Ca de-obicei, dintre cei de ieri.

O scufiţă în dungi se opreşte întrebătoare, sătulă să imite cristianele văzute în filme.

— Vreau şi eu!

Era Al.

— Ştiu că ţi-ar fi drag, îl pune la punct Ruxi, căpitanul «Postăvarului». Expresia are ceva de struguri verzi şi apare exact cînd unul ajunge unde n-are treabă.

— Pe pîrtie!

Şi asta suna cam a «mută-ţi gîndul!»

Nu le-a trecut supărarea, gîndi Al, în timp ce porni să-şi cronometreze din nou sprinturile pe distanţe scurte. Or să le treacă? se întreba, încercînd de unul singur să schimbe semnul de întrebare într-unul de exclamare, fără a-şi da prea bine seama cînd şi cum. Îşi aminti, însfîrşit, că lipsind ieri n-avea cum să fie azi în «echipa tocitarilor». Cei care se ofereau să răspundă la întrebări erau deobicei şcolarii serioşi, atît de preocupaţi să afle şi să ştie totul încît cineva le şi aplicase eticheta descoperită în arhiva plină de praf a şcolii: tocilari. Cinci din cei 15 care concuraseră în prima manşă, după dorinţă, alcătuiesc «brain-sance»-ul, echipajului.

Amfiteatrul din staţiune arăta ca un stadion de fotbal în zilele meciurilor cu miză. Veniseră în primul rînd oaspeţii cabanelor risipite în desişul brazilor sau în campinguri formate din corturi aşezate direct pe zăpadă. Cine gîndise micile oraşe de vacanţă, le făcuse de parcă ar fi cerut părerea tuturor. Căsuţele, o bogăţie. Mici, sau mari, cît să încapă doi sau patru sau cinci, cîţi prieteni sau cîţi frăţiori se convinseseră unii pe alţii să vină. Îşi gătesc şi se servesc între ei în bucătăria fixată de cort. Regula, cea ştiută: eu fac reţete, tu supraveghezi plita; azi eu, mîine tu şi aşa mai departe. Ecranul se vede din cort, prin peretele transparent. Te uiţi dinăuntru, vezi tot. Priveşti din afară — nimic. Dimineaţa se fac propuneri. Ce vrem să vedem astăseară? La Club, prin circuitele de legătură se primesc preferinţe. Calculatorul le preia, codifică totul, ierarhizează statistic, calculează durate, planifică, programează. Au căutare filme de actualităţi cu evenimente de pe tot globul, documentarele extraplanetare, filmele educative, cu probleme de perspicacitate în care se cere participarea spectatorilor pentru găsirea de soluţii, meciuri celebre din sporturi întrate de mult în amintire — box, lupte, rugbi.

De azi dimineaţă, aerobuzele nu pridideşc să aducă din oraşele situate la poalele muntelui grupuri de prieteni ai sporturilor de iarnă. Unii au asistat şi la manşa de ieri. Cei mai mulţi sînt dornici să vadă la lucru copii ambiţioşi, dar să se şi bucure de zăpada mai albă ca oricînd.

Startul s-a dat deja. Ca de-obicei, pe marile ecrane panoramice din incinta amfiteatrului se poate urmări întregul traseu, chiar dacă, aşa cum sînt amplasate tribunele, vezi bine cea mai mare parte din pîrtia de schi, tighetită cu borne luminoase şi celule fotoelectrice. Regula o ştiu toţi. Pentru orice eventualitate, preţ de cîteva minute afişajul electronic a recapitulat regulamentul întrecerii de tradiţie: «Postăvarul» — «Semenic». De tradiţie, spunem şi nu greşim, cîtă vreme iarna viitoare va fi ediţia jubileu — 50. De 49 de ani, «regata alpină» aduce alături echipajele celor două şcoli. Cîte gînduri nu se leagă la fiecare început de an, cîte speranţe nu răscolesc minţile altfel domoale şi echilibrate ale elevilor din toate clasele, ale tuturor în stare să ţină piept celor de «dincolo». Au fost cîndva întrecerile pe schiuri. Erau începuturile. De ani buni au intrat în arenă, şoşonii, nici schiuri, nici patine cum am mai spus, dar nici farfurii sau ceşti zburătoare care şi ele, sînt de închiriat din beţşug la chioşcurile din staţiune.

Au coborît deschizătorii de pîrtie. Şi pe Postăvar şi pe Semenic, copii din prima clasă, urcaţi pe tălpile în vogă cîndva, schiurile clasice. Singura derogare, repetată ostentativ, iarnă de iarnă, concurs de concurs.

Sînt anunţaţi cei 15 de azi. Pe ecrane, vor apare, ca şi pe pîrtie, cînd unul, cînd celălalt. Doar deschizătorii coboară simultan.

Start! «Semenic» îl trimite în frunte pe Horst, un roşcovan ştiut de cei de la «Postăvarul». Dacă nu va omite să se înscrie corect în prima turnantă, sigur le va ataca fără greşeală pe celelalte. Trecerea liniei de sosire smulge aplauze pe Postăvar. N-a uitat nimic. Transmisia de televiziune, urmărită pe ecranele de aici, au arătat concurînd un campion veritabil.

Al este al şaselea. Din tribună, Den îi urmăreşte gesturile care se vor calme dincolo de linie plecării în cursă.

Aparatul-brăţară clipeşte, pulsînd o lumină roş-vişinie, pe un fond muzical abia perceptibil. Declanşează butonul «emiţător-receptor» şi aude instantaneu vocea bunicii. «N-a uitat să-şi pună fularul? Să stai cu ochii pe el!» Despre Al e vorba, cînd iese din casă, grija bunicii e să nu ducă lipsă nici de lucruri, nici de sfaturi, de nimic. «Nu plec de la televizor, să-i spui!» Ştie Den şi fără să i se mai repete de fiecare dată, putea fi sigură că la bunici şi nu numai la ei, televizorul a fost aprins de dimineaţă, direct pe canalul transmisiilor sportive. Să-l avertizeze pe Al? Era ca şi cum i s-ar reaminti că zăpada este şi astăzi tot albă.

«Tocitarii» fierb în sos propriu. Juriul a decis, ca de-obicei, probele abia acum, după formarea echipajelor: FIZICA pentru «Semenic», MATEMATICA pentru «Postăvar». Prin urmare, bănăţenii vor redacta problema de matematică adresată colegilor din Bucureşti şi vor trebui să răspundă la chestionarul de fizică formulat de ei. Mici exerciţii de amuzament, ca orice întrecere făcută să stîrnească ambiţii, să descreţească fruntea, lucruri simple dar nu odată hotărîtoare în clasament.

Un oftat la scara amfiteatrului se înalţă ca un tăvălug de fum, ca o trombă proiectată spre cer din potcoava multicoloră în spaţiul căreia se sfîrşeşte cursa de pe Postăvar. Comentatorul de televiziune face precizări în timp ce pe marile şi mai mult ca sigur pe micile ecrane faza se reia cu încetinitorul: în porţiunea cea mai învolburată a traseului de pe Semenic, concurentul cu nr. 7 a avut o pană. Defecţiune la aparatul de corecţie de la piciorul stîng. Patinează cîteva fracţiuni de secundă doar pe dreptul. Dezechilibrul este inevitabil. Un nor de zăpadă marchează locul aterizării sportivului nenorocos. Deci, zero puncte.

«Într-o urnă se introduce bile numerotate în ordinea obişnuită: 1, 2, 3, 4, 5... şi aşa mai departe. Se procedează în felul următor: cu 1 minut înainte de prînz sînt puse înăuntru numerele de la 1 la 10, dar se scoate cifra 1; cu 1/2 minut înainte de prînz se introduc numerele de la 11 la 20 şi se extrage numărul 2; cu 1/3 de minut înainte se pun numerele de la 21 la 30 şi se scoate numărul 3. Operaţia continuă. Întrebare: cîte numere sînt în cutie la ora prînzului?»

Este problema transmisă de pe Semenic grupului «Postăvar». O eventuală preocupare în plus pentru spectatorii amatori de matematică în aer liber. La fiecare nouă coborîre anunţată, numele concurentului e refuat de glasurile de şcolari din tribune şi repetat pînă cînd acele cronometrului încremenesc la trecerea liniei de sosire. Nu se face economie de exclamaţii cînd pe ecran apar «dansatorii» de pe Semenic. Cîte un reşiţean rătăcit în asistenţă îşi deconspiră identitatea celor de acasă, vocalizînd prea tare la demonstraţiile de virtuozitate.

«Doi cosmonauţi au ieşit din nava spaţială pentru a face o partidă de baschet. Regulamentul prevede ca mingea să fie aruncată de la unul la altul pînă cînd unul din jucători iese în afara terenului de joc. La depăşirea «liniei de margine» pierde un punct. Se cere: descrierea desfăşurării meciului. Atenţie: se interzice folosirea motoarelor individuale pe durata timpului de joc!»

Textul este remis celor de pe Semenic. Odată cu ei, află şi telespectatorii şi, evident, spectatorii din tribune.

— Den... Den!

O scutură de umăr, umezindu-i obrazul cu degetele abia scoase din zăpadă. Deschise ochii încet, privi o clipă nedumerit, îşi privi mîinile în care ţinea calculatorul — pix şi carnetul cu însemnări. Singură, în fotoliul ei din amfiteatrul pustiu, pustiu. Pîrtia, drept în faţă, în linişte şi pace. Se uită la mutra nedumerită a lui Al, schimbată în zîmbet, sare drept în picioare, îl îmboldeşte cu ochii, încercînd să-l ghicească înainte de a scoate o vorbă:

— Cine a cîştigat?

(VA URMA)

Porumbelul lui Boris

Însemnări de OVIDIU ZOTTA

Desen de Nataša Hariňova, 10 ani, Bratislava.

Porumbelul se uită mirat la Boris, întrebîndu-l, cu ochii lui rotunzi, ce vrei de la mine, nu cumva îmi dai drumul? Boris îi mîngîie penajul cenușiu, de ce să nu-ți dau drumul? Eu am încredere în tine, vreau să văd dacă și tu ai încredere în mine, poftim, zboară!

Porumbelului abia îi crescuseră ca lumea aripile, era tînăr, nu cunoștea prea multe despre lumea din afara cuibarului. Decolă ca un mic avion rapid, se ridică în înaltul cerului, descriind cercuri din ce în ce mai largi deasupra orășelului Malacky. Acum putea să vadă o mulțime de lucruri noi, clădiri, automobile și chiar Bratislava. Era un porumbel viguros și îndrăzneț, Boris îl crescuse cu grijă, așa cum crescuse mulți alți porumbei din acest soi, avea experiență, știa că se va reîntoarce, totuși, ca și în alte împrejurări asemănătoare, încerca un sentiment de îndoială. Orizonturile sînt largi, un porumbel tînăr se poate lesne rătăci. Dar trebuie să riști, altfel cum l-ai mai putea deprinde cu zborul?

Nu peste mult, punctul mișcător reapăru, se făcu din ce în ce mai mare și, încă năucit de primul zbor, porumbelul ateriză lîngă Boris, ciugulind grăunțele care-l așteptau. Boris surîse, mulțumit. Totul se petrecuse așa cum trebuie

La școala «Dr. Josef Dérerá» din Malacky, stăm de vorbă cu colegii lui Boris Borodajkevič. Pentru ei, acel divertisment columbofil nu este o aventură. Majoritatea cresc porumbei, iepuri, fazani, dar și păsări de curte.

— Sînteți gospodari!

— Și biologi, precizează Maria Greganova. E o activitate organizată. Sigur, ne și distrăm cu ocazia asta, dar lucrăm științific.

— Ce urmăriți?

Răspunsurile sosesc pline de chibzuială:

—Studiem viața păsărilor și animalelor mici.

—Încercăm să găsim soluții pentru a le adapta mai bine la mediul ambiant. Știți, poluarea...

— Îmbunătățim soiurile.

— Participăm la concursuri. Am fost și premiați.

— Vreți să deveniți biologi?

Nu neapărat, dar orice om trebuie să cunoască, să iubească și să ocrotească natura, indiferent de îndeletnicire. Mulți dintre ei, aflăm, și-au și ales meseriile în care vor lucra în industrie și în agricultură.

— Cum de v-ați hotărît?

Școala a organizat mai de mult o comisie alcătuită din profesori, părinți, muncitori de la diferite întreprinderi și reprezentanți ai autorităților locale. Aceștia urmăresc timp îndelungat, cu atenție, activitatea copiilor, rezultatele lor la învățătură, preferințele pentru anumite obiecte școlare, interesul față de diferite domenii, aptitudinile, felul de a fi. În cele din urmă, comisia îi spune fiecărui elev în parte: «Iată, tu ai fi potrivit să lucrezi în cutare meserie», înfățișîndu-i, temeinic, argumentele pe baza cărora s-a ajuns la această concluzie. Elevii nu sînt obligați să țină seama de recomandări, totuși, foarte mulți le urmează întrucît le clarifică propriile aspirații.

Bineînțeles, ei nu așteaptă absolvirea școlii pentru a se iniția în diferite meserii. La Casa pionierilor din Bratislava, (unde au fost realizate și fotografiile pe care le vedeți în această pagină) poți să construiești un cart, un aparat electronic sau un personaj pentru teatrul de păpuși, să observi mișcarea stelelor sau a moleculelor, să citești o carte rară sau să scrii o scrisoare unui prieten. Unui prieten din România, de exemplu, de ai cărei pionieri copiii cehoslovaci se simt foarte apropiați. La «Camera prieteniei», Iveta Nagova, Milan Durech și Maria Tóthova ne arată, cu drag, printre amintirile de la pionierii români, o medalie a cunoscutului nostru concurs republican de creație științifică și tehnică al pionierilor și școlarilor. «Noi știm — spune Iveta — că această medalie este decernată copiilor care realizează lucrări deosebite. Le urăm colegilor români să primească multe asemenea medalii și să devină oameni de știință la fel de însemnați ca învățații ale căror chipuri se află pe aceste medalii». După cum știți, e vorba de efigiile lui A. Vlaicu, H. Coandă și D. Leonida.

Tovarășul Tibor Brzobohati, directorul «Casei pionierilor», ne vorbește despre dorul cu care copiii de aici așteaptă vacanța de vară pentru a se întîlni în taberele internaționale și în excursii cu copiii români.

Domoală și viguroasă, Dunărea oglindește clădirile Bratislavei, ducînd un străvechi și mereu nou mesaj de prietenie.

În vitrina magazinului de discuri, o mapă cu fotografia unui celebru interpret: Nicolae Herlea.

La librăria «Alpha», răsfoiesc un foarte frumos volum, abia ieșit de sub tipar, «România», ghid turistic, apărut în editura pragheză «Olympia», 168 de pagini, fofografii încîntătoare, descrieri emoționante ale meleagurilor noastre și un substanțial număr de pagini conținînd un dicționar frazeologic româno-ceh.

Pe cer se rotește un porumbel. Să fie tot al lui Boris? În orice caz, e al unuia dintre copiii cu care am făcut cunoștință și cu care am rămas prieteni. Mai precis, cu care eram prieteni încă înainte de a ne vedea.

Un milion de prieteni

POȘTA CUTEZĂTORILOR REDACȚIEI

O PREMIANTĂ NEMULȚUMITĂ DE... PREMIU!

S-ar zice că un răsfățat al notelor mari e mai tot timpul radios de mulțumire. Așa este.

Dar nu întotdeauna!

Corespondenta mea **Silvia Alina Ghiță**, din clasa a cincea B, Școala generală 2 — Galați, învață excelent (se vede și din redactarea scrisorii clare, concise, cu argumente și fără nici o poticneală gramaticală).

Nemulțumirea ei se referă la faptul că printre colegi se află cam mulți care șchioapătă îngrijorător și la diferite materii, și la purtare.

Ea mă întreabă «Care ar fi soluția?» Pînă aici nimic nou. Primesc destule scrisori în care elevi foarte buni contabilizează suspect de darnici numele colegilor «cu care nu știm ce să ne mai facem». Aceste tînguieli nu-mi prea plac; normal ar fi ca el, elevul eminent, să acționeze pentru îndreptarea situației, nu să se văicărească demagogic!

Silvia Alina **e altfel.**

A invitat acasă la ea colegi mai slabi la matematică, să recapituleze, să rezolve probleme: **«Am așteptat în zadar, n-a venit nici unul».**

S-a dus ea însăși acasă la o colegă foarte firavă la învățătură, propunîndu-i să-și facă lecțiile împreună: **«Pur și simplu am fost invitată afară de părinții ei, care nu-și dau seama de situația fetei.»**

Există, ce-i drept, și cazuri cînd din partea unui «ales al catalogului» se întîmplă ca propunerea de ajutor la învățătură să fie făcută pe un asemenea ton de jignitoare superioritate încît, simți că nu de soarta ta îi arde lui, ci de a-și completa propriul «palmares» cu încă un motiv de laudă.

Să fie cazul Silviei Alina? Cu neputință. Nu «pîrăște» pe nimeni, nu dă nume, nu e nici măcar mînioasă, dimpotrivă, are, în scrisoare, numai accente prietenești la adresa întregii clase și, pline de prețuire, față de profesori. Dacă e supărată pe cineva, ei bine, e supărată pe... ea însăși.

«Nu pot sta liniștită în banca mea, așteptînd indiferentă premiul pe care îl voi primi la sfîrșitul anului școlar. Uneori, simt că dacă situația la învățătură a acestor colegi nu se îndreaptă îmi va fi foarte greu, poate chiar imposibil să mă duc la serbare, pentru a-mi lua premiul!»

Silvia Alina duce o luptă generoasă. Nu pentru **ea**, ci pentru **alții**. Încă n-a obținut nici un succes. Totuși, eforturile și gîndurile ei și sinceritatea și tristețile și frumoasa ei încăpățînare constituie de pe acum o izbîndă, nu mai puțin prețioasă decît o notă maximă, o poezie reușită sau o victorie sportivă.

Ar fi interesant să-mi spuneți și voi ce credeți.

Ar fi **obligatoriu** să aflu ce cred colegii ei din **clasa a cincea B, Școala generală nr. 2 din Galați.**

Așteptăm!

Pe joia viitoare, prieteni.

Ov. Z.

Ca de-obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni».**

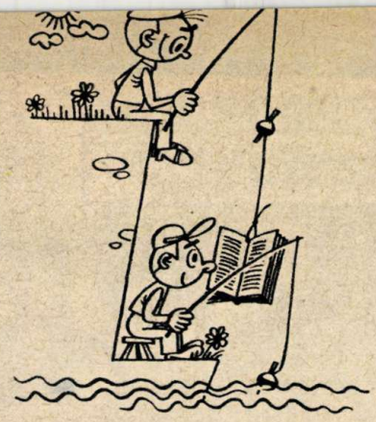

NIC NICOLAESCU

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI

Strămoșul automobilului

Automobilul își datorează existența unui mare număr de invenții, descoperiri și tehnici noi, dintre care trebuie reținute: electromagnetul (Ampère, 1830), fenomenul de inducție (Faraday, 1831), bobina de inducție (Ruhmkorff, 1885; avea să stea la baza construirii magnetoului și delcoului). În 1859, Planté descoperă acumulatorul, în 1838 Goodyear realizează vulcanizarea cauciucului, în 1870 Gramme construiește mașina generatoare de curent electric. Și să nu uităm că în 1830 au fost forate primele puțuri de petrol, combustibil ce va deveni principala sursă de alimentare al viitorului motor cu ardere internă.

Ar fi nedrept dacă am omite și contribuția motorului cu abur la construcția motorului cu ardere internă, acestea avînd o serie de mecanisme comune: cilindrul, pistonul, mecanismul bielă-manivelă, regulatorul Watt și altele.

Strămoșul automobilului a fost realizat în 1860 de Etienne Lenoir. Născut în orășelul Mussy din Luxemburg, Lenoir era un bun mecanic. În 1860 el obține un brevet pentru inventarea motorului cu gaz. În memoriul înaintat pentru obținerea brevetului, el înserează o frază deosebit de semnificativă pentru ceea ce va urma peste cîțiva ani: «Îmi rezerv dreptul de a folosi și un altfel de gaz decît cel de iluminat, cum ar fi gazul bicarburant, hidrogenul, gazul sulfuros și, în sfîrșit, orice material în măsură de a fi aprins în cilindru în prezența oxigenului din aer.»

Într-adevăr, doi ani mai tîrziu Lenoir își materializa promisiunea cu ajutorul petrolului. Autovehiculul lui Lenoir se prezenta sub forma unei trăsuri care avea în partea din spate un spațiu complet închis, în care era plasat motorul. Aici se mai aflau un rezervor cu gaz, bobina Ruhmkorff, un element galvanic. Sub bancheta călătorilor se găsea rezervorul de apă necesar răcirii. Trăsura era condusă printr-un volan prin care se acționa un sector dințat fixat la roata din față. O manivelă situată la îndemîna șoferului acționa o frînă, iar un robinet era folosit pentru a opri intrarea gazelor, oprind astfel motorul.

EMIL MUNTEANU
RETEVOESCU

DAN VASILE

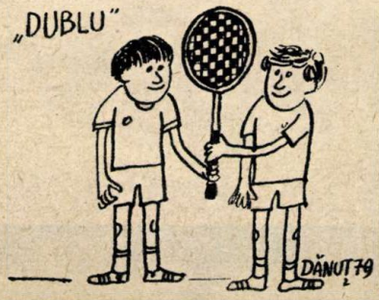

FILATELIE: Plicurile „Prima zi"

Alături de emisiunile filatelice, reprezentate prin serii complete de timbre poștale, de peste două decenii, apar plicurile «Prima zi». Acestea sînt confecționate și tipărite prin comenzi speciale, au o grafică apropiată de subiectul emisiunii filatelice respective, timbrele fiind aplicate pe plicuri și obliterate cu o ștampilă anume, datată cu ziua primei apariții a seriei poștale.

Cel dintîi plic «Prima zi» — de fapt este vorba de două plicuri — se pare că a fost pus în circulație o dată cu emisiunea «Agir-1947», ca o emisiune particulară, într-un tiraj de numai 400 exemplare, obliterate cu ștampila Poștei Române.

Urmează, din 1949, apariția regulată a plicurilor «Prima zi», confecționate la Fabrica de timbre. Numărul acestora oscilează între șase în 1959 și 46 în 1964, ca astăzi să ajungă la un total de aproape 1 000. Unele constituie rarități pe plan mondial, cum sînt: «Jocurile Olimpice, Roma 1960», emisiune specială, și «Ranger 9».

Nu putem încheia rubrica de față fără a aminti de unul dintre plicurile «Prima zi» ale anului 1969, cel emis cu ocazia centenarului căii ferate București Filaret—Giurgiu, francat cu marca festivă a centenarului și anulat cu ștampile speciale, reproducînd desenul celor care au fost folosite, acum un veac, de oficiile poștale ale celor două gări. De asemenea, s-a aplicat ștampila roșie «Tren» și indicația «Călugăreni», numele locomotivei de pe vremuri.

Plicurile «Prima zi» se constituie tot mai mult ca un capitol aparte al filateliei, care atrage mereu noi adepți. Ele pot fi catalogate și păstrate în clasoare speciale, atît cronologic cît și pe teme, asemănător timbrelor poștale: sport, cosmos, picturi, construcții etc.

I. PENESCU

POMPILIU

Din cîte triunghiuri este alcătuit desenul nostru?

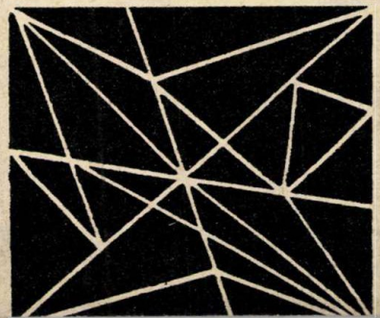

Cupon de participare
„COPIII ÎN FILATELIE"
ETAPA A V-A

.....

.....

„COPIII ÎN FILATELIE"

Etapa a V-a

O serie filatelică formată din șase valori redă un copil cu un fluture, apoi un alt copil lansînd un porumbel, un copil învățînd să scrie, un pionier cu navomodele, copii la diverse activități într-o tabără pionierească și alte momente din viața copiilor noștri. Cînd a apărut această serie, intitulată «Copii»?

Întrebările de concurs apar pe etape. Participanții vor trimite toate răspunsurile la un loc, după apariția ultimei întrebări (a opta), alături de cupoanele care însoțesc etapele concursului.

Dacă veți face o încrucișare corectă folosind cuvintele de 2—7 litere, veți obține pe cele 3 coloane însemnate cu asterisc 6 noțiuni din domeniul agricol.

2 litere: RO, RA, AR, RB, LE, DS, AA, AT, AG, RC, RE.
3 litere: ACE, GER, CNA, ARB, ERA.
4 litere: APOS, ARAL, AGRO, RARA, SUEZ, RASE.
5 litere: ESTER, ARACI, UMBRA, SITAR.
7 litere: TURAȚIE, DISEARĂ, ARĂTURA.

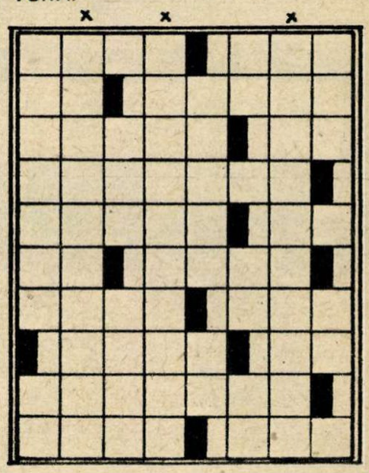

Cutezătorii

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA

Prezentarea artistică: POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică: NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11228, București.

12 pagini, 1 LEU

index 41033

BUREBISTA

9

Scenariu:
VASILE MĂNUCEANU

Desene: **SANDU** și
THEODORA FLOREA

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: Burebista, înțeleptul și viteazul rege, îi unește pe daci într-un singur stat. Spre a pune capăt expedițiilor vrăjmașe prădalnice, Burebista îi înfruntă pe celții lui Cristosiros, zdrobindu-i într-o bătălie hotărîtoare.

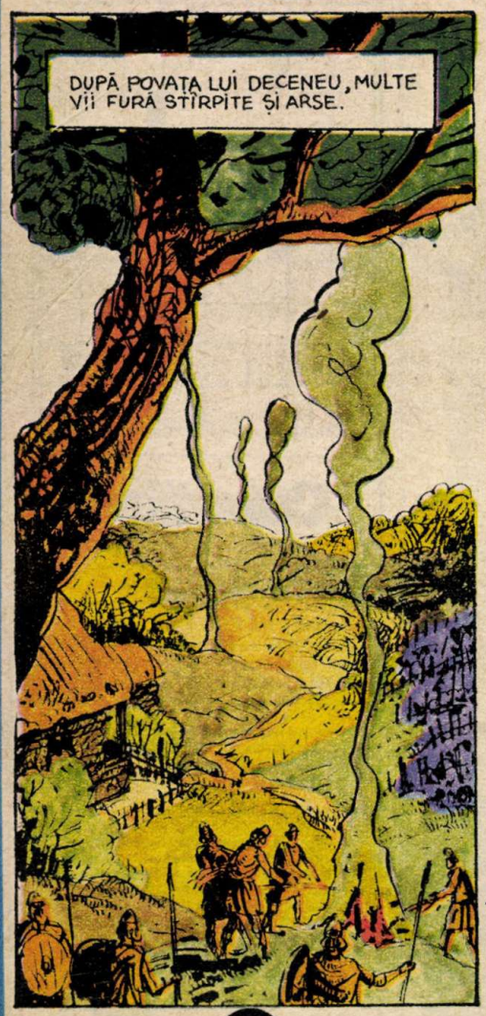

(VA URMA)

JOI, 26 aprilie 1979.
anul XIII (nr. 604)

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NATIONAL
AL ORGANIZATIEI PIONIERILOR

Cîntec de primăvară

De soare și de cîntec
ni-i înflorită glia,
De muncă, biruințe
și gînd cutezător!
Cînd spunem **Ceaușescu**
noi spunem **România!**
Cînd spunem **Ceaușescu**
noi spunem **viitor!**

DOINA GALAN
clasa a VI-a, Bilca, Suceava

În pag. 10: «Soare pentru toți copiii lumii»

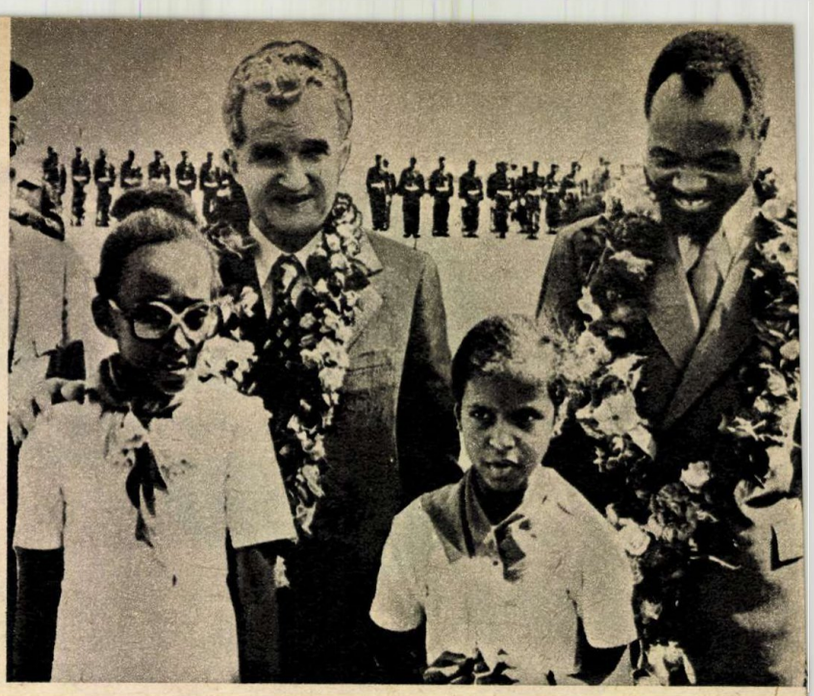

ÎNALTĂ SOLIE DE PACE, PRIETENIE, SOLIDARITATE ȘI COLABORARE INTERNAȚIONALĂ

Itinerarul înaltei solii de pace, prietenie, solidaritate militantă și cooperare internațională a României, ce se desfășoară în aceste zile de aprilie într-o serie de state de pe continentul african, a cuprins, în continuare, alte două state africane prietene situate în emisfera australă: Republica Zambia și Republica Populară Mozambic.

Vizita oficială de prietenie, întreprinsă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și tovarășa Elena Ceaușescu la invitația președintelui Partidului Unit al Independenței Naționale, președintele Republicii Zambia, dr. Kenneth David Kaunda și a doamnei Betty Kaunda, a prilejuit calde și entuziaste manifestări de stimă și prețuire din partea locuitorilor țării față de înalții soli ai poporului român, față de bunele relații stabilite între cele două state în cele mai diverse domenii. Momentul central al vizitei în Zambia l-au constituit convorbirile la nivel înalt româno-zambiene, încheiate cu semnarea unor importante documente.

Convorbirile oficiale de la Lusaka au abordat atît probleme ale relațiilor bilaterale cît și probleme internaționale de interes comun.

Cu vibrante manifestări de stimă și considerație au fost întîmpinați înalții soli ai poporului român și în Republica Populară Mozambic, unde tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu au întreprins o vizită oficială de prietenie, la invitația tovarășului Samora Moises Machel, președintele FRELIMO, președintele Republicii Populare Mozambic, și a soției sale, Graça Machel. Primirea deosebit de călduroasă care a fost pregătită șefului statului român reprezintă o expresie concludentă a stimei și respectului poporului mozambican față de personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, față de realizările României socialiste, față de politica sa activă, dinamică și constructivă, de solidaritate militantă cu popoarele africane.

Dialogul la cel mai înalt nivel a pus în evidență largile posibilități de extindere a colaborării dintre cele două partide și popoare, în spiritul solidarității militante, al luptei comune pentru pace, libertate și progres. Cei doi președinți și-au exprimat deplina lor satisfacție pentru rezultatele deosebit de rodnice ale vizitei și convorbirilor purtate, care deschid noi și ample perspective colaborării bilaterale și pe plan internațional dintre Partidul Comunist Român și Partidul FRELIMO, dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Mozambic, spre binele ambelor popoare, al progresului și păcii în lume.

Pe lîngă importantele valențe de cooperare economică, tehnico-științifică și culturală de interes reciproc, misiunea românească la nivel înalt pe continentul african are o deosebit de însemnată dimensiune politică — aceea de întărire a solidarității cu lupta împotriva imperialismului colonialist și neocolonialist, rasismului și apartheidului, pentru desăvîrșirea procesului de eliberare națională, împotriva încercărilor de menținere sau reinstaurare a rînduielilor de oprimare și exploatare a unor țări de către altele.

Plin de mîndrie patriotică, solidar cu strădaniile și lupta popoarelor africane, poporul nostru urmărește îndeaproape, cu deosebit interes, desfășurarea în continuare a înaltei solii de pace, prietenie și solidaritate militantă pe continentul african.

Prima lecție din noul trimestru școlar, în laboratorul de fizică (Foto: Gabriel Popescu, Școala generală nr. 18, Craiova).

TELEX PIONIERESC

FIECARE PIONIER — O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI: *pionierii de la* **Școala generală nr. 1, Reghin, județul Mureș,** *au organizat o tabără de muncă patriotică la I.A.S. Reghin, dînd ajutor părinților lor în campania agricolă de primăvară; totodată ei au participat și la amenajarea satului de vacanță de la* **Ideciu de Jos** ● *Pionierii din localitățile* **Dorobanțu, Hamcearca, Cerna, Horia, județul Tulcea,** *au participat la acțiuni de plantări și repicări de puieți, realizînd astfel peste 20 000 de ore de muncă patriotică; asemenea lor, pionierii din* **Luncavița, Frecăței, Nufăru, Agighiol, Garvăn** *au lucrat, cu spor, în sere și solarii.* ● *Tot atîtea fapte frumoase de muncă au adunat în «palmaresul» lor pionierii din localitatea* **Certeze, județul Satu Mare,** *care au făcut să înflorească și mai mult comuna lor în straiele primăvăratice ale naturii acestui anotimp* ● *Amfiteatre ale hărniciei pionierilor din comuna* **Ivănești, județul Vaslui:** *ei au cules cu spor și pricepere plante medicinale ale acestui anotimp* ● *100 ha de islaz au fost primenite de către 300 de pionieri, harnici gospodari din comuna* **Măstăcani, județul Galați.**

● **«Porți deschise absolvenților».** *Pionierii claselor a VIII-a de la școlile generale de pe raza comunei* **Măraşu,** *au vizitat Grupul școlar «Progresul» și Grupul școlar de construcții din Brăila. Drumul spre viitoarea meserie se anunță promițător, iar pașii spre el trec și în acest trimetru pe cărările luminoase ale notelor bune. Un gînd pe care îl împărtășesc, la rîndul lor, pionierii din Măraşu.*

«Telex-ul pionieresc» continuă să înregistreze numeroase vești ce sosesc din țară, privitoare la frumoasele fapte de muncă ale pionierilor. Rămînem pe recepție!

Sub soarele primăverii și... al muncii! (Foto: Adrian Nicolae, clasa a VIII-a, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Ploiești).

DOCUMENT

Un aspect al uriașei demonstrații antifasciste de la 1 Mai 1939 din București.

Partidul Comunist Român încredințase sarcina de a organiza această puternică manifestație muncitorească unor cadre de nădejde. Tînărul conducător comunist, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care avea atunci 21 de ani, a desfășurat cu acest prilej o puternică acțiune de mobilizare și de organizare a clasei muncitoare, remarcîndu-se prin strălucita sa capacitate de luptă revoluționară. De altfel, încă de la o fragedă vîrstă, s-a bucurat de o deosebită încredere și apreciere în rîndurile cercurilor muncitorești prin activitatea sa în rîndul tineretului, în cadrul Comitetului Național Antifascist, pentru curajul neînfricat cu care înfruntase tribunalul și închisoarea.

Alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu se afla, în primele rînduri ale activității revoluționare, cea care avea să devină tovarășa sa de luptă și de viață, Elena Petrescu (Ceaușescu).

O PAGINĂ EROICĂ DIN LUPTA CLASEI MUNCITOARE:

1 MAI 1939

Sărbătorirea a 40 de ani de la demonstrația antifascistă și antirăzboinică de la 1 Mai 1939, concomitent cu aniversarea a 35 de ani de la făurirea Frontului Unic Muncitoresc și a 90 de ani de la hotărîrea primului Congres al Internaționalei a II-a care a consacrat ziua de 1 Mai ca Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc — constituie un minunat prilej pentru relevarea luptei eroice a clasei muncitoare din țara noastră, pentru libertate socială și națională, pentru îndeplinirea aspirațiilor de progres, libertate și independență ale maselor largi populare.

În anul 1890, clasa muncitoare, din țara noastră, continuînd tradiția armindenului — sărbătoarea populară a primăverii — a sărbătorit primul 1 Mai prin entuziaste întruniri și manifestații.

An de an, ziua de 1 Mai și-a lărgit înțelesul și menirea. Dacă la început ea nu însemna decît ziua revendicării de bază — 8 ore de muncă — mai pe urmă ea și-a lărgit conținutul înglobînd în lozincile ei mai toate celelalte revendicări economice. Cu timpul și în special după crearea Partidului Comunist Român, ziua de 1 Mai a încadrat cu vigoare în manifestațiile ei revendicările politice și sociale, făcînd din această sărbătoare o zi de intensă și energică exprimare revoluționară a maselor muncitoare.

MOMENT DE EXCEPȚIONALĂ IMPORTANȚĂ

În succesiunea acțiunilor demonstrative desfășurate în România antebelică cu ocazia sărbătoririi zilei de 1 Mai, se detașează — ca un moment deosebit, ilustrînd cu vigoare rolul clasei muncitoare, forța partidului nostru comunist și avîntul luptei antifasciste — marea manifestație de la 1 Mai 1939. **«Creșterea avîntului mișcării antifasciste din România** — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — **se oglindește în valul acțiunilor de luptă care au avut loc în această perioadă, în**

ION ARDELEANU

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

Partidul

Partid,
Nume plin de voință,
La fel ca patria,
La fel ca România!
Partidul urcă treptele de ani,
Ce duc în sus,
Spre viitor,
Spre soare,
Odată cu înflorirea noastră.

LUCREȚIA MUȘAT
Școala generală nr. 2, Făgăraș

Patria

Patria e leagănul copilăriei
Și casa în care m-am născut
Și pacea și dreptatea României
Și tot ce e mai scump pe-acest pămînt.
Patria e strămoșescul ogor
Și munții înalți cu rîuri cristaline
Și tot ce-a făurit acest popor
Pentru ca noi să ne mîndrim în lume.

FLORINELA CAPOTĂ, clasa a III-a,
Școala generală Crasna Deal, jud. Gorj

Intâi Mai — Sărbătoarea Muncii

O carte poştală editată la Reşiţa, 1907, de către mişcarea muncitorească, cu prilejul zilei de 1 Mai.

1 MAI 1939

(URMARE DIN PAG. 3)

marile demonstraţii antifasciste organizate la 1 Mai 1939 sub semnul împotrivirii poporului nostru Germaniei fasciste, pentru libertăţi democratice, pentru apărarea independenţei ţării».

Ca să înţelegem mai bine semnificaţia marii demonstraţii antifasciste de la 1 Mai 1939 — înalt exemplu de ridicare curajoasă la luptă a clasei muncitoare, de strălucită forţă de organizare a comuniştilor români — trebuie să cunoaştem cîteva date legate de acel moment istoric. În ţară se instaurase dictatura regală care oprima fără cruţare orice încercare de luptă a clasei muncitoare, dictatură urmată, la scurtă vreme, de o guvernare legionară, în care fascismul s-a manifestat în tot ce avea mai odios. Pe plan extern, hitlerismul devenea tot mai ameninţător. Ocuparea Cehoslovaciei de către armatele hitleriste avertiza că forţele cotropitoare nu aveau să se oprească acolo şi că independenţa României era în primejdie. **În aceste condiţii, Partidul Comunist Român a fost singurul partid care a demascat neînfricat ororile fascismului, chemînd masele muncitoare la lupta împotriva primejdiei hitleriste ce ameninţa independenţa şi suveranitatea ţării.**

Uriaşa demonstraţie din 1 Mai 1939 a arătat cît de puternică şi cît de mare este forţa clasei muncitoare de antrenare a maselor în lupta pentru o cauză dreaptă, cîtă forţă revoluţionară a dovedit dintotdeauna Partidul Comunist Român în lupta sa consecventă pentru apărarea intereselor clasei muncitoare, ale întregului popor.

Un rol deosebit în pregătirea memorabilului eveniment de la 1 Mai 1939 l-a avut munca desfăşurată de partid în cadrul breslelor muncitoreşti pe care autorităţile vremii încercau să le folosească pentru a împiedica lupta revoluţionară a clasei muncitoare.

Deosebit de rodnică a fost activitatea desfăşurată de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, de alţi tineri comunişti — printre care Elena Petrescu (Ceauşescu), Gheorghe Velcescu, Eftimie Iliescu, Gheorghe Prodan, Ilie Căpăţînă — în cadrul cercurilor culturale ale breslelor muncitoreşti pentru a imprima acestei activităţi un conţinut educativ, menit să insufle maselor o atitudine dîrză în apărarea celor mai scumpe idealuri ale muncitorimii, ale tuturor oamenilor muncii. Prin acţiunea tinerilor revoluţionari, numeroase manifestări organizate sub egida cercurilor culturale s-au înscris — în pofida restricţiilor impuse de autorităţile vremii — pe linia strîngerii unităţii de acţiune a forţelor muncitoreşti, combaterii fascismului şi apărării independenţei şi integrităţii teritoriale a ţării.

ÎN ACELE ZILE, LA BUCUREŞTI...

Campania politică a P.C.R. de sărbătorire a zilei de 1 Mai 1939 s-a desfăşurat în condiţii specifice, diferite de anii precedenţi. Aceasta se datora faptului că autorităţilor le trecuse prin minte ideea fătarnică de-a imprima întrunirilor muncitoreşti un caracter aşa-zis «legal», de... sprijinire a regimului de dictatură regală. În acest scop, autorităţile au convocat, la Bucureşti, chiar la 1 Mai, un Congres al breslelor găzduit în principala sală de cinematograf a Bucureştiului, «Aro» (azi «Patria»). Paralel cu congresul, guvernul a autorizat alte două mari întruniri: în sala «Tomis» — pentru muncitorii şi funcţionarii organizaţi în bresle, şi în sala «Eintracht» — pentru meseriaşi şi micii patroni. Potrivit «programului» apropiat şi anunţat oficial, urma ca la sfîrşitul congresului şi întrunirilor toţi participanţii să se adune în Piaţa Romană, de unde, în frunte cu oficialităţile prezente la aceste manifestări, să se organizeze o «defilare» prin faţa Palatului regal, iar apoi să se meargă la Mormîntul Eroului Necunoscut din «Parcul Libertăţii». Îngrijorate de eventualitatea unor surprize din partea forţelor democrate, autorităţile efectuaseră o seamă de arestări în rîndul comuniştilor. În aceste condiţii, Partidul Comunist Român, călit la şcoala luptelor revoluţionare, a dat dovadă de o deosebită capacitate de organizare şi a pregătit marea demonstraţie de la 1 Mai 1939, şi anume în spiritul luptei revoluţionare, înscriind astfel una din cele mai strălucite pagini din istoria Partidului Comunist Român.

Pentru conducerea întregii acţiuni, s-a constituit o comisie alcătuită din cadrele de bază ale partidului, între care se aflau Ilie Pintilie, Nicolae Ceauşescu, Constantin David, Alexandru Iliescu, Teohari Georgescu ş.a. Prezenţa tovarăşului Nicolae Ceauşescu dovedea marea încredere pe care tînărul în vîrstă de numai 21 de ani şi-o cîştigase ca militant revoluţionar, călit în mari confruntări politice şi de clasă. Pentru realizarea acţiunii, partidul nostru co-

Încă de la începuturile mişcării muncitoreşti, 1 Mai a fost zi nu numai de sărbătoare, dar şi de luptă. În ziarul «Lumea Nouă», organ al Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România, din 1 mai 1895, este înscrisă revendicarea politică: „Votul universal".

LUMEA NOUĂ

Traiască Intâiu Maiu!

VOTUL UNIVERSAL

Numărul festiv de 1 Mai (1934) al ziarului «Mineru», organ al muncitorilor din industria minieră.

MINERUL

Trăiască 1 Mai! Trăiască libertatea

munist a stabilit legături cu Partidul Social-Democrat și cu alte grupări politice de orientare democratică.

În dimineața zilei de 1 Mai 1939, Capitala căpătase un aspect aparte, impresionant prin marea mobilizare a forțelor proletare. Mii de oameni ai muncii, bărbați, femei, tineret, oameni de cele mai diferite profesii, se îndreptau spre sălile de întrunire. La ora 9 dimineața, sala și grădina cinematografului «Tomis» din Calea Călărașilor nr. 11 deveniseră neîncăpătoare pentru numărul mare de participanți. Comuniștii, muncitorii social-democrați înălțau deasupra mulțimii entuziaste pancarde cu revendicări muncitorești și antifasciste: **«Trăiască independența națională a țării!», «Să apărăm granițele împotriva agresorului hitlerist!», «Jos fascismul!», «Vrem 8 ore de muncă!», «Cerem mărirea salariilor!», «Vrem front patriotic!», «Unire cu toate popoarele democratice!», «Trăiască pacea!»**

O întrunire asemănătoare a fost organizată de către breslele de meșteșugari în sala «Eintracht» din Capitală.

După terminarea întrunirilor, miile de oameni ai muncii, încolonați, s-au îndreptat spre sale «Aro», unde avea loc Congresul breslelor. Participanții la Congres și la cele două întruniri muncitorești s-au întîlnit — în jurul orei 12 — în Piața Romană, de unde au pornit demonstrația căreia comuniștii i-au imprimat exact acel caracter de care se temuseră autoritățile: antifascist, antihitlerist și antirăzboinic. Pe străzile orașului au defilat 20 000 de oameni ai muncii, din piepturile cărora au răsunat cu putere chemările partidului comunist: **«Trăiască democrația!», «Vrem România liberă și independentă!», «Vrem respectarea granițelor!», «Trăiască muncitorimea unificată!», «Jos Garda de fier!», «Jos agenții hitleriști!», «Să ținem piept agresorului!», «Trăiască integritatea teritorială a României!», «Trăiască frontul popular antifascist!»**

În încheierea manifestației, care, potrivit programului, a avut ca punct final Parcul Libertății, s-a depus o coroană de flori la «Mormîntul Eroului Necunoscut» slăvindu-se eroismul ostașilor români căzuți în atîtea prilejuri pentru apărarea ființei noastre naționale și nu a potentaților vremii.

Din inițiativa comuniștilor și a muncitorilor social-democrați, în după-amiaza zilei de 1 Mai 1939 au fost organizate, de asemenea, pe Stadionul muncitoresc și în diverse păduri și locuri de agrement din jurul Capitalei diverse acțiuni cu caracter educativ patriotic, s-a extins acțiunea de colectare a ajutoarelor pentru luptătorii comuniști și antifasciști întemnițați fără milă de regimul burghezo-moșieresc, s-au lansat și scandat chemările la luptă ale partidului comunist. Cu acest prilej, agenții aparatului represiv au întocmit un raport în care se spunea: «Iliescu Eftimie și Nicolae Ceaușescu — ultimul fost condamnat la 3 ani închisoare pentru activitate comunistă, pedeapsă executată — au strigat în timpul serbării lozinca comunistă «Trăiască Frontul Popular».

...ȘI ÎN ȚARĂ

Manifestări asemănătoare, cu caracter patriotic, antifascist și antirăzboinic au fost organizate de muncitorii comuniști, socialiști și social-democrați în acel an și în numeroase centre economice ale țării: Timișoara, Arad, Cluj, Iași, Reșița, Ploiești, Deva, Constanța, Galați, Brăila, Tg. Mureș, Oradea, Bacău, Alba Iulia, în localitățile miniere de pe Valea Jiului.

Manifestările revoluționare și patriotice de la 1 Mai 1939 din România au constituit o mare victorie a Partidului Comunist Român, a politicii sale de Front unic cu celelalte partide muncitorești și democratice. Acele evenimente au fost pe larg comentate în cele mai diverse pături ale opiniei publice din țară și au avut un larg ecou peste hotare. Publicații din U.R.S.S, Marea Britanie, S.U.A., Elveția au subliniat caracterul profund revoluționar, antifascist și antirăzboinic al acestor acțiuni. «Conferința internațională pentru apărarea păcii și persoanei umane», ținută la Paris în zilele de 12—14 mai 1939, aprecia că manifestările din ziua de 1 Mai 1939 din București sînt «expresie a voinței maselor», «dovadă că poporul român se raliază la mișcarea antifascistă și că voința sa este de a lupta, în mod real, împotriva agresorului și fascismului».

Unitatea de acțiune pe care P.C.R a imprimat-o manifestațiilor revoluționare de masă de la 1 Mai 1939 constituia o perspectivă dintre cele mai mobilizatoare pentru activitatea politică de viitor a proletariatului român împotriva primejdiei fasciste, pentru apărarea independenței și suveranității naționale a patriei.

La temelia istoricelor transformări revoluționare care au jalonat ulterior viața politică a României — victoria insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste din august 1944, revoluția democrat-populară și munca creatoare, angajată a întregului popor pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate — se află și această pagină eroică înscrisă acum 40 de ani, marea demonstrație de la 1 Mai 1939, care rămîne îngemănată în istorie cu strălucitul exemplu de energie și consecvență revoluționară al tovarășului Nicolae Ceaușescu, cu marea forță de care a dat dovadă Partidul Comunist Român în cele mai grele împrejurări istorice.

FOTO

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

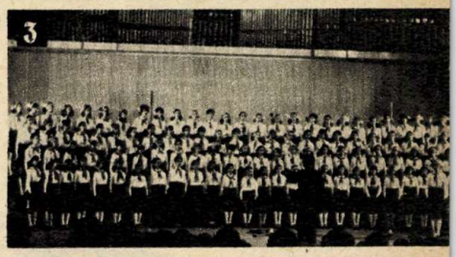

1: «Cartea în care ne oglindim» (Sala de lectură pentru copii de la Biblioteca municipală «Gh. Asachi», Iași. **Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei, Iași.**

2: Moment de destindere în aer liber. E recreația! **Foto: Lucia Krempanszky, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Oradea.**

3: O formație corală de prestigiu (Corul Școlii generale nr. 15, Buzău, locul I, etapa județeană, la Festivalul Național «Cîntarea României» — actuala ediție.) **Foto: pioniera Crina Stănescu, Buzău.**

4: Pe dealul «Fluieraș»... victorioșii (...la Cupa «Pionierul» pentru concursul de orientare turistică.) **Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei, Nehoiu.**

5: Pe șantierul noului edificiu care vă găzdui sala de festivități și sera noastră.) **Foto: Pionierii cercului foto, Școala generală nr. 4, Baia Mare.**

Nu uitați: **fiecare fotografie trebuie să aibă o explicație completă. De asemenea, să poarte pe verso numele, prenumele, clasa, școala și localitatea autorului.**

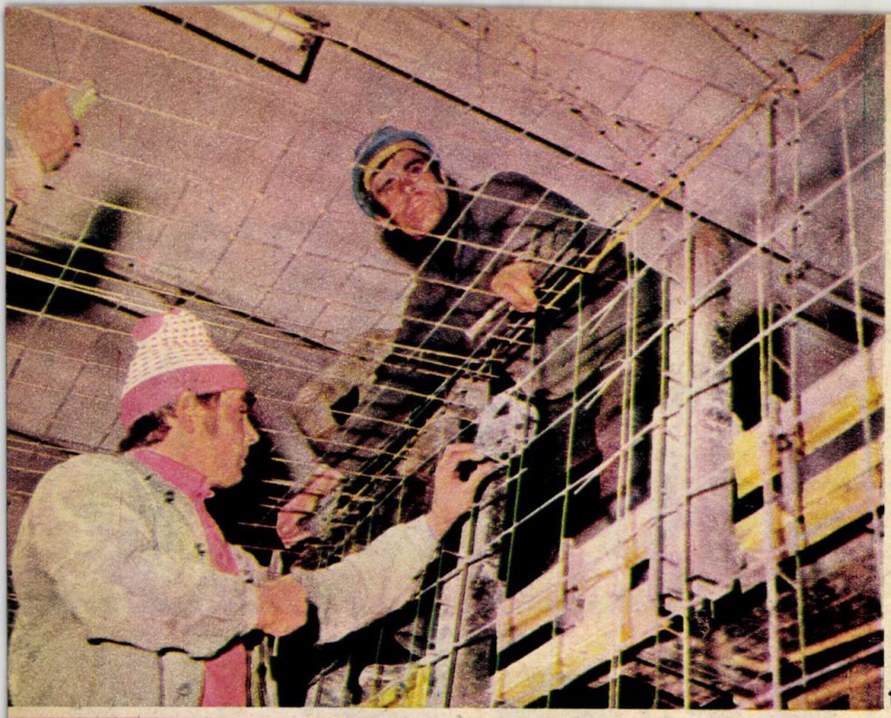

1

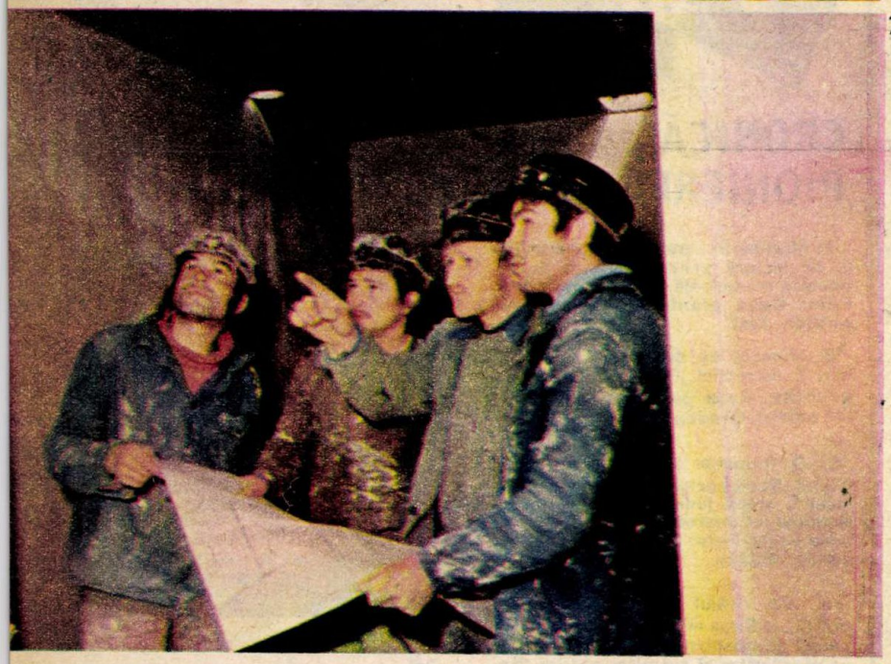

2

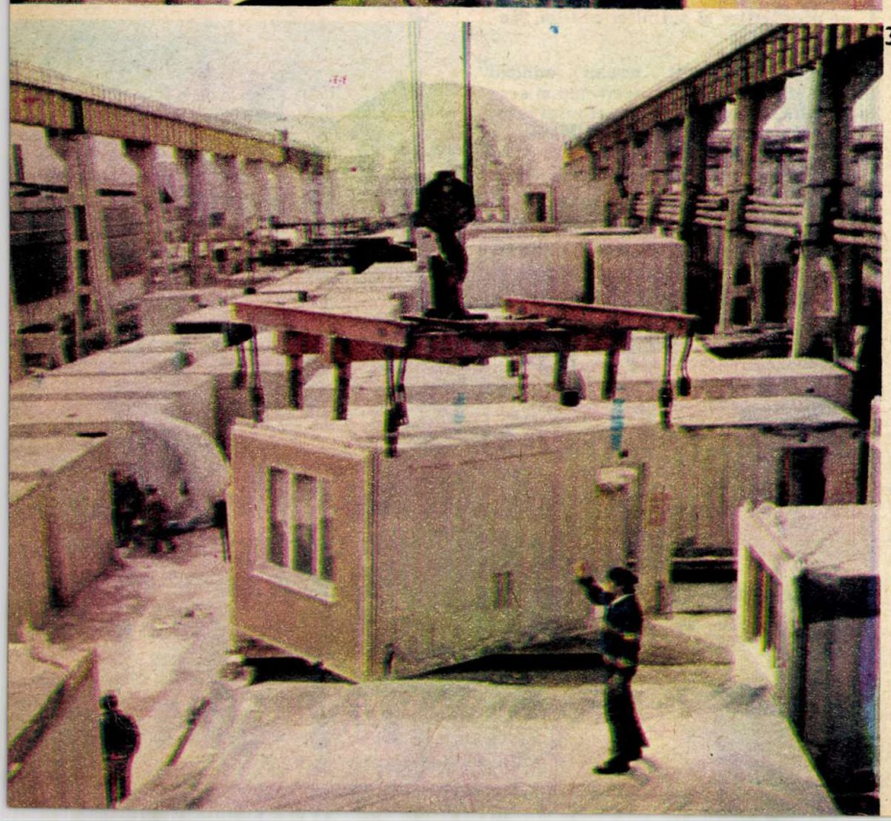

3

MUNCA FIECĂRUIA - IZVOR AL BUNĂSTĂRII TUTUROR

FABRICA DE CASE, ȘI OAMENII EI

Într-o zi din vara anului 1977, patru băieți din Rîmnicu Vîlcea, proaspeți absolvenți ai Liceului de construcții din acest oraș, se îndreptau împreună, cu geamantanele în mînă, spre gară. Porniseră la drum cu mari speranțe și cu multe visuri. Prima lor țintă — «Fabrica de case» din Brașov. Auziseră ei că în cadrul Întreprinderii de construcții industriale și montaje din Brașov, la ICIM — cum i se spune, fusese construită o fabrică în care — lucru aproape de necrezut pînă și pentru niște viitori constructori — apartamentele se produc **în fabrică**, sînt construite pe bandă rulantă. La fel ca tractoarele, camioanele, frigiderele și alte produse. Erau dornici să vadă «minunea» cu ochii lor.

A doua zi, cei patru foști colegi de școală și buni prieteni — Nicolae Vălimăreanu, Lucrețian Bercea, Nicolae Filip și Nicolae Popa — au sosit la Brașov, la Fabrica de case. Iar azi, după doi ani, sînt tot acolo. Activitatea întreprinderii nu mai e demult pentru ei «o minune» însă a rămas la fel de atrăgătoare ca în prima zi. Toți patru lucrează în același atelier al fabricii — cel de fasonare și montare a carcaselor metalice. «Țes», cu clestele și cu foarfeca, din fier-beton, plasele metalice care sînt încorporate în pereții de beton ai camerelor. Foștii colegi de liceu sînt colegi de muncă, iar din toamna anului trecut sînt și colegi de studențe la secția serală, specialitatea construcții, a Universității din orașul de la poalele Tîmpei.

Nicolae Vălimăreanu, puțintel mai vorbăreț decît ceilalți trei, ne explică, în numele tuturor, cum și de ce au rămas ei aici și nu s-au dus în altă parte, cît de bine se simt și ce bine au făcut că au procedat așa: **«Știam noi cîte ceva despre fabrica asta, dar ce-am găsit și-am văzut aici a depășit tot ce ne-am imaginat».** Nu-i greu de-nchipuit uimirea și încîntarea celor patru băieți cînd au văzut cum betonierele descarcă într-o parte a fabricii, iar în cealaltă apar încăperile apartamentelor gata finisate — zugrăvite și vopsite conform preferințelor fiecărui viitor locatar și cu toate instalațiile necesare montate. Așa că n-au mai stat pe gînduri, au rămas aici și acum nu le pare rău. Dimpotrivă chiar. Între timp, lucrînd efectiv, s-au convins și de alte avantaje: **«Faptul că aici calitatea este superioară, iar productivitatea cu 25—35% mai mare față de cotele atinse pe șantiere, că risipa de materiale de construcție, despre care credeam că într-o anume proporție este inevitabilă, aici a fost complet înlăturată, că beneficiarii se «bat» pentru apartamentele noastre, toate acestea ne-au făcut să ne simțim mîndri că lucrăm în fabrica aceasta. Și încă ceva: aici ni s-au oferit condiții de muncă și de viață foarte bune — cîștigăm bine, mîncăm la cantina fabricii și locuim într-unul din căminele ei de nefamiliști. Avem tot ce ne trebuie și poate că și asta a contribuit la faptul că toți patru am dat examen în toamnă și-am intrat la facultate.»**

Modest și măsurat la vorbă, ca de altfel toți lucrătorii din această fabrică, Ioan Cîndea, șeful atelierului de finisaj, unul dintre primii oameni care au îmbrățișat de la-nceput această idee și a trudit din greu pentru aplicarea ei în practică (s-a numărat printre cei care au construit cu mîna lor, cu aproape zece ani în urmă, primul element spațial — cum sînt denumite aici încăperile din care se compun apartamentele) ne spune că ea aparține unui colectiv, în frunte cu inimosul și destoinicul director al I C I M -ului, inginerul Emil Moldovan. Și enumeră și cîteva nume: arhitectul Lucia Găvănescu, inginerii Ioan Borș, Stan Fota și Ioan Paul, proiectantul Ioan Toma. Adaugă însă numai-decît: **«De fapt ar trebui să-i numesc pe toți oamenii de-atunci care au format primul colectiv al noii fa-**

▲ În drum spre șantier — un scurt popas în depozitul fabricii unde elementele spațiale sînt aranjate sub forma viitorului bloc.

1. În atelierul de fasonare și montare a carcaselor metalice.

2. Numeroși tineri veniți aici din toată țara sînt calificați la locul de muncă.

3. Elementul spațial — o sufragerie în imaginea noastră — e gata!

Prin folosirea noilor metode de construcție s-a ajuns în ultimul timp ca un bloc cu 20—28 de apartamente să fie construit și «dat la cheie» într-o săptămînă. În 6 zile deci!

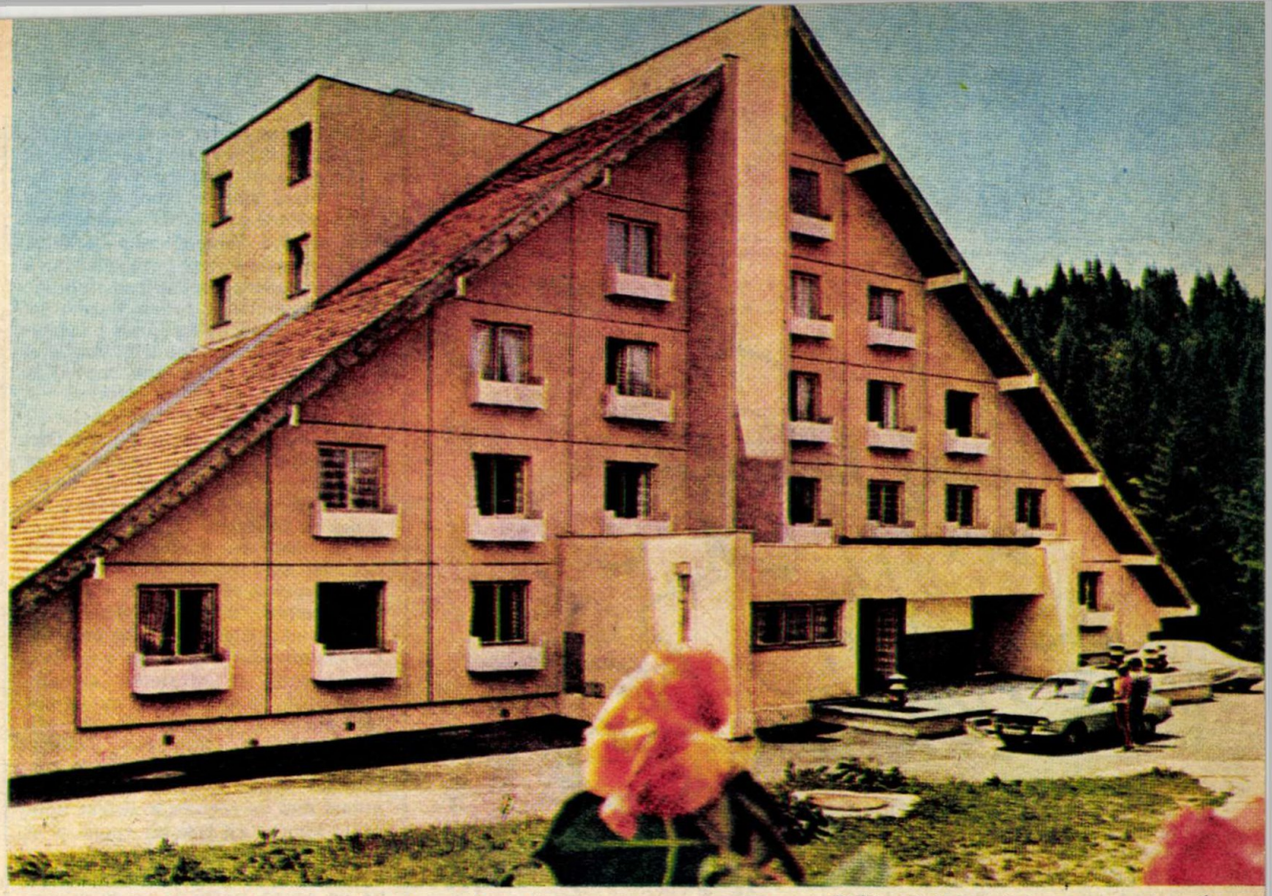

Și blocul de locuințe, și acest cochet hotel din Poiana Brașov sînt produsul aceleeași fabrici.

brici. Pentru că ideea asta ne-a prins și ne-a pus în mișcare pe toți, de la director pînă la ultimul lucrător. Pe drumul lung și greu de la idee la fabrica pe care o vedeți acum, fiecare dintre noi și-a adus contribuția după posibilitățile lui.»

Într-adevăr, drumul acesta a fost — după cum am aflat — și lung, și greu, ca toate drumurile deschise de ideile mari și îndrăznețe. Noua metodă de construcție a blocurilor de locuințe constituia o premieră. Așa că susținătorii ei au pornit aproape de la zero: au fost obligați să conceapă și să proiecteze singuri fabrica, să-și proiecteze și să-și execute singuri — prin autodotare, cum se zice — cele mai multe dintre instalații și utilaje. Apoi, după mai bine de un an de trudă, au început probele tehnologice și atunci au apărut noi probleme, numeroase și complexe: ba o tehnologie se dovedea a nu fi cea mai potrivită, ba un utilaj se dovedea a fi necorespunzător. Oamenii nu s-au dat însă bătuți, deși au trecut și prin momente de descurajare. Nu odată i-a încercat dorința de-a lăsa totul baltă — doar ei se ocupau de construcții industriale și nimeni nu-i obligase să construiască și blocuri. Nimeni ca persoană, cineva îi obliga totuși: conștiința lor, dorința de-a promova noul și-n acest domeniu. Și pînă la urmă au reușit, au învins. Și iată-i acum cunoscuți și admirați în întreaga țară pentru rezultatele lor de excepție. Indeosebi acum, în contextul sarcinilor actualului cincinal, pe parcursul căruia trebuie să fie construite un milion de locuințe, metodele moderne aplicate în producție la Fabrica de case din Brașov oferă cele mai eficiente soluții pentru realizarea acestui mare obiectiv. E firesc, deci, interesul pe care constructorii din alte județe ale țării îl manifestă față de aceste noi metode, faptul că tot mai numeroși sînt cei care vin și învață de la oamenii de-aici cum să construiască mai repede și mai bine, cu cheltuieli substanțial reduse.

De la 1—2 elemente spațiale, cîte producea la-nceput, s-a ajuns azi la peste 25 elemente care ies zilnic de pe banda rulantă a Fabricii de case din Brașov. Și nu numai numărul acestora a crescut, ci și calitatea lor, majoritatea tehnologiilor fiind între timp îmbunătățite. Dar oamenii de aici, care au prins cu toții gustul urcușurilor îndrăznețe, nu-s încă mulțumiți de ei. «Tehnologiile sînt moderne, de mare productivitate și eficiență economică — ne spune Ioan Cîndea — dar fabrica noastră e de-acum prea mică, nu mai corespunde din punctul acesta de vedere. Tocmai de-aceea am început construcția alteia, de fapt a unui combinat de case, care va fi dat în funcțiune în 1980 și va produce circa 3 000 de apartamente pe an. Constructorii din țara noastră au o nobilă și plină de răspundere misiune. Pentru oamenii muncii din România, numărul de apartamente construite în acest an trebuie să atingă cifra de 300 000, iar în întregul cincinal actual, de 1 000 000».

Cu aproape zece ani în urmă, o mînă de oameni a pornit la drum cu o idee nouă și îndrăzneață. Și iat-o azi, concretizată într-o întreprindere modernă, care prin noile metode de construcție a blocurilor a revoluționat pur și simplu și acest important domeniu al economiei noastre. Între timp, alături de ei au venit alți și alți oameni, îmbrățișînd ideea lor. Printre aceștia se numără și cei patru băieți din Rîmnicu Vîlcea, care și-au găsit aici locul ideal de realizare și de afirmare. Că ei — și toți ceilalți ca ei — vor duce mai departe ștafeta aceasta a noului în construcția de locuințe, nu încape nici o îndoială. E, de asemenea, sigur că mulți alți tineri, atrași atît de noutățile tehnice, cît și de condițiile de muncă și de viață pe care fabrica aceasta le oferă, vor bate la porțile ei. Și la porțile altora asemănătoare, care se vor înălța în următorii ani în multe locuri din țară. Și poate că mulți dintre voi vă veți afla printre ei. Și vă asigurăm că nu veți greși. Așa cum n-au greșit nici cei patru băieți sosiți și stabiliți aici de pe meleagurile vîlcene.

CONSTANTIN DIACONU

Toate încăperile care compun un bloc, pînă și casa scărilor, sînt fabricate pe bandă rulantă.

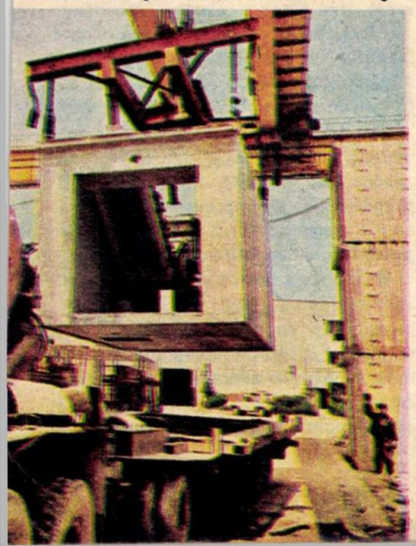

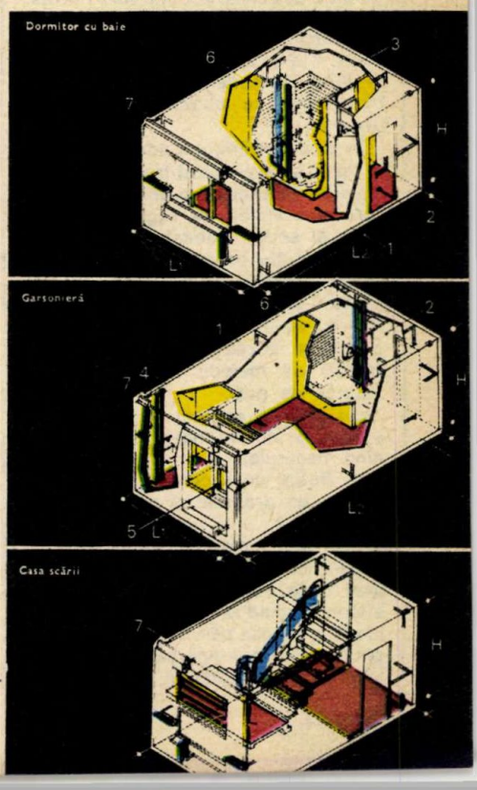

Doar 3 dintre numeroasele elemente spațiale, văzute și din afară, și din interior.

SERBAREA

SCHIȚA DE *Mihaela Monoranu*

Oricît s-a străduit Adriana să-l învețe pe Dan Haralambie, totul a fost în zadar. Îndată ce venea figura aceea în care perechea se desprinde de mîini și fiecare se rotește de două ori bătînd din palme, după ce termina rotitul, Dan... n-o mai găsea pe Adriana. Se zăpăcea, alerga pe scenă, prindea de mînă pe orice fată îi ieșea în fața ochilor, în timp ce și Adriana alerga după el. Așa că nici unul, nici altul n-am mai primit nici un rol în serbare, dar asta nu ne împiedica să simțim cu tot sufletul că serbarea e și a noastră. Pe cuvînt! Mai degrabă se întîmpla să întîrzie la repetiții vreunul care era în piesă, dar nu noi. Noi eram acolo nelipsiți și ajunseserăm să știm pe de rost tot ce se spunea pe scenă. Încît atunci cînd ne-a trecut prin minte să facem programele, n-a fost nevoie să întrebăm pe nimeni despre desfășurarea serbării, că știam totul ca pe apă. Fiți atenți, le-am spus celorlalți, nu mai schimbați nimic, că noi de-acum ne și apucăm să scriem programele! Extraordinar, au zis unii și alții, nici nu ne-am gîndit la așa ceva, le faceți voi? Păi, da! am spus într-un glas, o să facem niște programe pe cinste. Și chiar le-am făcut. Atît de multe, că abia au încăput în două ghiozdane, și frumoase — împodobite cu floricele și așa mai departe.

În ziua serbării, am adus o măsuță în fața ușii, am așezat frumos programele pe ea și cum se apropia cineva, spuneam: Poftiți, vă rugăm, un program al serbării noastre. Iar omul îl răsfoia puțin chiar acolo, pe loc, ne privea zîmbind și cu asta, bucuria serbării parcă și începuse, cu toate că nici nu se ridicase cortina în spatele căreia se auzea zgomot de scaune, frînturi de melodii la acordeon ori zdupăit de pași.

Un pîlc de oameni se apropia de intrare, iar noi nu mai pridideam spunînd fiecăruia:

— Poftiți un program!... Poftiți, vă rugăm, un program al serbării noastre...

Unii ne mîngîiau pe cap ca pe niște copii mici, iar alții, care nu ne cunoșteau după nume, ne întrebau ai cui sîntem, și cînd le spuneam, ei rosteau laude la adresa părinților noștri. Și ce gătiți eram! În dunga pantalonilor puteai să tai un măr în jumătate, iar cămășile albe ne foșneau la fiecare mișcare.

Încă mai eram la ușă, așteptînd să vedem dacă mai apare cineva, cînd cortina se dădu în lături, și începu să recite Titel Moraru, dintr-a șasea. Așa că ne-am dus repede în față să-l ascultăm și noi. Oricine poate să spună o poezie, bineînțeles, dar nu oricine este un recitator ca Titel. Noi doi, după cum v-am mai spus, nu prea sîntem firi artistice, dar serbarea noastră ne plăcea, de la primul pînă la ultimul număr, așa că am stat lîngă scenă și l-am ascultat pe recitator, în timp ce în sală domnea o tăcere desăvîrșită. După ce a terminat el, numai ce am văzut cum toți se uită în program să vadă ce urmează.

— Ia te uită, Dane, cum privesc toți în programele făcute de noi, i-am șoptit eu la ureche, iar el mi-a spus sigur că da, doar de aceea le-am și făcut. Urmau două fete dintr-a cincea, care cîntau la chitară. Și numărul ăsta ne plăcea grozav, numai că îndată ce începură ele să cînte, văzurăm cu coada ochiului ceva la ușă. Era moș Gheorghe, cu soția lui, care sînt amîndoi trecuți de nouăzeci de ani. Părul lor, alb ca zăpada, pe semne că asta ne atrăsese atenția. Dan și cu mine ne-am înțeles dintr-o dată numai din priviri — adică, ia te uită, atît de bătrîni și totuși au avut curiozitatea să vină la serbarea noastră! Și, fără să ne spunem nimic, în aceeași clipă eu am și intrat pe ușița care dă în spatele scenei, iar Dan Haralambie porni grăbit, în vîrful picioarelor, în întîmpinarea celor doi bătrîni. Am scos două scaune și le-am așezat unul lîngă altul, chiar în față, la loc de cinste, iar în acest timp, lumea din sală nu știa la ce să se uite mai întîi: la fetele de pe scenă, ori la felul extraordinar de respectuos și cavaleresc în care Dan îi conducea pe noii veniți: mergînd înaintea lor, dar ușor întors spre ei, spre a le arăta calea printre șirurile de scaune. Am ținut pe rînd, fiecare scaun, iar după ce ei s-au așezat, cu o mică plecăciune. Dan Haralambie le-a oferit un program. Moș Gheorghe a întins mîinile lui lungi și osoase, ne-a cuprins pe amîndoi pe după umăr și ne-a întrebat și el ai cui sîntem. «Aha, aha, bravo, să creșteți mari», a zis el, clătinînd din cap, la auzul răspunsurilor noastre.

Pe urmă au început dansurile. Dan Haralambie se uita cu uimire cît de bine dansa în locul lui Victor Victor, care oricît se învîrtea, n-o pierdea după aceea pe Adriana. Și cum nici unul dintre băieți nu greșea atunci cînd trebuiau să lovească întîi cizma cu palma, apoi călcîiele unul de altul și pe urmă palmele între ele. Asta-i viața. La dansuri și la cîntece nu ne prea pricepem noi, dar după cum v-am mai spus, știm să meșterim aparate, dispozitive, și orice este cu sîrmulițe, piulițe și șuruburi. Și uite așa se desfășura frumoasa noastră serbare, programele foșneau de zor, cînd un băiețel de vreo trei ani din primul rînd de scaune, a strigat, spre hazul tuturor, că vrea să spună și el o poezie, dar în loc să se ducă pe la trepte, a încercat să se urce de-a dreptul pe scenă, agățîndu-se cu mîinile de unde putea. Atunci eu am alergat repede, și l-am ridicat sus. Nici n-a mai trebuit să mă depărtez de scenă, fiindcă poezia lui s-a terminat în cel mult cincisprezece secunde, așa că l-am luat de acolo în brațe, și chiar așa în brațe, fiindcă era micuț și drăguț, l-am dus la locul lui.

La sfîrșitul serbării, pe care după cum v-am mai spus, o știam toată punct cu punct pe de rost, urma un tablou general. Chiar așa și scrisesem în program: Tablou general. Adică se adunau pe scenă toți — dansatorii, recitatorii, cei care jucaseră în sceneță și așa mai departe. Cum stăteau ei acolo toți ținîndu-se de mîini, iar Dan și cu mine îi admiram și îi aplaudam de zor, cineva numai ce strigă: băieții! băieții! și alții, tot așa: băieți, băieți!

— Ce băieți? îmi zise la ureche Dan Haralambie uitîndu-se în toate părțile, iar la rîndul meu am zis, ce băieți? și tocmai atunci pe ușița mică dinspre scenă a ieșit tovarășul comandant și ne-a luat pe amîndoi odată de mîini. Așa că am crezut că e de cărat ceva, niște scaune, ori vreo masă. Iar tovarășul comandant în timpul ăsta tot ne împingea de umeri grăbit: și cînd ne-am uitat așa într-o parte, atunci ne-am dat seama că sîntem chiar pe scenă, și vedeam toată sala în fața noastră, sute de fete și mîini care aplaudau. Dan Haralambie s-a uitat zăpăcit la mine, apoi a făcut o plecăciune și s-a înroșit ca focul. Văzînd eu că bunul meu prieten s-a înroșit, m-am înroșit numaidecît și eu și-am făcut o reverență și atunci aplauzele au izbucnit și mai furtunoase și pe urmă s-a tras cortina.

— Ce-a fost asta? îmi arse un ghiont Dan și tocmai atunci cortina se ridică din nou și iar urmară aplauze.

— Ce să fie? mi-am adus eu aminte să-i răspund, cînd eram în drum spre casă. Se vede treaba că, într-un fel, am făcut și noi parte din serbare, măi Dane. Și tot zdrăngănindu-ne ghiozdanele goale, în care nu mai rămăsese nici măcar un program, ne simțeam, cum s-ar zice, în al nouălea cer.

ÎN ATENȚIA COMANDAMENTELOR PIONIEREȘTI: SARCINI ACTUALE ÎN CADRUL COMPLEXULUI APLICATIV «PENTRU APĂRAREA PATRIEI»

După cum se știe, în conformitate cu Legea privind pregătirea tineretului pentru apărarea patriei, începînd cu acest an se organizează complexul aplicativ **«Pentru apărarea patriei»**, *acțiune care urmărește să finalizeze pregătirea de un an de zile a pionierilor și școlarilor cuprinși în ciclul I de instruire. Pentru cît mai deplina reușită a acțiunilor desfășurate în cadrul complexului, facem cîteva precizări pe care le considerăm ca fiind utile comandamentelor pionierești.*

● **Etapa pe detașament** *se află în plină desfășurare — între 23 și 29 aprilie;* **etapa pe centru** *(școală) se va desfășura pe 6 mai;* **etapa pe localitate** *(pe sector în municipiul București) — pe 13 mai;* **etapa pe zonă** *— pe 20 mai;* **etapa pe județ** *(municipiul București) — pe 10 iunie;* **etapa pe țară** *— între 1—10 august, la Sibiu. În funcție de condițiile concrete din fiecare centru, localitate (sector), zonă și județ, fazele complexului se pot desfășura și în alte zile, cu condiția ca faza pe județ să fie încheiată pînă la 20 iunie a.c.*

● *Întrucît* **avem de-a face cu un debut** *— complexul se desfășoară pentru prima oară la ciclul I de pregătire — se impune crearea unui cadru organizatoric corespunzător prevederilor regulamentare.*

● **Pentru toate acțiunile** *ce se vor desfășura este necesar să se alcătuiască un grafic simplu și clar, la nivelul tuturor etapelor, în așa fel încît* **să nu fie afectat programul orar al școlilor** *și ținîndu-se, totodată seamă de baza materială exis-*

tentă, de starea atmosferică, precum și de posibilitățile reale de sprijin calificat din partea factorilor de colaborare.

● **Baza materială,** *de care depinde în mare măsură buna desfășurare a celor trei probe, trebuie să facă și ea obiectul preocupărilor actuale ale comandamentelor pionierești, cărora le recomandăm să acționeze pentru definitivarea construirii și amplasării pistelor aplicative la nivelul fiecărui centru (schița tehnică de construire a pistei, însoțită de explicațiile necesare, poate fi găsită în manualul de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, precum și în numărul 12 pe 1978 al revistei «Cutezătorii»).*

● **În ceea ce privește organizarea și desfășurarea** *ședințelor de tir cu arma cu aer comprimat, esențială e respectarea întocmai a indicațiilor tehnice și de securitate, fiind necesar să fie luate toate măsurile posibile în acest sens.*

● **Pentru proba de traseu aplicativ** *se impune alegerea unor itinerarii care să ofere condiții concrete de orientare în teren, întocmirea din timp a schițelor de traseu, marcarea vizibilă a punctelor de control, crearea unor situații obligatorii de rezolvat la fiecare punct de control, asigurarea unui număr corespunzător de busole și fanioane, precum și temeinica însușire și corespunzătoarea utilizare a codului de semnalizare prin fanioane.*

● **O atenție deosebită** *trebuie acordată primei etape, pe detașament, în care este util și necesar să fie cuprins întregul efectiv de pionieri și școlari din centrul de pregătire. Pentru participarea echipajelor în etapele ulterioare se admit selecționate alcătuite dintre pionierii și școlarii cu cele mai bune rezultate obținute în etapele pe detașament și centru.* **Este însă interzisă cu desăvîrșire participarea echipajelor formate din pionieri și școlari selecționați din mai multe școli.**

● **Organizarea și desfășurarea** *complexului «Pentru apărarea*

patriei» trebuie să se bucure de o amplă și eficientă activitate de propagandă desfășurată la **toate** *nivelele (pe detașament, pe unitate, pe localitate, pe zonă, pe județ) atît prin popularizarea corespunzătoare a probelor complexului, cît și a rezultatelor obținute, prin evidențierea pionierilor și școlarilor care s-au remarcat în mod deosebit în cadrul concursului.*

Neagu Udroiu
Drumul spre EVEREST *3

În camera specială rezervată elevului de serviciu, Den era pregătită să-și intre în atribuții. Preț de trei ceasuri urma să rămînă aici, gata să intervină la orice semnal venit din laboratoarele școlii sau din alte locuri. Îi plăcea teribil să se știe în această încăpere, făcută parcă să slujească urmăririi zborurilor spațiale, dialogului cu extratereștrii, cercetării pas cu pas a aventurii omului în apele cele mai din adînc ale planetei. Ecrane de mărimi diferite, multe la număr, populau în cea mai mare parte spațiul sălii, panouri de afișaj electronic, entoane, semnalizatoare optice și, bineînțeles, MACUL, calculatorul. Cîteva tablouri cu peisaje odihnitoare dominau partea de sus a pereților. Locul elevului de serviciu era în fotoliul turnant din mijloc. De acolo putea să se întoarcă fără efort spre oricare din micile dreptunghiuri dispuse de jur-împrejur, la orice atenționare sonoră.

Este ultima zi din săptămînă și în toată școala au loc obișnuitele dezbateri în jurul soluțiilor tehnologice conturate în ultima vreme. Cele mai multe clase sînt în atelierele-pilot încadrate în întreprinderile de profil din oraș. Grupați pe discipline, elevii aflați în școală își dispută opiniile ca de obicei în prezența specialiștilor din fabrici și din institutele de cercetare.

Săptămîna viitoare este programată o sesiune științifică pe teme tehnologice la nivelul orașului. Azi se hotărăște lista temelor ce vor fi prezentate acolo de elevii școlii. Pe măsura definitivării, ele sînt transmise elevului de serviciu, preluate și «îndosariate» într-un cont special al calculatorului. Fișele întocmite se vor regăsi, chiar astăzi, reunite în caietul-program al sesiunii și difuzat prin poștă participanților, conform listei ce se completează din mers.

Bip... Bip... Bip... Deasupra unuia din ecrane ochiul unui semnalizator clipește fără astîmpăr. Sînt motoriștii, gata să precizeze titlul temei pe care o supun atenției: «Combustibili sintetici nepoluanți întrebuințați la vehicule de transport în comun».

Îi urmează cei de la metalurgie: «Folosirea oțelurilor cu beriliu în construcția navetelor spațiale».

Bip... Bip... Bip...

«Stații locale eoliene pentru producerea energiei electrice necesare iluminatului public».

Semn că energeticienii și-au definitivat la rîndul lor proiectele imediate.

Bip... Bip... Bip...

Den tresare. Nu mai este același apel sonor. Instinctiv privește peste umăr la monitorul de control.

Bip... Bip... Bip...

Telexul principal cere intrarea pe rol. Deși a declanșat butonul «recepție», în urechi îi sună încă «bip» — bip-ul persistent de adineauri. Solicită comanda «înregistrează» pe circuitul local, să se asigure că temele comunicate din diferite puncte ale școlii își vor ocupa disciplinat locul în caietul-program al viitoarei sesiuni de comunicări.

Se reîntoarse spre pupitrul computerului gata să intre, dacă va fi cazul, în dialog cu memoria de elefant a mașinii electronice. «Sînt I-NE-A-VE — sînt I-NE-A-VE — doresc convorbire - sînt I-NE-A-VE — doresc convorbire — recepție.»

Doar ochi și urechi, Den se înșurubă și mai bine în fotoliul rezervat azi pentru ea. Încercă să-și dea seama ce s-ar putea ascunde sub fizionomia acestui I-NE-A-VE preocupat pe nepusă masă să intre în conversație cu școala lor, dar nu reuși. Fu tentată să răsfoiască registrul cu indicative. Dar își amînă curiozitatea, intuind că peste cîteva clipe, stîrnit de semnalul de răspuns lansat deja, se va recomanda singur, îndeajuns de explicit.

«Sînt LE-PE-ES-1111 — sînt LE-PE-ES-1111 — recepție».

Convins că este auzit, solicitatorul ocazional începu să risipească în întinderea colii de hîrtie bobițele de culoare închisă care, disparate la prima ochire, se ating, se contopesc apoi, așternînd sub ochii înfometați ai micului privitor din această clipă mesajul următor:

Institutul național pentru apărarea viitorului,

către

Liceul de polispecializare 1111 — București.

În acest an, institutul și-a stabilit un program de studiu extensiv a influenței agenților de diferite tipuri asupra mediului ambiant. Propunem colaborarea unei grupe de elevi la efectuarea cercetărilor. În cazul acceptării, solicitați precizări. Cu mulțumiri. Terminat».

Den apăsă pentru ultima dată pe clapă: «Înregistrat!»

Din laboratoare sosesc în continuare propunerile de teme, care de care mai captivante. Chiar acum sînt la rînd specialiștii în transporturi:

«Perne de aer pentru croaziere pe rute transoceanice».

Urmează, ca și în celelalte cazuri, detaliile de participare.

Prima reacție a fost să pornească spre Centrul de îndrumare a activităților școlare. Directorul trebuie să fie acolo, își zise, ca și careva din comandamentul elevilor. O decizie urma să fie luată prin consultarea celor două colective de conducere. Privi în jur și realiză dificultatea situației: puteau interveni solicitări neprevăzute.

Videofonul se dovedi ca întotdeauna binevenit. În mai puțin de zece minute fu autorizată să confirme participarea clasei 9A, în plenul său la cercetările anunțate.

— 9A? repetă în pîlnia aparatului.

— Exact cum auzi. După ce transmiți acceptul nostru, invită-ți colegii să-și pregătească trusa și sacul de drum. 9A era clasa lor! Azi aveau program de studiu la alegere, fiecare unde crede de cuviință, pe un sumar tematic stabilit. De fiecare dată elevul de serviciu e planificat din rîndul celor cu «cartea la domiciliu» cum sînt titularizați școlarii în cauză.

Legătura cu Institutul decurse obișnuit. Aproape banal. Bucurie de o parte, mulțumiri de cealaltă. Urmează precizările. Studiile erau gîndite pe tipuri de zone. Angajau oameni de cele mai diferite vîrste pasionați pînă la patimă de natură. În fiecare an, elevii își aveau locul lor. Ei beneficiau de prioritate în alegerea perimetrului tematic, dată fiind dorința îmbinării studiului cu acțiunile didactice propriu-zise. Pentru orientare, se transmise și un punctaj destul de precis: coordonatele de principiu ale programului.

Avea la îndemînă cartea cu adresele tuturor elevilor școlii, pe clase. Găsi ușor lista celor de la 9A. Începu să gîndească un text, pe care în același timp îl și transpunea pe telex. Solicitase în prealabil Dispeceratul de zonă, anunțînd că remite un mesaj pe care îl dorește difuzat ad-literam telefonic tuturor celor de pe lista anexată. Preocupată să-și ducă mai repede la capăt misiunea, introduse o eroare: omise să se șteargă de pe lista destinatarilor...

Lucrarea prezintă un grad de urgență special: în prima zi de școală, adică în mai puțin de 48 de ore se cereau înaintate opțiunile de program. Un lucru făcut ca lumea presupunea ceva bătaie de cap și azi, poate și mîine. Luni se stringeau toți, dis-de-dimineață pentru a se sfătui și alege una, eventual cîteva variante. De aceea și menționă în finalul textului: ROG CONFIRMARE!

Să fi trecut o jumătate de ceas, poate mai mult. Den se lansase într-un sprint prelungit pe traseele temei de meditație propusă de telexul sosit în această dimineață. Ceva îi spune că vor trăi una din acele aventuri pe care școala le prilejuiește în perioadele ei de solicitare complexă a cunoștințelor, a inteligenței elevilor. Și poate, mai mult decît atît, a maturității lor. În astfel de situații ei gîndesc și acționează, mai exact sînt invitați, sînt puși, sînt implorați să gîndească și să acționeze ca niște oameni mari. Elevii din ei rămîn între pereții laboratoarelor. Școlarii stringători de noțiuni, de formule și de scheme, au rămas în banca lor, undeva, unde or fi acum, la școală, acasă, la cinematograf. Aici sînt fete și băieți cu scaun la cap care știu să lege firele între ele pînă cînd văd ieșind scînteia.

Bip... Bip... Bip...

Tăcănitul telexului o sustrase din reverie.

«Mesajele au fost transmise la toți destinatarii».

Den zîmbi. «Inclusiv mie», își zise gîndindu-se că îl va găsi înregistrat pe banda de magnetofon în camera ei. În aceeași clipă, videofonul de pe masa utilată cu de toate, la îndemîna elevului de serviciu, sună scurt. Avea să urmeze un bombardament interminabil de voci, în cele mai neașteptate registre, cerînd explicații, emițînd ipoteze, ajungînd la chiote și țopăieli cu aparatul la ureche, de parcă s-ar fi anunțat o trecere în revistă a aptitudinilor coregrafice-muzicale.

(VA URMA)

ROMAN FOILETON ● ROMAN FOILETON ● ROMAN FOILETON ● ROMAN FOILETON ● ROMAN FOILETON

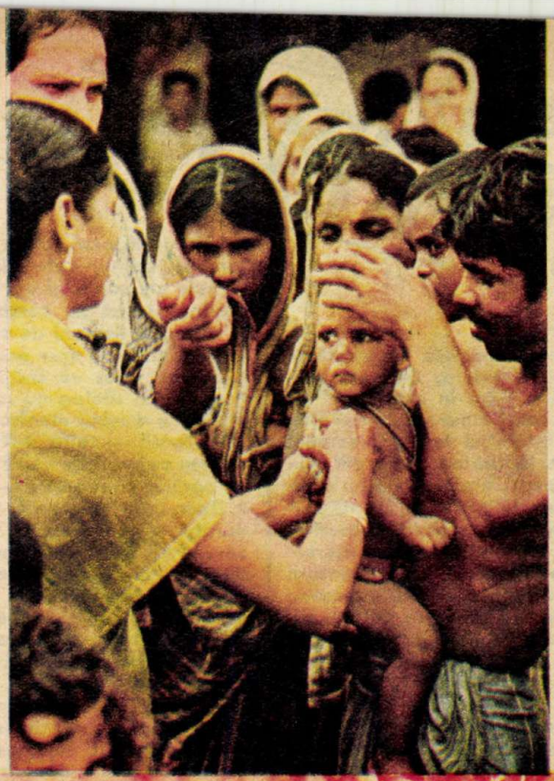

SOARE pentru toți copiii lumii!

De nouă decenii, ziua de 1 Mai se definește în conștiința celor ce muncesc de pe tot globul ca marea sărbătoare a muncii, a unității și solidarității internaționale a clasei muncitoare, a tuturor forțelor revoluționare, democratice și progresiste. În calendarul muncitorimii de pretutindeni, această zi a devenit o sărbătoare dedicată luptei pentru cele mai nobile aspirații — dreptate socială, speranța către o lume mai echitabilă, mai bună, către o lume a înnoirilor istorice, o lume a păcii și încrederii între popoare, o lume a socialismului.

Astăzi, în multe țări ale lumii idealurile socialismului au

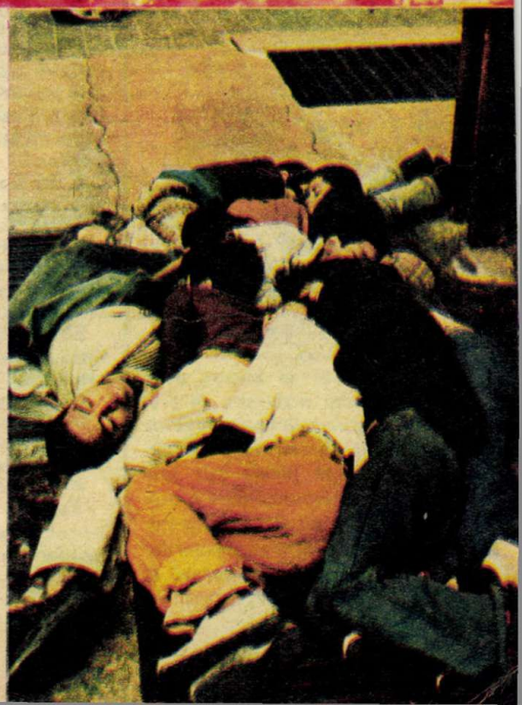

trecut din sfera aspirațiilor în cea a realităților concrete. Eliberate de exploatare, stăpîne pe destinele lor, popoarele țărilor socialiste sînt angajate cu întreaga energie creatoare în construirea noii societăți.

Marile realizări obținute de poporul român în anii construcției socialiste sînt rodul activității neobosite, pline de eroism a clasei noastre muncitoare, a tuturor oamenilor muncii, care înfăptuiesc cu hotărîre și entuziasm politica Partidului Comunist Român.

Țara noastră parcurge astăzi vertiginos calea spre progres, este o țară cu o industrie puternică în continuă dezvoltare, cu o agricultură aflată într-un neîntrerupt proces de modernizare, cu un nivel de trai în permanentă creștere. Succesele remarcabile obținute de poporul nostru în măreața operă de construcție a societății socialiste multilateral dezvoltate se datoresc faptului că partidul își îndeplinește neobosit rolul de forță politică conducătoare a întregii societăți. Îndeplinindu-și înalta misiune față de propriul popor, Partidul Comunist Român își aduce în același timp o contribuție de preț la sporirea influenței și prestigiului socialismului în lume, la dezvoltarea în libertate și independență a fiecărei națiuni.

Înfăptuirea nobilelor aspirații de pace, progres și colaborare, de a trăi în demnitate ale tuturor popoarelor cere ca oamenii muncii, forțele progresiste de pretutindeni să se solidarizeze, să fie uniți. Căci numai astfel omenirea poate asigura un viitor de liniște și securitate, lume în care să domnească echitatea și demnitatea umană, celor mai tineri dintre locuitorii planetei, celor ce mîine vor prelua ștafeta muncii și creației — copiii.

Asemenea părinților lor, în această zi de armindeni — tradițională zi a muncii — copiii României socialiste își îndreaptă gîndurile și sentimentele de prietenie și solidaritate spre cei de o vîrstă cu ei de pe întreaga Terra, unde, așa cum vedeți și în fotografiile noastre, viața copiilor nu este aceeași. Consecință a colonialismului, neocolonialismului, inechității sociale din multe țări, zîmbetul copiilor e umbrit de lipsurile vieții zilnice; în alte țări care s-au eliberat recent de stăpînirile nedrepte, el înflorește în cele dintîi întemeieri de așezăminte pentru cultură, sănătate, viață mai bună; în fine, acest zîmbet e deplin strălucitor în țări unde copiii, bucurîndu-se de un trai însorit, trebuie însă să se gîndească frățește, solidar, activ, la colegii lor de departe, supuși încă atîtor încercări.

Este frumos să plantezi un pom.

Este cu atît mai frumos să nu uiți de el, ci să-l îngrijești cum se cuvine.

Dar parcă și mai frumos este cînd toate acestea le faci împreună cu părinții tăi!

Cel puțin asta este părerea lui Dragoș Zisopol, din cl. a cincea, Șc. gen. nr. 7, Cîmpina — Prahova.

Îi dăm dreptate. Iată-l, în fotografie, alături de tatăl său, care l-a inițiat în arta pomiculturii.

Era și nevoie, întrucît Dragoș, fiind comandant de grupă și în același timp răspunzînd pe întregul detașament de activitățile de muncă patriotică, trebuie să fie competent, ca să poată organiza bine aceste activități și să constituie el însuși un exemplu de hărnicie și pricepere, așa cum de altfel este și la carte.

Vă închipuiți lesne că Dragoș numai de plictiseală nu duce lipsă!

Pe înserat, cînd îl cuprinde sănătoasa și plăcuta osteneală, se odihnește citind sau scriind versuri:

Din zăpadă
Dă în floare
Ghiocelul, clopoțelul,
Cu petale lucitoare.
Cînd se-nalță el mai bine
Ce găsește lîngă sine
Ridicat spre zări senine?
Un copac plantat de mine!

Ne întrebăm, la rîndul nostru; poezia îl îndeamnă spre muncă sau munca spre poezie?

F. LEREA

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI

MOTORUL ÎN PATRU TIMPI

Motorul în doi timpi inventat de Etienne Lenoir avea un mare consum de combustibil. Era un motor fără compresie, amestecul de combustibil și aer fiind aprins la presiunea la care era aspirat. Acest neajuns a fost studiat de inginerul Beau de Rochas, care participa adesea la demonstrațiile pe care Lenoir le făcea cu automobilul său pe străzile Parisului. El și-a dat seama de necesitatea unei comprimări a amestecului de gaz și aer în cilindru înainte de producerea scînteii. După cercetări amănunțite, el brevetează, în 1862, un ciclu în patru timpi cu compresiune prealabilă. Acest ciclu (demonstrat numai teoretic) avea să fie construit, cu îmbunătățirile de rigoare, de mecanicul german Nicolaus Otto.

Împreună cu inginerul Eugen Langen, Otto își începe experiențele cu un motor realizat după principiul lui Lenoir. La scurtă vreme îl abandonează însă și construiește primul motor în patru timpi, pe care îl prezintă în 1867 la expoziția de la Paris. Supus probelor, acest motor îi uimește pe organizatorii expoziției atît prin randamentul său (de aproape cinci ori mai mare decît al motorului Lenoir), cît și prin consumul scăzut de gaz.

Rezultatele bune pe care Otto le obține cu motoarele sale îmbunătățite se datoresc și colaborării cu Beau de Rochas.

Motorul realizat de Otto ridica însă probleme. Datorită consumului mare de gaz, vehiculele echipate cu acest motor nu puteau fi utilizate decît pe distanțe scurte. De aceea preocupările constructorului se îndreaptă în direcția realizării unui dispozitiv care să facă posibilă utilizarea la motoare a combustibililor în stare lichidă. După patru ani de muncă susținută, Otto reușește să pună la punct un carburator, iar mai tîrziu prezintă, împreună cu Langen, un motor cu ardere internă în patru timpi echipat cu carburator și care utilizează drept combustibil benzina.

Cei doi construiesc mai bine de 5 000 de asemenea motoare, utilizate cu mult succes în fabrici și ateliere datorită faptului că sînt mai economice decît o mașină cu abur de putere egală. În industrie, motoarele «Otto-Deutz» au făcut o frumoasă carieră, dar utilizarea lor pe vehicule nu a depășit faza experimentală.

EMIL MUNTEANU RETEVOESCU

Cupon de participare

„COPIII ÎN FILATELIE"

ETAPA A VI A

.....

.....

COPIII ÎN FILATELIE

ETAPA A VI-A

Desenați o marcă poștală. Nu uitați că unele elemente sînt obligatorii: valoarea și cuvintele „Poșta Română". Cei care nu pot face acest lucru, vor descrie, pe scurt, subiectul unei mărci poștale, răspunzînd astfel la această întrebare demnă de un Atelier al fanteziei.

Întrebările de concurs apar pe etape. Participanții vor trimite toate răspunsurile la un loc, după apariția ultimei întrebări (a opta), alături de cupoanele care însoțesc etapele concursului.

CURIOZITĂȚI FILATELICE

● *Suedia a emis mai multe serii dedicate laureaților Premiului Nobel. O serie recentă îi face cunoscuți pe cei de acum 55 de ani: Alfred Werner, Elveția (chimie); Keike Kamerling, Onnes, Olanda (fizică); Charles Richat, Franța (medicină), și Rabindranath Tagore, India (literatură).*

● *În filatelie sînt admise numai următoarele erori: eroarea de culoare, dubla impresiune, eroarea de valoare, centrul răsturnat — dacă tirajul este executat în două reprize —, surșarjul răsturnat, dublu sau triplu, fondul deplasat, lipsă sau răsturnat, tête-bêche, eroarea de dințătură și eroarea de ortografie. Exemplificăm cu o celebră eroare de scriere: emisiunea «Alexandru cel Bun» din 1932, care menționează drept an al urcării pe tron a domnitorului 1406 în loc de 1400.*

I. PENESCU

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAS

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.Ș. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11228, București.

12 pagini, 1 LEU

index 41033

BUREBISTA

9

10

Scenariu:
VASILE MĂNUCEANU
Desene:
SANDU și
THEODORA FLOREA

Rezumatul episoadelor precedente: Ajutat de înțeleptul Deceneu, regele Burebista, care-i unise pe daci, făurește o țară puternică și înfloritoare. Pe boii și tauriscii care încălcau ținuturile dinspre apus îi zdrobește într-o bătălie hotărîtoare. Dar cea mai grea amenințare rămînea aceea a romanilor.

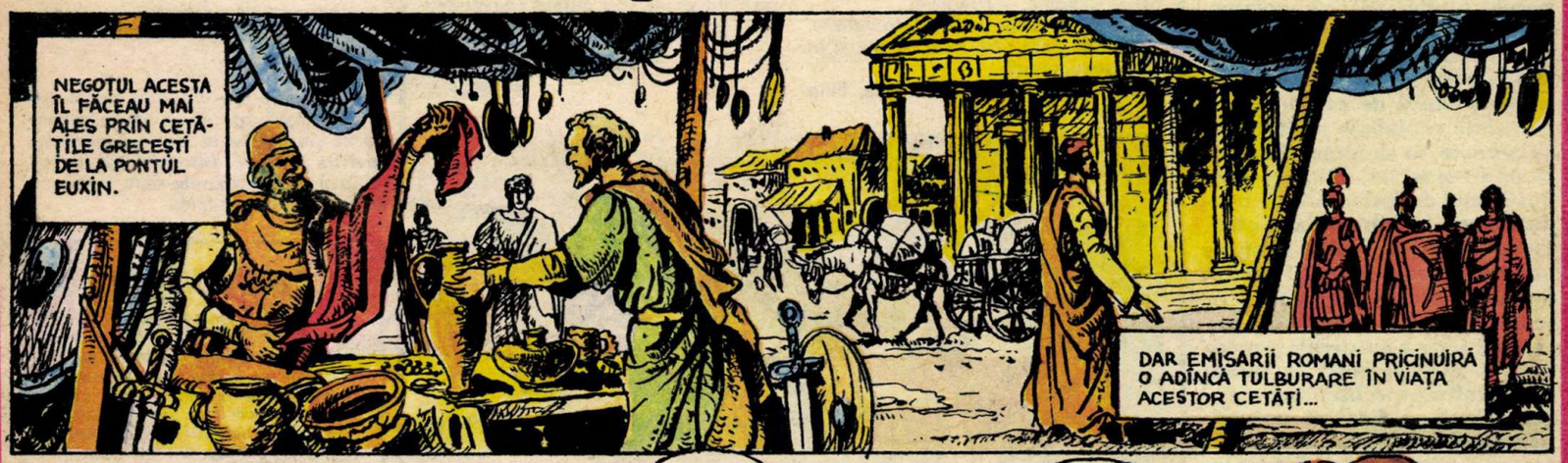

(Va urma)

18
Cutezătorii

EVISTĂ
ĂPTĂMÎNALĂ
DITATĂ DE
ONSILIUL NAȚIONAL
L ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 3 MAI 1979,
ANUL XIII (nr. 605)

O ecuație pe care
v-o recomandăm călduros, spre rezolvare:
Medii bune la sfîrșitul anului școlar =
o vacanță de vară reușită!

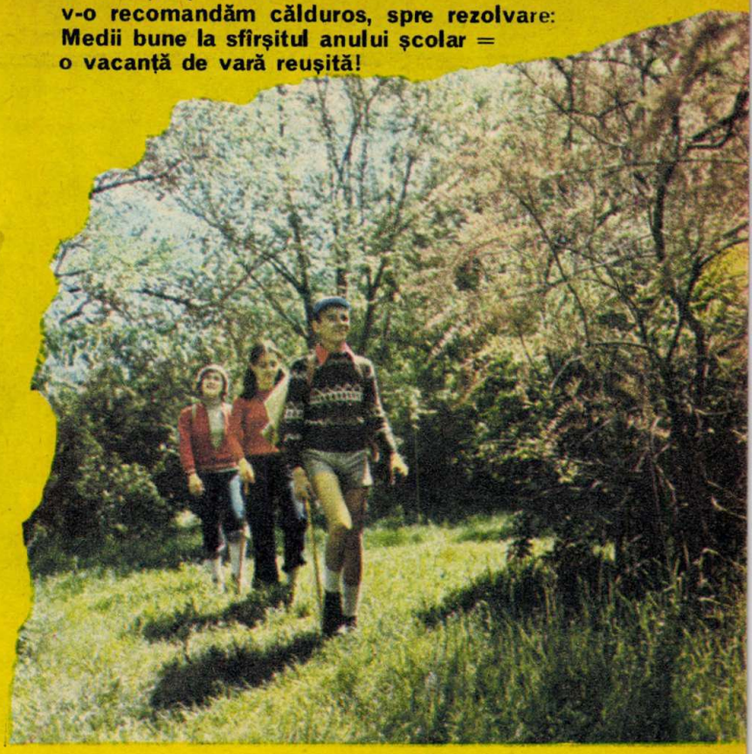

Să ne reamintim, încă o dată, cu emoție, dragoste și recunoștință, episoade de neuitat din istoria patriei. (În pag. a 3-a, rubrica noastră «Calendar eroic»)

S-a încheiat etapa republicană a participării pionierilor la a doua ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», festival al muncii și creației. În curînd, vom publica ample reportaje precum și numele laureaților.

Fpto: CONSTANTIN POPESCU

Cel mai indicat sport pentru trimestrul trei al anului școlar!

«Bun venit pe pămîntul patriei!».Cu această fierbinte urare i-a întîmpinat poporul nostru pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele republicii, pe tovarășa Elena Ceaușescu la încheierea recentei vizite în opt state de pe pămîntul Africii. Întregul nostru popor vede în această înaltă solie de pace una din manifestările cele mai strălucite ale activității partidului și statului nostru, ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, menite să contribuie la promovarea cauzei generale a libertății și independenței popoarelor, a socialismului și progresului, a păcii și înțelegerii internaționale.

TELEGRAMA adresată tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU de Biroul Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Pionierii României socialiste și cadrele care le îndrumă activitatea, împreună cu întregul nostru popor, exprimîndu-vă cele mai profunde sentimente de dragoste, respect și adîncă prețuire, Vă adresează, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, tradiționala urare românească «Bine ați venit» din noua și deosebit de importanta Dumneavoastră misiune politică, vizita pe care, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, ați întreprins-o în mai multe țări din Africa, nouă solie de colaborare, înțelegere și pace.

Încheierea cu succes a acestei istorice misiuni este pentru noi încă un prilej fericit pentru a Vă transmite profundul nostru omagiu, Dumneavoastră, mult stimate tovarășe Secretar general al partidului și Președinte al Republicii, care întruchipați în mod minunat tot ceea ce este mai înaintat, mai demn și mai valoros în conștiința națiunii române, chintesența tradițiilor strămoșești de independență, libertate și dreptate, exemplu de devotament și patriotism nemărginit puse în slujba binelui, țării, poporului și partidului, cu ale căror năzuințe și idealuri vă identificați în voință și fapte.

Primirea deosebit de cordială ce vi s-a rezervat, manifestările de sinceră prietenie, aleasă stimă și considerație cu care ați fost întîmpinat de popoarele africane, de cele mai marcante personalități ale vieții politice, economice și sociale, de reprezentanți ai tinerei generații, au confirmat încă o dată, în modul cel mai elocvent, marele prestigiu de care se bucură România socialistă, personalitatea Dumneavoastră proeminentă de strălucit conducător de partid și de stat, de clarvăzător și neobosit militant pentru triumful celor mai nobile idealuri ale omenirii contemporane.

Pentru noi, cea mai tînără generație a țării, pe care o înconjurați cu aleasă și părintească grijă, este un motiv de supremă mîndrie și satisfacție să fim contemporani și, prin activitatea noastră zilnică, participanți la acest timp istoric plin de măreție din viața milenară a poporului român, cînd numele patriei noastre socialiste se afirmă cu vigoare ca un simbol al colaborării și păcii în întreaga lume.

Însuflețiți de înaltul Dumneavoastră exemplu de slujire cu abnegație a intereselor vitale ale poporului român, de dăruire față de nobila cauză a înfloririi continue a patriei, de ridicare a ei pe noi trepte de civilizație și progres, ne angajăm în fața Dumneavoastră, a partidului și poporului, să învățăm și să muncim, să organizăm ample activități politico-educative, cultural-artistice și sportiv-turistice prin care să ne dovedim la înălțimea încrederii și grijii pe care întreaga societate o manifestă față de copiii țării — români, maghiari, germani și de alte naționalități.

Folosim și acest prilej pentru a Vă mulțumi Dumneavoastră și conducerii partidului pentru condițiile deosebite de viață pe care ni le asigurați, pentru preocuparea permanentă pe care o manifestați pentru creșterea și educarea noastră. Recenta Hotărîre a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. cu privire la acțiunile organizate în România în cadrul Anului Internațional al Copilului, alături de alte măsuri întreprinse în anul 1979, constituie încă o dovadă grăitoare în acest sens.

Ținînd seama de toate acestea, ne angajăm solemn ca în trimestrul III al anului școlar pe care l-am început de cîteva zile, precum și în vacanța de vară, să fim prezenți cu mintea și cu brațul în clocotitoarea și fertila activitate desfășurată de întregul nostru popor în cinstea celei de-a XXXV-a aniversări a eliberării patriei și a celui de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Exprimîndu-ne încă o dată profundul atașament față de întreaga activitate pe care o desfășurați spre binele și fericirea poporului român, pentru pacea și prietenia între toate popoarele lumii, vă încredințăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom face tot ce depinde de noi pentru a contribui la înfăptuirea politicii interne și externe a partidului nostru, pentru înflorirea patriei și înaintarea ei fermă și cutezătoare spre comunism.

BIROUL CONSILIULUI NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Întregul nostru popor a sărbătorit ziua de 1 Mai într-o atmosferă de indestructibilă unitate în jurul partidului comunist, al secretarului său general, de profundă mîndrie patriotică pentru glorioasele tradiții revoluționare ale clasei muncitoare, cu sentimentul angajării ferme de a merge neabătut înainte pe drumul progresului și civilizației socialiste. Sărbătorirea din acest an a Zilei Muncii a fost marcată de aniversarea unor evenimente memorabile din istoria mișcării muncitorești, revoluționare, adînc încrustate în conștiința poporului român: 90 de ani de la declararea zilei de 1 Mai ca zi internațională a oamenilor muncii; 40 de ani de la marile demonstrații antifasciste și antirăzboinice ce au avut loc la 1 Mai 1939 în țara noastră și 35 de ani de la făurirea Frontului Unic Muncitoresc — evenimente ce au fost larg evocate de tovarășul Nicolae Ceaușescu la marea adunare populară din Capitală.

Cu deosebită pregnanță a subliniat secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în cuvîntarea rostită de la tribuna adunării, faptul că oamenii muncii de pe întreg cuprinsul patriei au sărbătorit în acest an «mareața zi a primăverii, a muncii și a solidarității cu hotărîrea fermă de a realiza și depăși prevederile planului de stat pe anul 1979, întîmpinînd cu noi și noi succese cea de-a 35-a aniversare a marii noastre sărbători naționale și Congresul al XII-lea al partidului, care va elabora programul continuării active a operei de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism».

Succesele cu care clasa muncitoare, țărănimea, întregul nostru popor au întîmpinat ziua de 1 Mai — succese care se adaugă marilor realizări obținute în primii trei ani ai cincinalului — ilustrează profunda justețe și caracterul realist al hotărîrilor adoptate și al obiectivelor stabilite de Congresul al XI-lea și Conferința Națională ale P.C.R., abnegația și dăruirea cu care toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, înfăptuiesc Programul partidului, politica sa de accelerare a dezvoltării economico-sociale a patriei socialiste.

Sărbătorirea zilei de 1 Mai a constituit în întrega țară încă un prilej pentru poporul nostru de a adresa fierbintele său omagiu, profunda sa recunoștință Partidului Comunist Român, secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel care cu înțelepciune și fermitate conduce țara pe culmi tot mai înalte de bunăstare, progres și civilizație.

Ca întotdeauna, și de data aceasta, la 1 Mai, la marea sărbătoare a oamenilor muncii, purtătorii cravatei roșii cu tricolor și-au adus în mănunchi gîndurile și faptele lor frumoase, angajamentul de a încheia anul școlar cu rezultate din cele mai bune, de a se pregăti temeinic, în spirit patriotic și revoluționar, pentru muncă și viață.

Calendar eroic

8 MAI 1921: CREAREA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Ca întotdeauna la 8 Mai, ziua creării Partidului Comunist Român, și în această strălucitoare primăvară, purtătorii cravatei roșii cu tricolor, din toate colțurile de țară, raportează partidului și secretarului său general, tovarășului Nicolae Ceaușescu, din adîncul inimii, rodnicele lor fapte de învățătură și muncă. Nenumărate flori gingașe, copaci tineri care împodobesc cu delicate culori parcurile și grădinile, noi terenuri de sport și de joacă le datorăm hărniciei pionierești. Și tot în această zi sărbătorească, copiii țării, alături de întregul popor, reînnoindu-și angajamentele de muncă, își exprimă întreaga lor recunoștință pentru Partidul Comunist Român, pentru secretarul său general, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care cu spirit clarvăzător, cu consecvență revoluționară conduc România socialistă spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

Încă de la începuturile sale, Partidul Comunist Român a stat neabătut în slujba poporului în lupta pentru libertate națională și socială. Purtător plin de cutezanță al steagului revoluționar, pe care îl ține cu fermitate de aproape șase decenii, partidul a stat drept și neînfricat în fața dușmanului, n-a dat niciodată înapoi oricît de cruntă a fost teroarea organelor de represiune burghezo-moșierești. În cele mai grele momente ale istoriei, Partidul Comunist Român și-a demonstrat din plin capacitatea de a organiza și conduce lupta clasei muncitoare, a tuturor forțelor progresiste pentru o viață liberă și demnă. Lupeni, Griviță, marea demonstrație antifascistă de la 1 Mai 1939, întreaga activitate desfășurată pentru înfăptuirea actului istoric de la 23 August 1944 au înscris pagini nemuritoare în istoria Partidului Comunist Român, dovedind că este singurul partid capabil să conducă patria noastră pe calea făuririi societății socialiste. În anii noștri, strîns uniți în jurul partidului, în jurul secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, strălucit fiu al clasei muncitoare, format și călit încă din adolescență la flacăra luptei revoluționare, toți oamenii muncii, români, maghiari, germani și de alte naționalități, întregul popor își dedică întreaga energie, spiritul creator, munca de zi cu zi îndeplinirii Programului P.C.R. de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

9 MAI 1877: PROCLAMAREA INDEPENDENȚEI DE STAT A ROMÂNIEI

Pionierii și școlarii învață istoria patriei din cea mai fragedă copilărie, cinstesc memoria eroilor noștri, cercetează cu pasiune vestigiile trecutului. Ei știu că proclamarea Independenței de Stat a României în acel mai 1877 a fost un rezultat al luptei de veacuri purtate de poporul nostru pentru apărarea ființei sale naționale, pentru permanența sa istorică pe aceste meleaguri. Cucerirea Independenței de Stat, obținută cu grele jertfe la Griviță, Plevna, Smîrdan, a deschis drumul spre făurirea statului național unitar român, act desăvîrșit la 1 Decembrie 1918, ideal pentru care strămoșii noștri au luptat din cele mai vechi timpuri.

9 MAI 1945: ZIUA VICTORIEI ÎMPOTRIVA FASCISMULUI

9 mai ne amintește ziua cînd s-a pus capăt în Europa celui mai crunt război din cîte a cunoscut istoria, ziua cînd forțele antihitleriste, în rîndul cărora armata română și-a adus un deosebit aport, au silit fasciștii să capituleze. În lupta pentru înfrîngerea hitlerismului, armata română a adus mari jertfe de sînge, aflîndu-se — ca urmare a insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste de la 23 August 1944 — cu toate forțele, alături de armata sovietică, de celelalte armate ale țărilor aliate, luptînd cu bărbăție pentru deplina eliberare a României cît și pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei, pînă la victoria finală. Faptele de eroism ale ostașilor români au rămas astfel înscrise pentru eternitate în istoria întregii umanități.

La Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, pionierii află cu emoție mărturii despre eroismul, clarviziunea și fermitatea cu care tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a dedicat din adolescență întreaga viață cauzei partidului, poporului, patriei noastre.

Amintindu-ne de 9 Mai 1945, ne gîndim cu îndreptățită mîndrie la politica externă a României socialiste care slujește neabătut cauza păcii și libertății popoarelor de pe toate meridianele globului. Prodigioasa activitate a președintelui țării, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, inițiativele, eforturile pe care le depune pentru ca lumea întreagă să pășească într-o eră în care să domnească pacea, pentru făurirea unei lumi mai drepte și mai bune, au făcut ca personalitatea conducătorului României, țara și poporul nostru să se bucure de deosebit respect și prețuire, de un înalt prestigiu.

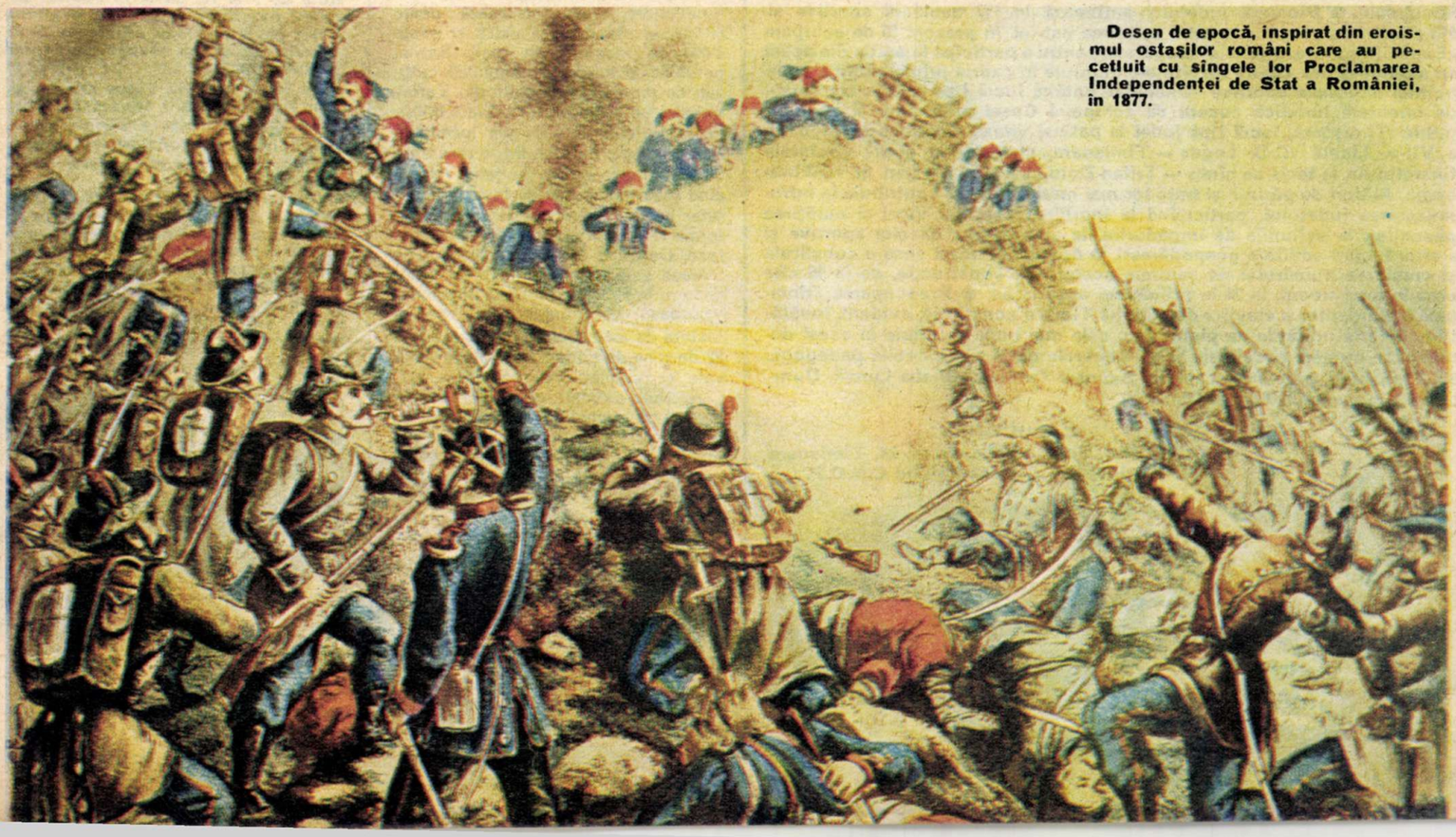

Desen de epocă, inspirat din eroismul ostașilor români care au pecetluit cu sîngele lor Proclamarea Independenței de Stat a României, în 1877.

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

TIMIȘ

● În județul Timiș activează 63 085 purtători ai cravatei roșii cu tricolor și 26 600 șoimi ai patriei. ● Numărul cercurilor cu profil științific și tehnico-aplicativ se ridică la 2 511 în acest an școlar. În cadrul lor activează 56 186 membri, adică 74% din numărul total al elevilor din clasele I—VIII. La expoziția republicană de creație tehnică s-au prezentat cu 15 lucrări, din care trei lucrări colective au fost premiate. ● 50 000 pionieri și șoimi ai patriei, cuprinși în 1 101 formații și 714 cercuri cultural-artistice au participat la faza de masă a celei de-a doua ediții a Festivalului Național «Cîntarea României». ● Pionierii județului activează în 177 asociații sportive și 413 cercuri de pregătire pentru apărarea patriei. În prezent 55 de echipaje «Expedițiile Cutezătorii» se pregătesc pentru a participa la ediția din acest an a competiției. Dintre rezultatele obținute în cadrul primei ediții a competiției naționale sportive «Daciada» notăm: locul I pe țară la concursul de orientare turistică cucerit de echipajul Casei pionierilor și șoimilor patriei Timișoara, locul I pe județ la patinaj viteză — Robescu Radu, cl. a VII-a, Liceul «C.D. Loga» — Timișoara; cîștigătorul cupei «Scînteia tineretului», la tenis de cîmp — Trifan Doru, cl. a V-a, Șc. gen. nr. 16, Timișoara. Alături de părinții și frații lor mai mari, pionierii contribuie la înfrumusețarea județului, participînd la îngrijirea spațiilor verzi și curățirea pășunilor, la acțiunile de împădurire, la amenajarea bazelor sportive și a altor lucrări edilitare gospodărești. O dovadă în acest sens o constituie și creșterea numărului de șantiere școlare de construcție, de la 16 cîte erau în anul trecut, la 24 în primăvara acestui an. ● Preocuparea principală a pionierilor și elevilor din județul Timiș o constituie, evident, învățătura. Printre unitățile de pionieri cu cele mai bune rezultate în acest domeniu se numără și cele ale Școlii generale nr. 24 și a Liceului pedagogic din Timișoara, precum și cele din Sacoșul Turcesc, Ohaba Lungă, Dumbrava, Chevereșul Mare și Ghirada.

CĂLIN MIRCU
clasa a VIII-a, Școala generală nr. 24, Timișoara
pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P.

CUTEZĂTORII DIN „COMUNA CELOR ȘAPTE STELE"

Comuna Variaș — o comună ca atîtea altele din județul Timiș: cu străzi largi și drepte, cu case frumoase acoperite cu țiglă, cu blocuri de locuințe care aduc o notă citadină în tradiția bănățeană. Și totuși o comună deosebită. Pentru că Variaș a devenit un nume cunoscut în economia județului prin hărnicia oamenilor de aici, care datorită muncii lor au făcut ca unitățile agricole din localitate să cucerească de șapte ori «Ordinul Muncii» clasa I. Celor «șapte stele» cu care se mîndresc locuitorii din Variaș li s-a adăugat recent și «Meritul cultural» clasa I decernat Școlii generale de 10 ani Variaș, pentru întreaga sa activitate. Tot recent, școala s-a mărit cu un nou corp de clădire, cu săli de clasă spațioase, cu laboratoare dotate cu material didactic și cu aparatură dintre cele mai moderne. Citind placa comemorativă aflată la intrarea în școală, aflăm că noul local a fost construit prin eforturile unite ale elevilor școlii și ale părinților acestora — români, maghiari, germani și sîrbi. Tot astfel a fost construită și baza sportivă, care dispune de un teren de handbal și unul de volei, de o pistă aplicativă precum și de sală de gimnastică și de tenis.

Dar mîndria cea mare a locuitorilor comunei Variaș sînt copiii, acești copii minunați, la fel de harnici ca și părinții lor și care se pregătesc cu seriozitate pentru a putea contribui la înflorirea localității lor, în perspectiva transformării sale în oraș. Contribuția lor se face simțită încă de acum, nu numai prin rezultatele frumoase obținute la învățătură. În fiecare săptămînă, zi de zi pionierii lucrează în seră sau pe cele 25 ha ale lotului școlar. În funcție de anotimp, evident. De la 1 februarie pînă la 1 mai îi găsim mai ales lucrînd în solar și în seră. Aflăm că atît solarul cît și sera sînt construite și amenajate de copii. După aproape doi ani de funcționare, sera furnizează peste 60 000 de răsaduri de varză și peste 8 000 de răsaduri de roșii. Salvia, petuniile și arborii ornamentali cultivați de pionierii și școlarii din Variaș transformă în fiecare primăvară înfățișarea Parcului Eroilor din localitate, a străzilor și a curților, într-o revărsare de culori proaspete, bogate. Atunci cînd toate răsadurile au fost «transferate» pe cîmp, sera și solarul se transformă în crescătorie de viermi de mătase. De altfel, creșterea viermilor de mătase este o îndeletnicire cu tradiție în județul Timiș, pionierii aducînd o valoroasă contribuție. Anul trecut, filatura de mătase de la Lugoj a primit 22 de tone de gogoși de mătase cultivate și recoltate de pionieri.

Aceiași pionieri care lucrează în seră și pe terenul agricol mînuiesc cu tot atîta pricepere uneltele în cele două ateliere-școală, cel de tîmplărie și cel mecanic — unde confecționează materiale auxiliare necesare celorlalte domenii de activitate, de la cele didactice, pînă la rafturile bibliotecii școlii, în care cele aproape 7 000 de volume și 42 de publicații stau la îndemîna tuturor celor dornici de lectură, de nou.

Pregătindu-se temeinic pentru a întîmpina viitorul, pionierii români, maghiari, germani și sîrbi dovedesc și prin faptele lor dorința fierbinte de a urma exemplul viu al părinților lor, comuniștii.

GALERIA CUTEZĂTORILOR:

Deși a împlinit abia 9 ani, pioniera Diana Rogobete este posesoare a patru medalii — aur, argint și bronz — și a peste douăzeci de diplome obținute la diferite competiții de natație în anii 1977 și 1978. Diana practică înotul încă de la vîrsta de 5 ani. Totul a început în ziua cînd s-a dus să-și viziteze fratele, la bazinul unde înota, cînd tovarășa antrenoare Doina Pelța i-a propus să practice acest sport. De atunci Diana, o fetiță timidă, cu ochii mari și zîmbet încrezător, a pornit pe drumul înotătorilor de performanță. Între timp a devenit membră a Clubului sportiv școlar universitar din Timișoara și a fost prezentă la concursuri republicane desfășurate la Ploiești, Arad, Reșița, Baia Mare și Cluj-Napoca, unde a repurtat succese de fiecare dată. La vîrsta ei, Diana, ca orice sportiv, are un program al ei strict și respectat cu rigurozitate matematică. În fiecare dimineață se scoală la 6,40, iar la 7,40 se află în sala clasei a III-a a Liceului de filologie-istorie din Timișoara. După-amiezele, de luni pînă vineri, două ore sînt rezervate antrenamentelor, în timpul cărora Diana înoată între 3 000 pînă la 5 000 de metri. Care este secretul succeselor Dianei, atît la învățătură, unde obține numai note de 9 și 10, cît și în sportul pe care-l practică? Răspunsul îl aflăm chiar de la ea: «îmi organizez bine activitatea și îmi respect întocmai programul».

Cu toate acestea îi mai rămîne și timp pentru joacă în tovărășia fratelui ei mai mare și a Dianei Dăncescu, pe care o consideră nu numai colegă de înot, ci și cea mai bună prietenă.

Am întrebat-o pe Diana Rogobete cum își petrece vacanțele: iarna și primăvara schiază pe munte, iar vara merge la mare, unde din nou înoată, de data aceasta și pentru bucuria de a înfrunta valurile, pe care nu le află la ea acasă. Care îi sînt gîndurile pentru viitor: să obțină noi performanțe la înot. Îi dorim succes!

Pionierii Școlii generale din comuna Șag își gospodăresc cu grijă spațiile verzi din preajma școlii.

Redactorul paginii: MARIA NICOLAE DUMITRESCU

TOT ÎNAINTE

Muzica: CORNEL ARION

Versuri: MIHAI NEGULESCU
N. CONSTANTINESCU

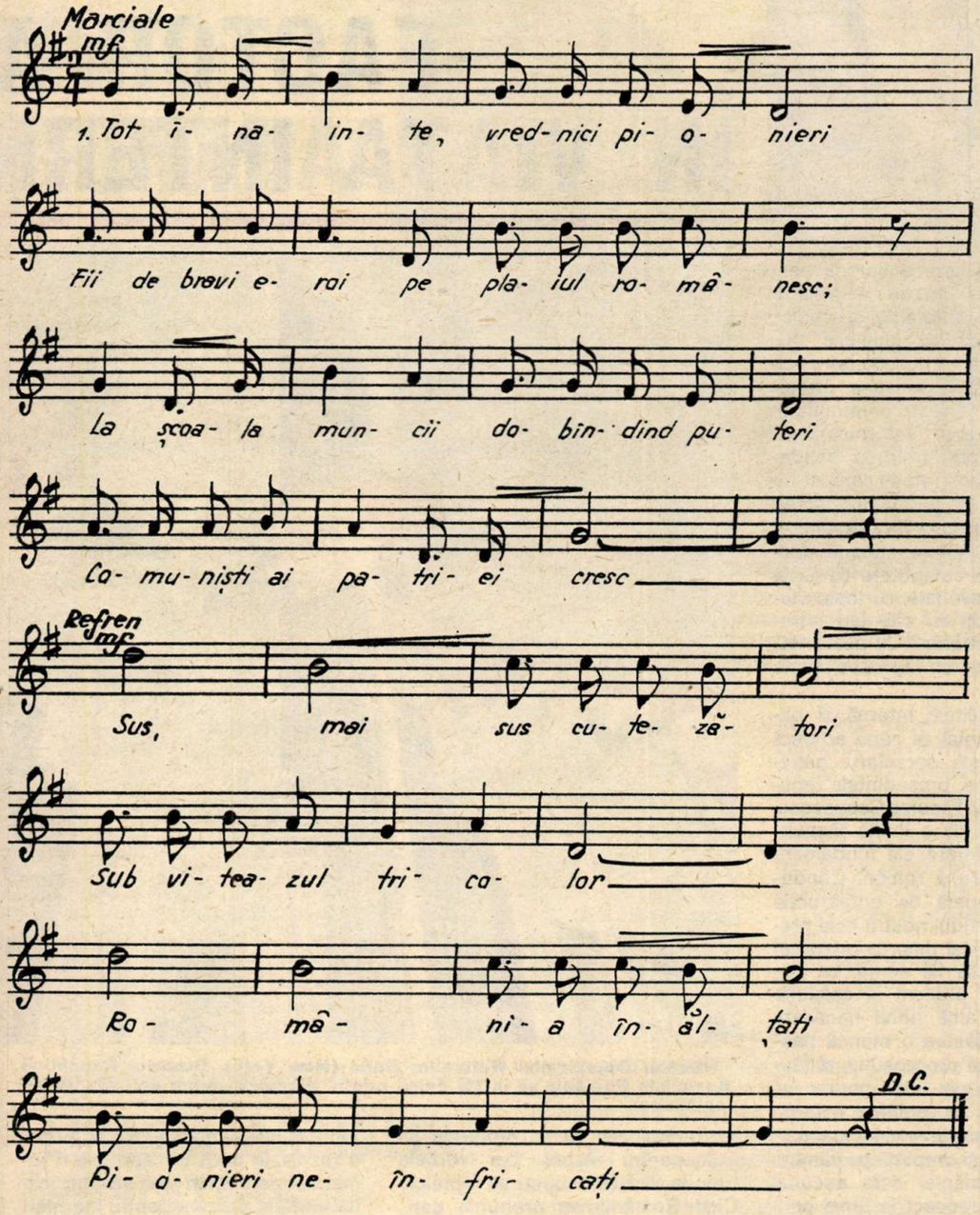

Tot înainte, vrednici pionieri,
Fii de bravi eroi pe plaiul românesc;
La şcoala muncii dobîndind puteri
Comunişti ai patriei cresc.

Refren: Sus, mai sus, cutezători,
Sub viteazul tricolor
România înălţaţi
Pionieri neînfricaţi!

Sîntem nepoţi de daci şi de romani;
Harnici şi viteji vom creşte zi de zi.
Noi învăţăm cu tineresc elan,
Viitori constructori vom fi!

Refren...

Ţară de glorii, spre onoarea ta,
Plaiul tău străbun să-l apărăm vom şti.
Florile păcii mîna îşi vor da,
Prieteni buni copiii vor fi.

Refren...

Azi pionieri şi mîine utecişti,
Glorios partid, mereu te vom urma.
Ţării în zbor spre anii comunişti
Viaţa-ntreagă vom închina!

Refren...